

Dịu Dàng Im Lặng

Contents

Dịu Dàng Im Lặng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63

Dịu Dàng Im Lặng

Giới thiệu

Chắc hẳn những bạn yêu thích truyện ngôn tình chắc cũng biết đến tác giả Lâu Vũ Tình, những truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dang-im-lang>

1. Chương 1

Không nhớ ra được là từ khi nào thì bắt đầu chú ý cô.

Mỗi sáng đợi chuyến xe bus sớm nhất, cũng đồng thời là đợi cô, cơ hồ đã thành thói quen.

Trong vô thức, Tống Kinh lại liếc mắt đến phương hướng đặc biệt.

Không có ngoài ý muốn, một gương mặt vô cùng thanh nhã ánh vào mắt hắn, da thịt trắng nõn non mềm, là loại tất cả con trai đều yêu thích, có khi anh sẽ cảm thấy cô gái này tựa như búp bê chạm ngọc, hoàn mỹ

làm cho người ta cảm giác không chân thật.

Cô có một mái tóc vừa đen lại thẳng, so với tơ lụa thượng hạng càng sáng mềm bóng loáng, có khi kết bím, có khi dùng dây cột tóc tùy ý buộc lên, mà suy nghĩ của anh luôn theo mái tóc dài đón gió kia phấp phồng tung bay, hoảng hốt thất thần.

Cô có một khí chất trầm tĩnh linh nhả, mỗi lần giơ tay nhấc chân, đều dịu dàng mềm mại như vậy, nhìn ra được là sinh trưởng trong gia đình giàu có mà lại có giáo dục.

Cô gái như vậy, quả thực là người yêu trong mộng của tất cả thiếu niên ở độ tuổi như anh, anh biết rõ có bao nhiêu người đem ánh mắt dừng ở trên người cô, vụng trộm thầm mến cô, cũng không dám mở miệng, chỉ vì cô quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến —ngay cả cùng cô nói một câu, đều sợ làm ô uế sự tao nhã của cô.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt vô cùng thắm thiết của anh! Cô thuận tay vén tóc mai lên vành tai, trực giác nhìn về phía anh, tựa như sớm biết rõ sự hiện hữu của anh và cái nhìn chăm chú, không có kinh hoàng, cũng không có không vui, chỉ là đáp trả lại anh một cái mỉm cười dịu dàng, ầm ập.

Đúng vậy, cô gần đây đối với anh như thế.

Bọn họ chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng chính là tồn tại một loại tâm linh tương thông ăn ý lẫn nhau.

Cô sẽ không giả vờ cái gì cũng không biết, từ sau lần đầu tầm mắt của bọn họ giao hợp, cô sẽ trong vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía cô tìm được anh, sau đó sẽ cười dịu dàng với anh.

Anh biết cô có một cái tên rất hay, rất phù hợp với khí chất của cô, đó là Doãn Tâm Ngữ; cũng biết trường cô học, là cùng trường của hân nằm trên một con đường Thánh Hoa Nữ, cũng biết cô có mấy người bạn, mà ở trong một đám bạn tuổi trẻ không lo vui đùa ầm ĩ, cô luôn im lặng lắng nghe, nhìn xem, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, ngẫu nhiên câu dẫn ra nụ cười yếu ớt đáp lại.

Anh thậm chí chưa từng nghe cô mở miệng nói qua một câu!

Có khi, anh sẽ không nhận được tưởng tượng, một cô gái nhỏ bé xinh đẹp xuất trần như vậy, giọng nói sẽ trong veo, rung động lòng người đến cỡ nào?

Xe bus đến, một đám người lục tục ngo ngoe lách vào.

“Tổng Kinh!”

Mấy đồng học hướng anh vẫy tay, anh đi tới, chuyển đến vị trí ngồi xuống, sau đó lưu ý đến vị trí cô ngồi phía trước cách anh không xa, bên cạnh vẫn là cô bạn thân như hình với bóng.

Bên trong xe bus ầm ĩ huyền ảo, vào thời điểm này hầu hết đều là học sinh đến trường, chiếc xe bus cơ hồ trở thành xe chuyên chở học sinh của hai trường Thánh Hoa và Kiến Dương.

Anh thấy cô quay đầu lại, ánh mắt xuyên thấu qua đám người dừng lại trên người anh, sau đó lộ ra tươi cười như là an tâm.

Ánh mắt giao nhau ngắn ngủi, rơi vào trong mắt những người khác, nhất thời vang lên tiếng trêu đùa ầm ĩ vừa ao ước vừa ghen tị.

“Ồ, Tổng Kinh, thật làm cho người ta hâm mộ ah!” Một bạn học cùng trường lấy khuỷu tay đẩy hân, khẩu khí tràn đầy mập mờ.

“Nghe không hiểu cậu đang nói cái gì.” Anh lạnh nhạt hừ.

“Ai nha, đừng giả bộ á! Cái này cũng không phải một ngày hay hai ngày, tình nhân trong mộng của chúng ta, trong mắt gần đây đều chỉ thấy được cậu, đối với những người khác hoàn toàn nhìn như không thấy, cái này còn giả được không? Tổ nha, nếu có thể ngẫu nhiên được lọt vào mắt xanh của cô ấy trong giây lát, vui vẻ đến nội thương đều cam nguyện!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a!” Nghe được nội dung hai người nói chuyện, đồng học ngồi phía trước cũng quay người trở lại chen vào một chân, ghé vào trên ghế dựa phát biểu cao kiến, “Tình nhân trong mộng của chúng ta thật sự rất bất công a, vì cái gì chỉ đối với cậu cười, chúng ta cũng không phải là người à?”

Cho nên nói người so với người thật sự sẽ giận điên người!

Tổng Kinh người này vóc dáng tuấn tú bất phàm thì thôi, ngay cả học hành cũng đều đạt trình độ cao nhất a —— đứng đầu toàn trường, cái này đủ rêu rao đi nha?

Tổng Kinh là nhân vật phong vân trong trường, văn hay võ mọi thứ đều xuất sắc, nói anh là tài tử đứng đầu Kiến Dương, tuyệt không quá đáng, thân là học sinh trường Kiến Dương, không có một người nào không biết đại danh Tổng Kinh, tên tuổi vang dội đến ngay cả trường Thánh Hoa lân cận đều nghe thấy, đưa tới một đồng mê trai chạy đến trước cửa trường của bọn họ chảy nước miếng, chỉ vì liếc nhìn anh một cái.

Không nghĩ tới, ngay cả tình nhân trong mộng bọn họ ái mộ đã lâu, trong mắt đều chỉ chứa được anh, ai! Điều này không làm người tức ói máu sao được?

“Thôi đi! Người ta tài tử đứng đầu Kiến Dương, cậu ghen tị cái quái gì? Cũng không nghĩ, cô gái nào nhìn thấy Tổng Kinh sẽ không trở thành mê trai hay sao? Tình nhân trong mộng của chúng ta cũng là cô gái, ý loạn tình mê cũng là bình thường mà!”

Giọng nói thứ ba gia nhập trêu chọc, làm cho Tổng Kinh không tự giác nhú mày.

“Đừng tùy tiện lấy con gái người ta ra đùa giỡn!”

Biết rõ bọn họ cũng không có ác ý, nhưng lời bàn hết sức xằng bậy, làm anh nghe được rất không thoải mái!

Cô không giống những cô gái khác! Bọn họ như thế nào có thể lấy cô ra làm tiêu khiển, tùy ý nói giỡn?

Thấy Tổng Kinh hiển nhiên không phải rất thưởng thức lời của bọn họ, những người khác cũng rất thức thời, nhao nhao ngậm miệng lại.

Bên kia ——

Hàn Tử Trúc lặng lẽ thu hồi ánh mắt, thấp giọng hừ nhẹ: “Thực chịu không được mấy nam sinh này, không có việc gì đem nữ sinh chúng ta ra làm trò cười, thật nhàm chán!”

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng nâng mắt, nghiền ngẫm mà quay đầu nhìn cô.

“Đương nhiên rồi, ngoài trừ Tổng Kinh của cậu ra, được chưa?” Tổng Kinh người ta bảo vệ cô, khó trách cô không buồn không giận, trên mặt thủy chung treo mỉm cười ngọt ngào.

Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên đồ ửng nhàn nhạt, Doãn Tâm Ngữ há miệng, cuối cùng lại mím môi, hơi buồn bực mà trừng mắt bạn tốt.

“Cậu muốn kháng nghị cái gì? Không phải Tổng Kinh ‘của cậu’?” Hàn Tử Trúc gượng cười hai tiếng.

Bí mật kia đã sớm công khai, cũng không tin Doãn Tâm Ngữ có thể phủ nhận.

Ánh mắt tài tử đứng đầu Kiến Dương, luôn vòng quanh Tâm Ngữ, ngu ngốc mới có thể nhìn không ra.

“Cậu cũng đừng xấu hổ. Tổng Kinh hoàn toàn chính xác có cổ khí chất trầm ổn, so mấy nam sinh bằng tuổi hay xúc động, hẳn hiển nhiên thành thực ổn trọng hơn nhiều, mang lại cho người ta cảm giác rất an tâm, khó trách cậu sẽ vừa ý hẳn.”

Doãn Tâm Ngữ hơi ngạc nhiên.

Nói đến nơi nào rồi? Cô và anh căn bản... Cái gì đều không tính a!

“Bất quá nói đi thì nói lại, hẳn không khỏi cũng quá trung thực đi.” Hàn Tử Trúc thành linh lại toát ra một câu.

Sao... Nói như thế?

Doãn Tâm Ngữ hơi nhú mày, đối với lời phê bình đột nhiên tới này cảm thấy kinh ngạc lại khó hiểu.

“Như thế nào sẽ không?” Thói quen đọc được “suy nghĩ trong lòng”, cô không cần phải biểu thị cái gì, Hàn Tử Trúc tự nhiên có thể đọc được mỗi một hàm nghĩa mà thần sắc cô biểu đạt, kể cả giờ phút mặt mũi tràn đầy hoang mang, hơn nữa rất nhanh giúp cô giải đáp.

“Người ta Đường Bá Hổ chú ý Thu Hương, ba cười có thể đánh ước, còn cậu? Bắt đầu từ nhập học ngày đó, cho tới bây giờ, cũng đã sắp tốt nghiệp, suốt ba năm cười với hắn, tên đầu gỗ kia lại chỉ đứng ở xa xem mà không dám tiến tới, một chút biểu thị đều không có, thật sự chọc người ta tức điên!”

Cái này, Doãn Tâm Ngữ thật đúng là không phản bác được, khuôn mặt nhỏ nhắn rủ xuống thật thấp.

“Nói thật, Tâm Ngữ, không đến ba tháng, chúng ta phải tốt nghiệp a, trong lòng cậu có tính toán gì không?”

Tính toán? Cô phải tính cái gì?

“Không thể nào?” Chỉ xem nét mặt của cô, Hàn Tử Trúc đã biết rõ cô thật sự trì hoãn cái gì cũng không muốn nghĩ.

“Ông trời ơi..! Tâm Ngữ, cậu tha cho tớ đi! Ngay cả cái này cũng phải để tớ nói? ! Chẳng lẽ cậu thật sự cam tâm để cho ‘mối tình đầu đơn phương ngu xuẩn’ cứ như vậy chết non không nhắm mắt?”

Doãn Tâm Ngữ rất khẳng định, bạn tốt nói thật là “Đơn phương ngu xuẩn”, mà không phải đơn thuần.

Cô vẽ mặt vô tội mà nháy mắt mấy cái. Tử Trúc thật hung dữ...

“Ít giả vờ đáng thương cho tớ nhờ, chiều này vô dụng.” Hàn Tử Trúc hoàn toàn không thêm nề mặt.

Không phải cô muốn nói, hai người kia thật sự là ngu xuẩn đến nói không nên lời!

Mỗi ngày ngưng mắt nhìn nhau, làm sao lại không có người nghĩ phải tiến tới loại tiếp xúc quan trọng nhất a? Bọn họ cho rằng mỗi ngày nhìn đối phương chảy nước miếng, có thể phát triển ra một đoạn tình cảm triền miên cùng xót xa lưu luyến sao? Thật là buồn bực mà.

Cô biết rõ Tâm Ngữ rất thích Tống Kinh, mà Tống Kinh cái tên gốc đầu ngỗng kia, cho tới bây giờ chỉ biết ngây ngốc mà si mê nhìn qua người ta, chỉ có ở thời điểm này, cô sẽ rất thống hận Tống Kinh quá ồn trọng tự kiểm chế, hắn không thể học một ít mặt khác của con trai như sắc lang sao, ngẫu nhiên xúc động một chút không được à?

Chiều theo tình hình này, nếu như không có gì ngoài ý muốn, bọn họ khả năng sẽ tiếp tục nhìn nhau không nói gì đến tốt nghiệp, sau đó rụt rè nữ đi đường Dương quan, nam qua cầu độc mộc, mối tình đầu trẻ trung cứ như vậy sụp đổ, đợi đến lúc già bảy tám mươi tuổi lại hối hận đến tận tâm can.

Nghĩ tới đây, cô thật sự là rất buồn bực.

Thình lình chống lại gương mặt ngây thơ và vô tội của Tâm Ngữ, theo bản năng nhìn về phía Tống Kinh ở đằng sau đang nhắm mắt dưỡng thần, cô lập tức ảo não kinh khủng, cảm giác mình cực kỳ giống ngu ngốc!

Người ta người trong cuộc vững như Thái Sơn, cô làm gì phải hoảng để không gặp, thái giám gặp a!

Bưng lấy ngực cơ hồ nội thương, cô quyết định nhìn mây trắng ngoài cửa sổ đang bay thong thả, không bao giờ muốn để ý tới hai người ngu xuẩn đến không thể lại ngu xuẩn hơn nữa!

Có lẽ, thật sự giống như lời Hàn Tử Trúc nói, nếu không có chút ngoài ý muốn, đối với thiếu nam thiếu nữ ngưỡng ngưỡng này khả năng thật sự sẽ cứ như vậy bỏ qua lẫn nhau, nhưng, Hàn Tử Trúc vĩnh viễn đều không có cơ hội nghiệm chứng lời của cô, bởi vì —— bọn họ rốt cục xuất hiện chút ít “Ngoài ý muốn” !

Giống như thường ngày, Tống Kinh dẫm lên trên đường gạch đã đi vô số lần, tiến về phía nhà đợi xe bus.

Chưa tới nơi, anh ngửa đầu nhìn về phía trước, rồi sau đó mỉm cười.

Cô đã tới trước rồi.

Hôm nay cô không có buộc tóc dài lại, một đầu tóc đen mềm mại phiêu dật như dòng suối chảy xuống vai và lưng cô, mấy sợi tóc nương nhẹ theo gió——

Bước tiến của anh nhanh hơn.

Bốn năm người đồng học vây quanh cô, giống như đang thảo luận cái gì, nói đến giờ tay giờ chân, âm lượng cũng tùy theo không khống chế được.

“Nói đi, nói đi mà! Tâm Ngữ, cậu đối với Tống Kinh đến cùng có ý tứ gì á?”

Tống Kinh kinh ngạc, bộ pháp dừng lại

Các cô ấy đang nói vấn đề này sao?

Trong lúc bất tri bất giác, anh nín thở chờ đợi. Không biết —— cô sẽ phản ứng như thế nào?

“Cái đó còn phải nói, Tống Kinh người ta lớn lên đẹp trai như vậy, lại học giỏi, nếu người cậu ấy vừa ý là tớ, tớ sẽ vui vẻ chết mất!” Một nữ đồng học khác cướp lời.

Tiếp đó, lại là một trận cười đùa rối loạn ——

“Trời đã sáng, đồng học! Cậu còn đang nằm mơ à? Tống Kinh cũng không phải con mắt đặt ở trong túi áo, cậu ấy sẽ vừa ý cậu? ! Nhìn một cái, cậu có chỗ nào vượt qua Tâm Ngữ của chúng ta a?”

“Tống Kinh —— cũng chưa chắc thật sự thích Tâm Ngữ, ít nhất cậu ấy cái gì cũng không có biểu thị, các ít ở đó tự mình đa tình đi.” Hàm chứa ghe tuông trào phúng vang lên, một cô gái thân sắc có chút cao ngạo hừ nhẹ nói.

Một đồng học nào đó không phục, thích thú cãi lại nói: “Tống Kinh không thích Tâm Ngữ, chẳng lẽ thích cậu à? Tống Kinh đối với Tâm Ngữ có hứng thú, mọi người đều nhìn ra được, có bản lĩnh cậu kêu Tống Kinh đừng đưa ánh mắt đặt ở trên người Tâm Ngữ ah! Hừ, người nào không biết chính cậu không hấp dẫn được ánh mắt Tống Kinh, mà ở chỗ này ăn dấm chua, thực không biết người tự mình đa tình rốt cuộc là ai a!”

“Tớ...” Nữ đồng học mặt đỏ lên, khó chịu nói không ra lời.

“Cậu như thế nào, không phản đối được à?!” Hừ, ai không hiểu được người này si mê Tống Kinh trước mặt luôn chuẩn bị tư thế điệu bộ, muốn làm cho người ta chú ý, hết lần này tới lần khác Tống Kinh một chút cảm giác cũng không có, thật sự là cười chết người a!

Cái này —— như thế nào trở thành cuộc tranh cãi rồi?

Tống Kinh sững sốt triệt để, nhất thời phản ứng không kịp.

Lại diễn biến tiếp, chỉ sợ các cô sẽ ở bên đường cãi nhau, loại tình huống này, Doãn Tâm Ngữ sao còn có thể bảo trì trầm mặc? Phong ba bởi vì cô mà lên, tốt xấu gì cô cũng nên mở miệng a? !

Đang do dự có nên để cho các cô biết rõ sự hiện hữu của anh hay không, đang lúc định dẹp loạn phân tranh, một câu lại ngăn trở động tác của anh ——

“Cậu ... Cậu nói vậy! Tớ mới không có thích Tống Kinh, tớ chỉ là... Chỉ là cảm thấy Tống Kinh căn bản không xứng với Tâm Ngữ. Lớn lên đẹp trai, học giỏi thì sao? Tâm Ngữ cũng xinh đẹp, học cũng giỏi a! Vậy thì có cái gì quý hiếm, người theo đuổi cô còn nhiều, rất nhiều, chưa chắc đến phiên hần. Nói đến gia thế của Tâm Ngữ, có mấy người vượt qua? Tống Kinh kia tính toán cái gì a? Dựa vào hần cũng vọng tưởng theo đuổi Tâm Ngữ!” Vì dẹp loạn nhiều người tức giận, nữ đồng học đơn giản chỉ cần cố nói ra một chuỗi lời trái lương tâm.

Doãn Tâm Ngữ kinh ngạc, không nghĩ tới các cô càng kéo càng không đúng.

“Là thế này phải không?” Cô gái vốn đang rất tức giận, dần dần lộ ra ánh mắt hoài nghi.

“Đương nhiên! Tâm Ngữ mới sẽ không vừa ý nam sinh không tự biết mình! Cô chỉ đang đùa giỡn hần thôi, không tin cậu hỏi Tâm Ngữ đi. Đúng hay không, Tâm Ngữ?”

“Là thế phải không? Tâm Ngữ?” Lập tức, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung ở trên người Doãn Tâm Ngữ.

Các cô nói thật quá đáng!

Tử Trúc làm sao còn chưa tới? Doãn Tâm Ngữ khẽ nhủ lòng mày nhỏ nhắn, nhất thời nóng vội đến không biết phản ứng như thế nào.

Cô —— trầm mặc, cô thể nhưng lại trầm mặc!

Tống Kinh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, thật sự không thể tin, ở thời điểm này, cô lại vẫn có thể không đếm xỉa đến, duy trì khí chất trầm tĩnh trang nhã của mình!

Chẳng lẽ, cô thừa nhận những lời kia?

Chẳng lẽ, trong lòng cô cũng đang cười nhạo anh si tâm vọng tưởng?

Chẳng lẽ, ba năm nay ăn ý như có như không, kỳ thật chỉ là một trò đùa của cô?

Anh cảm thấy phần nộ, cũng hiểu được trái tim băng giá.

Tống Kinh nắm chắc hai đấm, ngay tại thời điểm anh cảm thấy rốt cuộc không thể chịu đựng được, Hàn Tử Trúc đã đi qua bên cạnh anh, hiển nhiên cũng đã nghe được không ít.

Vừa thấy cô, Doãn Tâm Ngữ như nhật được cứu tinh, dắt tay của cô, ngửa đầu cầu xin mà nhìn qua cô.

Hàn Tử Trúc trấn an mà vỗ vỗ tay bạn thân, sau đó mới nói: “Cậu đã đủ chưa? Tâm Ngữ có thích Tống Kinh hay không mặc mớ gì tới cậu? Đem người ta ra đùa cợt như vậy, tớ cũng không tin nếu hôm nay Tống Kinh đứng ở trước mặt cậu, cậu sẽ không chảy nước miếng mà chết sống quần lầy.”

Bị một câu nói toạc ra tâm sự, nữ đồng học kia xấu hổ đến nói không ra lời.

Nhưng mà, sự bảo vệ đến chậm này, đã không cách nào làm cho Tống Kinh có ảm giác, người nên nói lại không nói, người không nên lại nói, cái này có ý nghĩa gì?

Nếu như cô thật sự có lòng, tại sao phải nhờ người khác nói ra? Vì cái gì không tự mình nói? Tại sao phải thờ ơ lạnh nhạt mà mặc người khác nhục nhã anh?

Không được, sẽ không có lần thứ hai nữa!

Cô xem mình là tiểu thư thiên kim cao quý, Tống Kinh anh xuất thân nghèo hèn, không dám vọng tưởng trèo cao!

Một lần cuối cùng, anh đem ánh mắt đặt ở trên người cô, như muốn nhìn thấu cô triệt để, cái này, thật là một lần cuối cùng!

Dăm ba câu nói tranh chấp một hồi, Hàn Tử Trúc nghiêng người bám vào bên tai Doãn Tâm Ngữ, giảm thấp âm lượng xuống nói cho cô biết: “Tống Kinh đã đến sớm hơn tớ, nói cách khác, cậu ấy nghe được tuyệt đối nhiều hơn so với tớ. Cậu, xong, đời, rồi!”

Doãn Tâm Ngữ toàn thân chấn động, trừng lớn mắt nhìn cô, Tử Trúc tắc sẽ đáp trở lại cô một cái nhún vai bất đắc dĩ.

Ôm ngực, Doãn Tâm Ngữ kinh sợ mà quay đầu lại, sau đó, cô chống lại một gương mặt không biểu tình!

Cô tỉnh tã mà hít vào một hơi, như một đứa trẻ làm sai bị bắt quả tang, có chút sợ, có chút gấp, chân tay luống cuống mà ngơ ngác nhìn xem anh.

Ánh mắt của anh —— rất lạnh, rất xa cách, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Bọn họ xem như là người xa lạ sao?

Không, cô không biết, cô chỉ biết là, anh cho tới bây giờ chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn cô, mỗi lần anh nhìn cô, ánh mắt luôn ôn hòa, một mảnh nhu ý...

Nhưng hiện tại, ánh mắt chỉ giao nhau ngắn ngủi, anh lại làm như không thấy mà xẹt qua cô, thần sắc đậm mặc mà đi về một hướng khác đợi xe bus.

Doãn Tâm Ngữ hoàn toàn rối loạn, nhớ tới bạn tốt đứng bên cạnh, cô cầu cứu mà giật giật ống tay áo Hàn Tử Trúc, mắt to hắc bạch phân minh, đã hiện lên nhàn nhạt hơi nước.

Hàn Tử Trúc lắc người, quyết tâm cự tuyệt ánh mắt chực khóc cầu xin của cô: “Không được, việc này tớ không giúp được gì, cậu tự mình quyết định, nhìn xem ở trong lòng cậu, tự tôn trọng yếu, hay là cậu ấy tương đối trọng yếu.”

Nhưng ... cô nên làm như thế nào đây? Cô thật sự không hiểu được nha!

Tử Trúc rõ ràng là ép buộc.

Lại một lần nữa nhìn về phía bóng dáng lạnh lùng cách đó không xa , trong lòng cô càng thêm mờ mịt.

Lại tháng trôi qua.

Một lần nữa Doãn Tâm Ngữ không tự chủ được mà đem ánh mắt hướng về phía đặc biệt kia, chờ đợi cô, chỉ là mặt bên lạnh nhạt.

Anh, y nguyên chưa từng liếc cô một cái.

Từ đó về sau, anh giống như là hoàn toàn quên lãng sự tồn tại của cô, ánh mắt phảng phất như hồ sâu, không hề chứa hình ảnh của cô, mà cái này, lại làm cho cô cảm thấy mất mát...

Sau lưng có người vỗ nhẹ lên, cô quay đầu lại, nghênh tiếp chính là đôi mắt hiểu rõ của Hàn Tử Trúc.

“Nghĩ thông suốt chưa?” Không cần nói thêm cái gì, Hàn Tử Trúc đúng là hiểu rõ cô mỗi một tâm sự, mỗi một cảm xúc.

Doãn Tâm Ngữ thật mờ mịt.

Tử Trúc chỉ cái gì? Hướng Tống Kinh giải thích sao? !

Thế nhưng, cô nên nói như thế nào đây?

Hướng chi, bọn họ thậm chí chưa được xem là bạn bè, cô cũng không biết trong lòng của anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào, có lẽ... Có lẽ anh căn bản là không cần lời giải thích dư thừa của cô.

Hoặc là, anh chỉ đơn thuần không muốn để ý cô mà thôi, tựa như anh đối với những cô gái khác...

Nghĩ đến đây, ngực ầm ầm đau.

Xe bus đến, hành khách theo thứ tự lên xe.

Hôm nay người tựa hồ đông hơn so với ngày thường, phóng nhãn nhìn lại, chỉ còn một chỗ cuối cùng, Tống Kinh không có dừng bước lại, lướt qua nó thẳng tắp mà đi ra phía sau.

Doãn Tâm Ngữ có chút sững sốt.

Anh biết rõ cô ở ngay phía sau anh, vị trí này —— là anh cố ý lưu cho cô!

Kinh ngạc mà ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy anh không có biểu lộ gì, mặt hướng ngoài cửa sổ, từ đầu tới đuôi chưa từng nhìn cô.

Cô có chút thất vọng mà gục đầu xuống, đem chỗ ngồi tặng cho Hàn Tử Trúc.

Hàn Tử Trúc nhú mày, cũng không có ý định khách khí với cô.

“Cậu như vậy là cô phụ ý tốt của người ta a!” Nói tới nói lui, vẫn là ngồi rất thoải mái.

Doãn Tâm Ngữ nhú mày, rủ xuống tóc dài che nửa dung nhan thanh lệ, biểu tình nhất thời xem không rõ ràng, bất quá cũng dễ đoán, nhất định là ai oán rồi.

Không biết cái này có thể xem như một loại chiến tranh lạnh hay không?

Thật sự là phục hai kẻ dở hơi này! Hai người không tính là quen biết, cũng có thể giận dỗi huyên náo nhau, có làm hay không a? ! Muốn giận nhau cũng phải chờ đến lúc lưỡng tình tương duyệt, dây dưa triền miên, như vậy “Nội dung vở kịch” mới có tính thuyết phục a!

Không đến nửa giờ, trường học dĩ nhiên đã nhìn thấy, bọn họ cùng lúc xuống xe, sau đó mỗi người hướng trường học của mình đi đến, mà anh —— vẫn chưa từng liếc nhìn cô một cái.

2. Chương 2

Thi giữa kỳ vừa qua, chính là thời kỳ các thầy cô bận rộn nhất, vì vậy, tâm tư cẩn thận Doãn Tâm Ngữ liền bị thầy giáo chủ nhiệm lưu lại hỗ trợ ghi chép điểm, sửa sang lại bài thi.

Làm xong tất cả, sắc trời cũng dần dần tối.

“Đã hơn sáu giờ, Doãn Tâm Ngữ, có cần thầy đưa em trở về không?”

Doãn Tâm Ngữ lắc đầu. Cô luôn luôn tự mình ngồi xe bus về nhà.

Sau khi từ chối thầy giáo, cô một mình đi ra cửa trường.

Cách thời điểm tan học đã được một thời gian ngắn, giờ phút này ở trên đường, chỉ có tốp năm tốp ba người, thỉnh thoảng, một bóng dáng quen thuộc xâm nhập ánh mắt.

Là anh! Tống Kinh cũng chưa trở về!

Trong ấn tượng, anh luôn luôn có khuôn mặt đoan chính, cử chỉ tao nhã, mà bây giờ, anh lại đem túi sách tùy ý móc ở đầu vai, một góc áo sơ mi lộ ở bên ngoài, nghiêng dựa vào băng trạm xe bus, khác với hình tượng thường ngày, lại có tư thái tiêu sái khác.

Cô tình nguyện tin tưởng là anh không có phát hiện cô, mà không phải là cố ý bỏ qua, ít nhất trong lòng so sánh sẽ không khó chịu như vậy.

Bất quá cô cũng biết. Đó căn bản là không thể nào, ở trong biển người như thủy triều, bọn họ đều có thể tự nhiên mà cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, hưởng chi ở trên con đường quanh quệ này!

Lên xe, bọn họ vẫn mỗi người một phương, trên xe không có người nào, mà anh, lựa chọn vị trí cách cô xa nhất ngồi xuống!

Doãn Tâm Ngữ khẽ cắn môi, một loại cảm giác bị người cự ghét đâm tập kích lên trái tim.

Anh có phải —— đã rất chán ghét cô hay không?

Bên kia ——

Tống Kinh mặt hướng ngoài cửa sổ, ánh mắt thủy chung không có dời qua, lại không có người lưu ý đến, tay anh cầm túi sách, không tự giác mà nắm chặt lại, ngoài cửa sổ cảnh vật bay vút, không có bất cứ thứ gì đặt vào mắt anh.

Cô gái ghê tởm! Cô làm gì động một chút lại đem ánh mắt đặt ở trên người anh, cô còn không có chơi chán sao?

Cho dù mệnh lệnh chính mình không cho phép để ý cô, nhưng nhất cử nhất động của cô, anh đều tinh tường so với bất kỳ ai khác, cô lộ ra thần sắc bất lực yếu ớt, anh vậy mà có cảm giác tội lỗi, đúng là gặp quỷ rồi.

Anh thật sự không hiểu nổi cô đang suy nghĩ gì, mỗi ngày dùng ánh mắt tràn ngập áy náy dịu dàng nhìn qua anh, lại cái gì cũng không nói ra, cô nếu cảm thấy thật sự có lỗi với anh, sao không tự chính mình tới nói cho anh biết? Chỉ nhìn anh thì làm được cái gì!

Anh cũng không trông cậy vào cô giải thích gì đó, những lời khó nghe kia anh đều có thể bỏ qua, chỉ vì anh tin tưởng, cô không phải loại thiên kim tiểu thư kiêu căng, chỉ cần cô mở miệng, cho dù chỉ là chủ động lên tiếng kêu gọi cũng được, đừng làm cho anh cảm thấy, anh là một bên tình nguyện.

Anh thừa nhận, ở sâu trong nội tâm, anh một mực đang đợi nửa lời biệu thị của cô...

Xe bus sắp đến trạm, cô lại như cũ chỉ biết ngóng nhìn anh phảng phất như muốn nói lại thôi, Tổng Kinh bắt đầu phát hỏa, xe bus dừng lại, anh bực mình mà lướt qua cô, bước xuống xe, xa xa đem cô ném ở sau lưng.

Anh thề, anh không bao giờ ... để ý tới cô gái khó hiểu này nữa!

Vì vậy, anh cũng không phát giác, sau lưng một đôi bàn tay nhỏ bé duỗi ra, lại mất mát rữ xuống...

Sắc trời tối thật nhanh, đèn trên đường đều đã sáng, Doãn Tâm Ngữ yên lặng đi theo phía sau anh, trong hẻm nhỏ vừa tối lại yên tĩnh, nhìn không thấy vết chân, hẫng lại cách cô quá xa, cô dần dần cảm thấy hoảng hốt, sau lưng... Giống như có người, động tác thật khả nghi...

Cô hoảng sợ, sợ anh bỏ mặc cô, thế nhưng cô lại không biết nên làm thế nào lưu anh lại...

Không có nghĩ nhiều, cô nhặt một hòn đất nhỏ trên mặt đất lên, hướng phía trước ném tới.

Tổng Kinh không dám tin mà quay đầu lại trừng mắt cô.

Cô thế nhưng cầm đá ném anh? !

Bất khả tư nghị nhất chính là, anh không hề phòng bị mặc cho cô ném, kỹ thuật nát bét của cô không có biện pháp ném trúng, phương hướng lệch xa thật là làm cho người ta buồn cười.

Nếu như cái này là “Biểu thị” cô gọi, như vậy anh muốn nói: anh muốn bóp chết cô!

Bất quá chỉ làm làm phiền đại tiểu thư cô mở kim khẩu, gọi anh một tiếng sẽ chết sao?

Cái này, càng làm Tổng Kinh căm tức không muốn nhìn thấy cô, bước nhanh cước bộ hơn.

Tổng Kinh đi quá nhanh, cô căn bản là theo không kịp, mắt thấy khoảng cách hai người càng kéo càng xa, thẳng đến anh tiến vào một đầu hẻm khác, triệt để biến mất ở trước mắt cô, hai dòng nước mắt rất cực tràn mi mà ra.

Đối với người không có ý tốt ẩn nấp trong bóng tối mà nói, đây là thời cơ tốt.

Vừa thấy Doãn Tâm Ngữ chỉ còn một mình, tên con trai kia theo dõi cô đã lâu lập tức đánh về phía cô, Doãn Tâm Ngữ ngược lại hít sâu một hơi, kinh hoàng mà trừng lớn mắt.

Hắn ta muốn làm gì? Hắn ta muốn làm gì cô?

Liên tiếp sợ hãi cùng lo sợ nghi hoặc xẹt qua trong lòng, rất nhanh đã có giải đáp ——

Tên con trai kia lộ ra nước miếng làm cho người ta buồn nôn, thần sắc hèn mọn bỉ ổi, một tay tập kích lên ngực của cô ——

Không! Tại sao cô phải gặp chuyện này? Cô nên làm cái gì bây giờ?

Đầu óc nhao nhao loạn loạn, ý niệm duy nhất, chỉ còn lại có anh.

Tổng Kinh, cứu tớ, Tổng Kinh, Tổng Kinh...

Cô dưới đáy lòng một lần lại một lần im ắng mà hò hét, đồng thời cũng tuyệt vọng mà giẫy dụa, sức lực yếu ớt hoàn toàn không làm nên chuyện gì.

Anh bỏ mặc cô, anh chán ghét cô...

Trong đầu cô chỉ còn ý nghĩ này, nước mắt thì nhau rơi xuống, lòng đau xót, thật tuyệt vọng.

Đột nhiên, một cái túi sách ném tới trước mặt, thật ra chính là ném tên đâm trùng sắc đục hun tâm!

Tổng Kinh vén tay áo lên, hai đấm nắm thật chắc, chuẩn bị đem người này đánh thành bùn nhão!

Đừng xem thường con trai mười tám tuổi, Tổng Kinh anh tốt xấu gì cũng là đội trưởng của quyền xã trong trường học.

Hôm nay, nếu không phải vì Doãn Tâm Ngữ, cảm xúc quá mức phiền muộn, anh cũng sẽ không tìm mấy đoàn viên đến luyện nắm đấm, phát tiết tinh lực cùng hỏa khí, nên trẻ như vậy mới rời khỏi trường.

Anh thật không dám tưởng tượng, nếu không phải vừa vặn có anh ở đây, cô sẽ gặp phải chuyện gì!

Đáng giận! Trước mắt tên gia hỏa không biết sống chết này nếu là có ý thử xem độ cứng của nắm đấm anh, anh tuyệt không chú ý đánh đến đối phương không đứng dậy được!

Bất quá, anh hiển nhiên không có cơ hội thử nắm đấm gì, vừa thấy anh quay lại, tên đó đã sớm luống cuống tay chân, sợ hãi sẽ lớn chuyện, trước khi một quyền của Tống Kinh ném tới, đã dọa chạy trốn chết.

Doãn Tâm Ngữ lần nữa được tự do, dọa đến sắc mặt trắng bệch, ngã ngồi ở bên tường, cuộn cong người lại im ắng khóc nức nở.

Tống Kinh thấy thế, một trận lửa vô danh bốc lên, không chút suy nghĩ liền rống to: “Cô ngu ngốc sao? Gặp chuyện nguy hiểm như vậy vì cái gì không kêu cứu? Chẳng lẽ cô thà rằng bị đồ biến thái kia cưỡng bạo, cũng không chịu hướng tới xin giúp đỡ?”

Anh rất tức giận, phi thường, phi thường tức giận!

Như thế nào cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên bọn họ nói chuyện, sẽ ở trong tình huống này, đều do cô! Nhưng, ác ——

Từ khi mới bắt đầu, anh đã phát giác được không đúng, cũng một mực chờ đợi, muốn nhìn cô buông tự tôn xuống hướng anh cầu cứu, kết quả đâu? Cô chỉ biết làm chuyện ngu xuẩn là ném đá!

Chẳng lẽ cô cứ quật cường, cao ngạo như vậy, khinh thường nói chuyện với anh sao?

Doãn Tâm Ngữ ngẩng con người tràn đầy nước mắt, anh không khống chế được tính tình làm cho cô chịu đủ kinh hãi co rúm lại, nước mắt ứa khuất đảo quanh đáy mắt.

“Nói chuyện đi! Đừng có lại đem tôi ra làm đồ chơi, nói cho cô biết, Doãn Tâm Ngữ, tôi đã chịu đủ rồi, tôi thật sự chịu đủ rồi!” Ngọn lửa phẫn nộ một khi nhen nhóm, liền cháy rực đến khó có thể thu thập, tất cả phiền muộn đọng lại mấy ngày nay, thoáng cái bạo phát ra.

Doãn Tâm Ngữ cắn môi, bắt lực mà nhìn anh, nâng cánh tay lên không trung, lại chán nản rũ xuống, nước mắt bị thương thành chuỗi lã xuống.

Vô dụng, vô dụng, anh sẽ không hiểu...

“Chết tiệt! Cô chỉ biết khóc thôi sao?” Anh nóng nảy tức giận mà trừng mắt cô, “Cô cho rằng tôi là thần sao? Cái gì không cần nói tôi cũng sẽ hiểu rõ?”

Bộ dáng phẫn nộ của anh dọa cô, Doãn Tâm Ngữ rụt rụt bả vai, hốc mắt ngưng lấy nước mắt, cũng không dám lại chảy xuống, anh chán ghét nhìn cô khóc...

Cô cũng biết anh rất tức giận, thế nhưng cô không có cách nào a...

Cô vẫn không lên tiếng sao? Tống Kinh tức giận, không suy tư mà thốt ra: “Doãn Tâm Ngữ, cô không lên tiếng! Toàn bộ thế giới cũng biết Doãn Tâm Ngữ cô đủ cao quý, nói chuyện với tôi vài câu sẽ không làm thấp đi phong cách của cô!”

Anh không có ý nguyên rủa cô, cũng biết lời này là hơi ác độc, thật sự là —— bị bộ dạng hũ nút của cô làm cho tức điên, mới có thể không lựa lời mà nói.

Doãn Tâm Ngữ toàn thân chấn động, trừng lớn mắt nhìn anh, mặt một mảnh tuyết trắng chịu đả kích gấp bội.

Không nghĩ tới anh đã nói thành như vậy, cô còn có thể tích chữ như vàng.

Lần này, lửa giận của anh thật sự đã cao ngất.

“Tốt, rất tốt! Cô tiếp tục giả vờ không nói gì, tôi không phụng bồi!” Nặng nề mà vứt bỏ những lời này, anh quay đầu bước đi.

Anh lại muốn vứt bỏ cô sao? Không, đừng không để ý tới cô, cô thật sự rất sợ...

Cõi lòng cô đầy lo sợ, không chút do dự kéo lấy góc áo anh.

“Buông tay!” Mặt anh không biểu tình.

Đã khinh thường cùng anh nói chuyện, cần gì phải lưu anh lại? Cô tiếp tục đi làm công chúa cao quý trong mắt đám bạn của cô đi, anh không muốn phải cùng cô chơi loại trò chơi nhàm chán này.

Doãn Tâm Ngữ mím môi, như là hạ quyết tâm, nóng vội ở trong túi xách tìm kiếm.

Anh nên đi, nhưng hết lần này tới lần khác hai chân lại chậm chạp không cách nào di động được. Anh không tự chủ được mà quay đầu lại, thấy cô lấy một cuốn notebook cùng một cây viết, cúi đầu không biết đang ghi mấy thứ gì đó.

Động tác không tầm thường này làm cho Tống Kinh nhíu mày lại, không biết như thế nào lại có một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng, làm anh cảm giác khó thở.

Vội vàng viết xuống mấy hàng chữ, Doãn Tâm Ngữ đem trang giấy kéo xuống đưa cho anh.

Bởi vì nóng vội, chữ viết có chút mất trật tự, rải rác mấy hàng chữ, nhưng lại làm anh khiếp đảm, cơ hồ không có dũng khí nhìn ——

Tớ rất muốn nói chuyện với cậu, nhưng là, thực xin lỗi, tớ không thể.

Cậu nói không sai, tớ —— đích thật không thể nói.

Chuyện ngày đó, tớ thật xin lỗi, bạn của tớ nói hơi quá đáng, nhưng tớ không có năng lực ngăn cản, cũng không có năng lực chính miệng giúp cậu biện hộ, nếu như những lời kia xúc phạm tới cậu, thật sự rất xin lỗi.

Tớ biết rõ cậu rất tức giận, tớ cũng muốn hướng cậu xin lỗi, thế nhưng cậu dạy tớ, tớ nên làm như thế nào?

Như là bị người hung hăng đánh trúng một quyền, Tống Kinh phân không rõ cảm giác kia là khiếp sợ hay là đau đớn, cả người anh ngây dại, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào, cũng không cách nào suy nghĩ.

Doãn Tâm Ngữ sâu kín nhìn anh một cái. Anh vốn đối với cô đã không kiên nhẫn được nữa, một khi nói ra chân tướng, có lẽ anh sẽ càng thêm ghét bỏ cô, rời xa cô?

Không cần anh nói thêm cái gì, cô rất tự hiểu bản thân, sẽ không lại làm anh mệt mỏi.

Cô nhẹ nhàng chậm chạp mà đứng dậy, vượt qua anh thất thần, một mình đi về hướng âm u quanh quẽ trong đêm tối.

Đợi đến lúc Tống Kinh phản ứng lại, kinh gấp (kinh sợ + gấp gáp) mà nhìn về phía bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt, lập tức không chút suy nghĩ liền đuổi theo, thò tay bắt được cô: “Tôi đưa cậu về!”

Doãn Tâm Ngữ kinh ngạc, ánh mắt do bị cầm chặt tay, dời về phía khuôn mặt anh, anh lại liên tục chải tóc, không cho cô cơ hội nghiên cứu ánh mắt của anh.

“Đã trễ như vậy, cậu một cô gái đi đường ban đêm rất nguy hiểm.” Giọng hơi khô chát chát.

Anh vừa rồi dùng lời tàn nhẫn như vậy tổn thương cô, giờ khắc này, quá xấu hổ, khiến cho anh không biết nên đối mặt cô như thế nào.

Bản năng, chính là không muốn để cô trông thấy vẻ mặt tự trách của anh.

Chỉ là, Doãn Tâm Ngữ lại hiểu lầm, lần đầu mãnh liệt cảm thấy tự ti mặc cảm.

Anh —— Ngay cả liếc nhìn cô một cái đều ghét bỏ sao?

Nếu đã là như vậy, anh vì cái gì còn kiên trì đưa cô về nhà? Có lẽ chỉ là tinh thần trọng nghĩa?

Yên lặng đi một đoạn đường ngắn, ai cũng không muốn phá hư giờ phút yên lặng ấm áp này.

Tay của cô, ấm ấm, thật mềm, thật mềm. Đây là lần đầu tiên Tống Kinh chủ động nắm tay một cô gái.

Nắm tay của cô là nhất thời nóng vội, nhưng nắm chặt về sau, lại không muốn buông ra.

Đèn đường rực rỡ, đem bóng hai người kéo đến thật dài thật dài, hai tay giao nhau, mãi cho đến khi cô tiến vào nhà mới buông ra ——

Tống Kinh một đêm đều ngủ không ngon, luôn suy nghĩ, hôm sau đến cùng làm như thế nào đối mặt Doãn Tâm Ngữ?

Bất quá, nghĩ cái gì cũng vô dụng, bởi vì ngày hôm sau, anh không gặp được cô.

Cô đã xảy ra chuyện gì sao? Vì cái gì không đón chuyến xe buýt đầu tiên đến trường?

Một ngày lại một ngày trôi qua, anh bắt đầu nóng nảy.

Cuối cùng, anh rốt cuộc không cách nào áp chế càng lúc càng quan tâm thăm thiết cùng sâu lo, chủ động hướng Hàn Tử Trúc hỏi thăm tình huống của cô.

“Cậu hỏi Tâm Ngữ?” Hàn Tử Trúc nhướn mày, như là có chút ngoài ý muốn, cũng mang một ít nghiến ngấm.

“Đúng, chính là Doãn Tâm Ngữ, cô ấy đến cùng làm sao vậy?”

“Cậu không phải là không muốn gặp cô ấy sao?”

“Tôi không có!” Tống Kinh bản năng phủ nhận. Anh không phải là không muốn gặp cô, chính xác mà nói, anh chỉ là bất buộc chính mình không để ý tới cô, bất quá, tất cả đều là chuyện của ngày trước rồi.

Biết được chân tướng về sau, anh chỉ tự trách mình sơ ý chủ quan, thế nhưng không có đi suy nghĩ sâu xa nỗi khổ tâm riêng của cô, liền mù quáng mà oán trách cô.

Nhìn ra an không thể che hết ảo não, Hàn Tử Trúc cười cười mà vượt qua anh.

“Yên tâm, cô ấy rất tốt.”

“Thật vậy chăng? Vậy vì sao cô ấy không đến trường?” Anh nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Sửa chữa, cô ấy chỉ là không có đáp xe buýt, không thể không đến trường. Người ta là thiên kim được chiều chuộng, cậu đã quên sao? Đi về đều có chuyên gia đưa đón không cần quá kỳ quái a?”

“Ách.” Hóa ra là như thế! Anh còn tưởng rằng...

Tống Kinh ngậm miệng lại, không cần phải nhiều lời nữa.

“Chúng tôi đã trở thành đồng học hơn mười năm rồi.” Hàn Tử Trúc đột nhiên chủ động cung cấp tình báo.

Tống Kinh ngoài ý muốn nhìn cô: có ý tứ gì? Vì sao cô bỗng nhiên nói với anh những chuyện này?

“Cá tín Tâm Ngữ so nước còn dịu dàng hơn, luôn là một đứa con ngoan nghe lời, rất ít khi chống đối lại cha mình. Ngày đó huấn luyện tân sinh, tôi đơn giản lôi kéo cô ấy theo giúp tôi đón xe bus đi đến trường.” Dừng một chút, Hàn Tử Trúc tùy ý liếc nhìn anh một cái, “Ngày đó, là diễn lễ khai giảng của các cậu a?”

Tống Kinh hơi ngạc, hô hấp bắt đầu dồn dập: Ý tứ cô muốn biết đạt —— không phải là như anh nghĩ đi?

“Đúng, cũng là bởi vì ngày đó! Cho nên, Doãn bá bá oán chết tôi, trọn vẹn nhắc nhở tôi ba năm, tuy ông ấy cũng không biết nguyên nhân Tâm Ngữ chấp nhất như thế, còn tưởng rằng cô bị nghiện đi xe bus.”

“Cậu... cậu nói...” Ba năm nay Doãn Tâm Ngữ đi xe bus —— là vì anh? !

Anh quả thực không thể tin được, điều này, điều này sao có thể?

Anh còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cô. Có lẽ có chút gây cười, bởi vì không có đoán ra thời gian xe bus đến, hai cô gái có chút hốt hoảng, cô lại để cho Hàn Tử Trúc lảo đảo lôi kéo chạy, sau đó một đầu ngã tiến vào lòng ngực của anh, nếu không phải anh kịp thời đỡ cô, tình huống có thể sẽ xấu hổ.

Từ ngày đó về sau, bất luận gió thổi trời mưa, anh sẽ luôn gặp một gương mặt điềm tĩnh ôn nhu, cho anh một cái mỉm cười trong veo.

“Cậu còn hoài nghi à!” Bộ dạng ngây ngốc kia, làm Hàn Tử Trúc có chút tức giận, thật sự là uổng phí một mảnh tình yêu tinh khiết của Tâm Ngữ.

Được rồi, cũng không cần đối với một khối đầu gỗ ôm bao nhiêu kỳ vọng, đèn không bật là sẽ không sáng.

“Đúng rồi, nói vậy là có chút không thể tưởng tượng, vì mỗi sáng sớm gặp cậu, cô ấy thật sự buông tha cho lái xe đưa đón, gió thổi dầm mưa mà chạy tới cùng một đám người lách vào xe bus. Đối với Doãn bá bá thương con gái như mạng vốn rất lo lắng, là Tâm Ngữ kiên quyết, mới cầu được cha mình đồng ý, vì chuyện này, cảm tình của hai cha con thiếu chút nữa tổn thương hòa khí.”

Cái này anh cho tới bây giờ đều không biết được, mang cho Tống Kinh quá lớn rung động, từng cơn sóng nhiệt tập kích ngực, tràn ngập tình cảm ấm áp —— cái đó gọi là cảm động.

“Vậy, vậy hiện tại vì sao...” Tránh bốn chữ không muốn gặp mặt.

Nhắc tới cái này, Hàn Tử Trúc lại không có sắc mặt tốt gì: “Cậu còn không biết xấu hổ hỏi! Tâm Ngữ nói cậu chán ghét cô ấy, không muốn ngại mặt của cậu á!”

Tống Kinh mở miệng hơi rộng: “Không! Không có, cô ấy tại sao có thể nghĩ như vậy? !”

“Tôi cũng biết cậu không có, bằng không thì cậu đã không chủ động hỏi tình huống của cô ấy rồi.” Đứa ngốc Tâm Ngữ này, con mắt đều đặt ở sau ót, người ta rõ ràng vì cô lo lắng đến độ chết khiếp, còn nói người ta chán ghét cô.

Xe bus từ từ dừng lại, gián đoạn bọn họ nói chuyện, nhưng cái đó cũng không trọng yếu, bởi vì anh đã biết rõ nên làm như thế nào rồi.

Nếu hỏi đệ nhất tài tử Kiến Dương xuất hiện ở trước trường nữ sinh, sẽ tạo thành dạng gì?

Đáp án dĩ nhiên là: nước miếng gái mê trai chảy thành sông.

Lúc tan học, học sinh tuôn ra cổng trường như thủy triều luôn luôn vô cùng đồ sộ, nhưng tình huống hôm nay có chút buồn cười —— có rất nhiều nữ sinh lưu luyến không đi, khiến cho trước cổng trường càng thêm chật chội.

Trong mắt Tống Kinh hoàn toàn không đặt vào những người lẫn quần đảo quanh anh, anh đang toàn tâm chờ đợi bóng hình xinh đẹp, càng đợi càng nôn nóng.

Anh cũng không xác định có bỏ lỡ cô không, chỉ có thể ôm ấp tâm lý may mắn, thử thời vận.

Thẳng đến bóng dáng trầm tĩnh kia chậm rãi đi vào tầm mắt của anh, lúc này anh mới thở dài một hơi.

Anh cũng không vội gọi cô, mà cô cúi thấp đầu lẻ loi đi một mình cũng không có phát hiện cái gì không đúng, thẳng đến cô hậu tri hậu giác cảm nhận được hôm nay cửa trường hào khí quái dị, lúc này mới nghi hoặc mà ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của anh.

Tống Kinh!

Tại sao anh lại ở chỗ này? !

Doãn Tâm Ngữ vừa sợ vừa nghi hoặc, do dự nên đi về hướng anh, hay là làm như cái gì cũng không thấy?

Anh nhất định không muốn gặp lại cô, vậy —— muốn chào hỏi không?

“Doãn Tâm Ngữ, không được giả vờ không thấy tôi!” Không cần suy nghĩ, bởi vì anh đã nhìn thấu ý nghĩ của cô, hơn nữa mở miệng gọi cô.

Cúi thấp nửa đầu, cô có chút xấu hổ mà đi về hướng anh, quá nhiều ánh mắt tập trung ở trên người bọn họ, làm cho cô không quá tự nhiên.

Cậu —— tìm tở? !

Anh có thể giải đọc ngôn ngữ đơn giản của người câm điếc.

“Đúng. Tôi nghĩ khả năng cậu hiểu lầm rất nhiều chuyện, cho nên ——” phát giác ánh mắt quắc hướng bọn họ tìm hiểu có tăng không giảm, anh ngừng một chút, sửa lời nói: “Không ngại đổi một chỗ khác nói chuyện?”

Doãn Tâm Ngữ khó xử cân nhắc, mới gật đầu đáp ứng, ra hiệu anh chờ một chút, đi đến chỗ lái xe đang chờ đón cô tan học.

“Có thể chưa?” Anh đứng ở phía sau hỏi.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Vây đi thôi!”

Dẫn đầu đi hai bước, anh lại dừng bước, chần chờ mà hướng cô vươn tay.

Nét mặt của cô như là bị kinh sợ, cái này làm anh cho rằng cô sẽ cự tuyệt anh, nhưng sau một khắc, lòng bàn tay của anh lại một lần nữa được nhồi vào xúc giác ôn nhuận mềm mại, chấn kinh đổi lại là anh.

Chống lại con mắt của cô, anh không nói gì thêm nữa, nắm chặt tay mềm đi về phía trước.

3. Chương 3

Tình huống của bọn họ, cũng không thích hợp vừa đi vừa nói, vì vậy Tống Kinh sẵn sóc mà ở phụ cận tìm cửa hàng MacDonalđ, chọn hai ly Cocacola cùng một bịch khoai tây.

Sau khi ngồi xuống, hắn trực tiếp quăng ra một câu: “Vì cái gì không tiếp tục đi xe buýt?”

Ách? Doãn Tâm Ngữ sửng sốt, không ngờ tới anh sẽ hỏi trực tiếp như vậy.

Cha tớ bắn khoản an nguy của tớ, sai lái xe trong nhà đưa đón tương đối dễ dàng.

Cô lấy quyển notebook ra, nửa mang chần chờ mà viết xuống một hàng chữ.

Tống Kinh tùy ý liếc qua: “Đây không phải lý do, gần ba năm không phải đều như vậy sao?”

Đó là trước đây...

Không đợi cô viết xong, anh dè tay cô xuống: “Khác biệt sao? Doãn Tâm Ngữ, đừng trả lời qua loa, tôi muốn nghe lời nói thật.”

Doãn Tâm Ngữ nhìn anh thật sâu, một hồi lâu mới quyết định, nhẹ nhàng linh hoạt mà di động cán bút.

Tớ cho rằng... Cậu không muốn gặp lại tớ...

Cô bối rối mà rũ xuống mí mắt, không có dũng khí nhìn về mặt của anh bây giờ.

Không ngoài suy đoán, Tống Kinh lại thở dài một hơi.

“Rốt cục nói ra lời thật rồi, nếu cậu không thừa nhận, tôi thật đúng là không cách nào tiến vào chủ đề này!”

Chủ đề? Cô giật mình sửng sốt mà ngửa đầu, chủ đề gì? !

“Đây chính là tôi muốn hướng cậu làm sáng tỏ. Doãn Tâm Ngữ, có thể cậu đã hiểu lầm rất nhiều chuyện, kể cả —— chuyện tôi không muốn gặp lại cậu.”

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ —— anh muốn nói cho cô biết, thật ra là anh muốn gặp cô sao?

Mãi cho đến lúc này, cô mới trì độn nhớ tới, nếu anh đúng như cô suy nghĩ đối với cô cảm thấy phiền chán, vậy, hôm nay anh như thế nào lại đến tìm cô?

Cậu —— không ghét tớ sao?

Cô ngạc nhiên nghi ngờ bắt đầu viết.

“Là nguyên nhân gì, cậu ‘Cho rằng’ tôi ‘Có lẽ’ chán ghét cậu?”

Cô bị hỏi khó rồi.

Phải thành thực trả lời sao?

Anh nói, không thể qua loa. Doãn Tâm Ngữ ngoan ngoãn mà nghe anh nói xong.

Tớ không cách nào nói chuyện, ngày đó cậu —— cực kỳ tức giận.

“Không cách nào nói chuyện không là lỗi của cậu!” Anh nói ra, Doãn Tâm Ngữ bị phản ứng hơi kích động của anh hù dọa.

“Thật có lỗi, tôi thất thố.” Anh hít sâu một hơi, lần nữa không chế cảm xúc.

Không sao, tớ chỉ là không ngờ cậu sẽ nói như vậy.

Hiểu được thâm ý phía sau hàng chữ, Tống Kinh phát hiện, ngực của anh lại có chút vặn đau.

Cô gái này nhìn như trầm tĩnh ưu nhã, ở sâu trong nội tâm kỳ thật chôn giấu tự ti cùng xấu hổ mà người bên ngoài không thể chạm đến! Nếu không, cô sẽ không bởi vì chính mình không cách nào nói chuyện mà cảm thấy bất an lo sợ sẽ chọc giận tới anh, càng sẽ không bởi vì anh thông cảm mà lộ ra kinh hỉ làm cho người ta chưa xót.

Có trời mới biết, người nên xấu hổ là ai!

“Xin lỗi vì lời nói ngày đó của tôi, ngay từ đầu, tôi không biết cậu...cậu là...” Anh không lưu loát dừng lại, không biết nên dùng từ như thế nào, dưới vẻ mặt thông cảm cười yếu ớt của cô, anh mới cố lấy dũng khí tiếp tục, “Đây không phải lỗi của cậu, không có người nguyện ý như vậy, nếu như cậu thật sự không cách nào quên đi, tôi sẽ cảm giác mình rất đáng chết.”

Cái này —— xem như là sám hối sao?

Doãn Tâm Ngữ sững sốt thật lâu, mới vội vàng viết.

Người không biết không có tội, tớ không trách cậu.

“Đã là người không biết không có tội, như vậy, chúng ta đem những chuyện không vui kia quên đi, được không?”

Thế nhưng, bạn của tớ nói cậu như vậy, cậu không ngại?

Cô nhớ rõ anh từng vì chuyện này, suốt một tháng làm như không nhìn thấy cô, có thể thấy được lòng tự trọng của anh lớn bao nhiêu.

“Cậu đã nói người không biết không có tội rồi, tôi còn để ý chuyện kia làm gì?” Nếu anh thực để ý, cũng sẽ không đến tìm cô.

“Doãn Tâm Ngữ, tôi biết yêu cầu như vậy có chút quá phận, nhưng là ——” Anh ngừng lại.

Cô hoang mang nháy mắt mấy cái, im ắng hỏi thăm.

“Tôi —— tôi hi vọng ——” thật sự khó mở miệng, anh dứt khoát chộp lấy giấy bút của cô, nhanh chóng viết xuống: Cậu có thể tiếp tục đi học hay không?

Đập vào mi mắt là chữ viết tiêu sái, làm cho tim cô không khỏi đập rộn lên, khuôn mặt nổi lên đỏ ửng.

Vì —— vì sao?

Tống Kinh viết xuống một hàng chữ, sau đó lập tức khép lại, đem bút trả cho cô.

“Về nhà rồi xem, cậu không cần vội vã trả lời, ngày mai tôi sẽ tự biết đáp án.”

Thần thần bí bí, anh đến cùng đã viết cái gì? Doãn Tâm Ngữ rất hiếu kỳ tâm bị trêu chọc cả buổi.

“Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Doãn Tâm Ngữ hồ nghi mà quay đầu nhìn anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại mặc cho anh nắm lấy, đi về nhà.

“Mẹ, con đã trở về.” Tống Kinh vứt bỏ túi sách, chuyện thứ nhất chính là đi về hướng phòng bếp, không hề ngoài ý muốn gặp được bóng đánh bận rộn của mẹ.

Anh cực tự nhiên mà tiếp nhận công việc rửa rau, bà Tống nhìn thấy mỉm cười diu dàng.

Đứa nhỏ này luôn nói không nghe, ngay cả công việc nội trợ đều muốn chộc tay vào, bà nói làm nội trợ sẽ mất tôn nghiêm đàn ông, khi còn bé anh sẽ đáp :”Đợi con trở thành ‘Đàn ông’ rồi nói sau.”

Sau khi lớn lên hiểu biết cũng nhiều, bắt đầu cùng bà lý luận văn vẻ: “Con muốn chứng minh lý luận của Khổng lão phu tử, đàn ông cách phòng bếp chưa hẳn tất cả đều là quân tử, mà vào phòng bếp cũng chưa chắc không đảm đương nổi quân tử.”

Có loại con này, thật không biết nên kiêu ngạo hay là nên sầu não, con có một trù nghệ, so với người làm mẹ như bà còn tốt hơn.

Có lẽ là đứa nhỏ trưởng thành trong gia đình không có cha nên sớm độc lập a, đứa con này của bà từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng rất biết chia sẻ vất vả với bà, bà nhìn ở trong mắt, thật sự là vui mừng lại đau lòng.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, chớp mắt một cái, đứa nhỏ bà thường ẵm trên tay đã lớn như vậy rồi, hai mẹ con một đường sống nương tựa lẫn nhau đến nay, chưa từng đại phú đại quý, thời gian trôi qua bình tĩnh an ổn, nhưng rất vui vẻ.

“A Kinh, hôm nay về hơi trễ a!”

Trước kia lúc chuẩn bị bữa tối, con trai cơ hồ đều tham dự, hôm nay lại vắng đến bà chỉ còn một ổ rau chưa xào mới trở về.

“Có chút việc chậm trễ.” Tống Kinh dăm ba câu qua loa, đem ổ rau rửa xong bỏ vào trong nồi, đậy nắp lại.

“Chuyện trường học?”

Anh cúi đầu điều chỉnh lửa: “Không phải.”

“Ai, con trai, con có việc dấu diếm mẹ a!” Mỗi khi anh có tâm sự nói không nên lời, sẽ cố làm chuyện khác, con mắt không dám nhìn bà.

Anh tạm ngừng, mở nắp nồi: “Mẹ, con đang xào rau.”

“Ít viện cớ đi.” Bà Tống đẩy anh ra, “Đồ ăn để mẹ xào, con chuyên tâm nói, như vậy là được đi?”

Tống Kinh bất đắc dĩ, đành phải thở dài, nhận tội: “Đưa một cô gái về nhà.”

“Kết giao với bạn gái nhỏ nữa à?” Bà Tống ngạc nhiên, tiểu tử này gần đây mắt cao hơn đầu, nó cũng sẽ có người vừa ý?

Tống đồng học trợn mắt nhìn: “Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá.”

“Cái gì mà mẹ suy nghĩ quá nhiều, nếu con đối với người ta không có ý nghĩa, làm gì sẵn sàng đưa người ta về nhà?”

“Đó là lẽ phép cơ bản, con là con trai vốn nên làm như vậy.”

“Vậy sao?” Bà Tống muốn cười nhưng không cười mà liếc xéo.

Nói thì nói như thế, nhưng vẻ mặt của con trai thật không được tự nhiên, cho thấy trong đó có quỷ!

Thật là đáng chết “Hiểu con không ai bằng mẹ” !

Tống Kinh không thể nào cam nguyện mà mân mím môi: “Mẹ, lúc trước mẹ gặp ba, có cảm giác gì?”

“Cảm giác à ——” Bà Tống kéo dài giọng nói, chìm vào suy nghĩ: “Rất khẩn trương, rất quan tâm cảm nhận của ông ấy, ở trước mặt ông ấy, cảm giác mình như một tiểu bạch ngọc ngốc nghếch không biết gì, lúc ánh mắt ông ấy dừng lại trên người của mẹ, cảm thấy thật thỏa mãn, thật vui vẻ, trong lòng ngọt ngào...”

“Để ý nhất cử nhất động của đối phương, tâm tư bao giờ cũng đều treo ở trên người đó, nhìn thấy vẻ mặt người đó ủy khuất, sẽ cảm thấy bồn chồn, khi người đó bất lực mà khóc, trong đầu sẽ thật khó chịu...” Tống Kinh không tự giác mà tiếp lời, nghĩ đến nhập thần.

Mẹ già cố nén vui vẻ, nâng lên lông mày: “Con cảm thấy cha con sẽ có vẻ mặt ủy khuất, còn có bất lực mà khóc sao?”

“Ách?” Anh sửng sốt, khốn quẩn đỏ mặt, “Con không phải ý tứ kia.”

“Thôi đi! Rõ ràng chính là thăm mền người ta, còn ‘Lễ phép cơ bản’!” Khuỷu tay chạm vào vẻ mặt xấu hổ của con trai, “Nói đi, là cô gái nào? Tên gọi là gì?”

“Cô ấy là Doãn Tâm Ngữ, một người rất điềm tĩnh, rất có khí chất, tính tình dịu dàng ——” ngừng một chút, anh bất an hỏi: “Mẹ, mẹ sẽ không có ý kiến gì a?”

“Đơn thuần kết giao bạn bè, mẹ ngược lại không phản đối, điều kiện tiên quyết là, con và cô bé ấy đều không thể vì vậy mà bỏ phế việc học.”

“Đó là đương nhiên. Con còn muốn thi đại học đây này!”

“Vậy là được rồi.” Bà Tống mẫu buồn cười nhìn con trai khấn trương.

Xem ra con trai thật sự rất quan tâm cô bé này, nhìn nó thật nghiêm túc a!

“Ai nha!” Nhớ tới đồ ăn trong nồi, bà kêu lên một tiếng, hai mẹ con cùng nhau nhìn sang, nhìn thấy bộ dạng trong nồi, đồng thời suy sụp cúi hai vai.

“Đồ ăn đều khét hết rồi.”

Tống Kinh nhú nhú mày, tắt bếp, đem đồ ăn múc ra, không quên thử ăn trước một miếng.

“Hương vị hơi kỳ một chút.” Anh ra một kết luận, “Xem như tạm ăn được!”

Dùng cơm xong, mẹ không cho anh hỗ trợ dọn dẹp, sớm đuổi anh trở về phòng học bài.

Thật ra, dùng năng lực của anh mà nói, tuy đang đứng trước áp lực của việc thi cử, anh vẫn thành thạo, căn bản không cần cả ngày ngồi trước bàn học.

Tắm rửa xong, chuẩn bị thật tốt cho cuộc thi ngày mai, sắp xếp lại mọi thứ, trong đầu hiện một khuôn mặt thanh nhã.

Hiện tại, có lẽ cô đã nhìn thấy tờ giấy anh lưu lại đi? Cô sẽ có phản ứng gì?

Ngày mai —— Anh có thể gặp được cô sao?

Tôi muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu, thật muốn, thật muốn.

Một hàng chữ ngắn gọn, đây chính là lý do anh yêu cầu cô tiếp tục đạp xe buýt đi học.

Tống Kinh ở thời gian cố định tiến về phía trạm xe buýt, lúc đến, không có gặp Doãn Tâm Ngữ, trong lòng không khỏi lo sợ không yên.

Nhưng, anh bất an cũng không có tiếp tục bao lâu, một bóng dáng quen thuộc từ từ đi vào tầm mắt anh, ánh mắt lập tức giao nhau, anh giơ lên tươi cười thoải mái.

Có một số việc, đã không quá giống nhau, người mãi cảm một chút, đều có thể phát giác giữa hai người có biến hóa.

Tầm mắt giao nhau như trước, bất đồng chính là, bọn họ đã không hề cứ đứng ở một phương, mà là đi đến bên cạnh đối phương, làm bạn với nhau.

Những ngày gần đây nửa giờ đường xe, là thời gian bọn họ trân quý nhất trong ngày, cho nên, sẽ không có người để ý tới chỗ ngồi phía sau có một người họ Hàn bị vứt bỏ, một ngày so với một ngày càng thêm ai oán như bị chồng ruồng bỏ.

Cái gì nha, trọng sắc khinh bạn, sớm biết như vậy đã không giúp rồi!

Hàn Tử Trúc rầu rĩ mà lẩm bẩm, nhìn hai người phía trước chuyện trò vui vẻ, quả thực cô tức đến sắp nôn ra máu.

Mặt đường xóc xẩy, ngồi sẽ rất không thoải mái, huống chi còn phải viết chữ, Tống Kinh cầm chặt tay Doãn Tâm Ngữ đang huy động cán bút: “Đừng quá miễn cưỡng, coi chừng say xe.”

Anh quả nhiên tâm tư tinh tế, cô đích thật có chút cháng váng.

Nghĩ nghĩ, cô đổi thành kéo tay của anh, ở trong lòng bàn tay anh chậm chạp mà viết xuống mấy chữ.

“Tớ sợ cậu quá buồn bực?” Anh xác định là hỏi anh.

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng gạt đầu.

Tống Kinh mỉm cười: “Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

Cùng một người không thể nói chuyện phiếm chung một chỗ, rất không thú vị a?

Tống Kinh nhú mi, quay đầu nhìn nét mặt lo sợ bất định của cô.

Doãn Tâm Ngữ cho rằng anh xem không hiểu, lôi kéo tay của anh muốn ghi lại một lần

“Chúng ta bây giờ không phải nói chuyện phiếm, thì là làm gì?” Anh thành linh mở miệng.

Ách? Đầu ngón tay thoáng dừng ở trong lòng bàn tay anh không cách nào đáp lại, thật lâu mới lại nhẹ nhàng di động.

Tớ nói là, không thể trò chuyện được tận hứng.

Tống Kinh nhấp môi dưới, tùy ý liếc qua một hướng khác, giảm thấp tiếng nói xuống: “Tớ chán ghét cô gái nói nhiều, lỗi tai rất khổ.”

Linh ngộ anh đang ám chỉ cái gì, Doãn Tâm Ngữ che miệng im ắng cười khẽ.

Phía trước bọn họ, một đám chim sẻ đang ngồi, lúu rúu, khoa trương cười đùa, cô nghĩ, khả năng toàn bộ trên xe buýt, không có một người nghe rõ.

Tuy biết rõ cậu chỉ là đang an ủi tớ, nhưng cậu đã thành công rồi.

Tống Kinh chỉ cười cười, thay đổi chủ đề: “Kỳ thi này có nắm chắc không?”

Ồ? Doãn Tâm Ngữ không trả lời mà nhìn lại anh, cô hiểu anh hỏi cái này nhất định có dụng ý của anh.

“Tớ muốn nhờ cậu đáp ứng tớ một chuyện.”

Chuyện gì?

“Đừng thi vào trường quá xa.”

Tiếp đó, là khoảng thời gian dài trầm mặc, không hiểu được qua bao lâu, ngay lúc cô vẫn còn đang suy tư hàm nghĩa trong câu nói kia của anh, anh trầm thấp mở miệng ——

“Tớ không muốn cách cậu quá xa.”

Sự tình đã nhiều tháng, bên tai lại lơ mơ còn câu tuyên cáo trầm thấp kia, cùng với vẻ mặt nghiêm túc của anh ngay lúc đó, nhẹ nhàng đổ ửng lên nữa phiêu trên hai gò má.

Trải qua cuộc thi liên vùng, hôm nay, đã có kết quả.

Không hề ngoài ý muốn, anh đạt được thành tích xuất sắc nhất, thi đậu vào trường mong muốn .

Bọn họ cũng không cùng trường học, nhưng tối thiểu cô thực hiện được hẹn ước lúc đó.

Cha cô cảm động kinh khủng, ôm cô nói thẳng: “Con gái ngoan, cha biết ngay con không rời xa cha, mới có thể vươn lên hùng mạnh...”

Doãn Tâm Ngữ không khỏi cười khở, không có phủ nhận cha tự mình đa tình.

Cô là vì ai mà “Vươn lên hùng mạnh”, tên kia tự xưng là con giun trong bụng cô Hàn Tử Trúc rất rõ ràng, bất quá việc này vẫn đừng “Làm sáng tỏ” thì tốt hơn.

Cô và Hàn Tử Trúc y nguyên “Nghịch duyên thâm hậu”, không nghĩ qua là, lại tiếp tục làm đồng học, cũng bởi vì có Tử Trúc một đường chiếu cố cô, Doãn Bá An mới có thể yên tâm như vậy.

Đã không cần phải đáp trên xe buýt đi học nữa, vì giao thông thuận tiện, Tống Kinh mua chiếc xe máy, chỉ cần có thời gian sẽ ở cổng trường đợi cô.

Mỗi lần thấy cô vì cùng anh câu thông, vất vả vùi đầu huy động cán bút, anh thật không đành lòng, cho nên, lúc trước ở hội ngôn ngữ, anh cơ hồ không cần cân nhắc đã lựa chọn ngôn ngữ của người câm điếc.

Anh muốn học ngôn ngữ của người câm điếc, vì cô.

Trong lòng của anh biết rõ, quan hệ tình cảm với cô, là cả đời, tuyệt đối không phải trò chơi thời tuổi trẻ, anh muốn tiến vào thế giới của cô, giải độc ngôn ngữ của cô.

Khi Doãn Tâm Ngữ phát giác anh vì cô mà cố gắng về sau, đã bị rung động, biểu tình kia —— hẳn là cảm động a? Tuy cô cái gì cũng không có biểu thị, nhưng bàn tay mềm mại đặt trong lòng bàn tay anh, ả ả run rẩy, sau đó chặt chẽ mà nắm chặt lại.

Anh nghĩ, đó chính là một loại trao đổi tình cảm cùng đáp lại.

Bọn họ tầm đó, có khi cần bản không cần ngôn ngữ, bởi vì có một số việc, chỉ cần tự hiểu, không cần nói ra.

Một năm rồi lại một năm qua đi, đến đại học năm thứ ba, việc học nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Tống Kinh sau khi học xong sẽ tiếp mấy thầy giáo công việc dạy kèm tại nhà, thời gian ở cùng cô tuy giảm một chút, nhưng tình cảm ổn định, không bị ảnh hưởng.

Mà ngay cả bạn học của Doãn Tâm Ngữ cũng biết cô có một người thủ hộ tài trí bất phàm, thường đem Tống Kinh ra trêu chọc cô.

Đại khái là cô không tranh quyền thế tính tình bình bình đạm đạm! Bạn học cũng không dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn xem cô, ngược lại thích làm bạn với cô.

Hết giờ học, bạn bè cùng nhau rời đi, trong đó một người thoáng nhìn thấy bóng dáng ở trước cổng trường, trêu ghẹo nói: “Tâm Ngữ, người trong lòng phong thái xuất chúng của cậu tới đón kìa!”

Lời này vừa nói ra, mọi người toàn bộ đem ánh mắt nhìn về phía cổng trường học.

“Oa, thật hạnh phúc a!”

“Đúng thôi, vì cái gì tớ lại tìm không thấy người tuần tú bất phàm, lại đối với tớ một lòng như vậy?”

“Kêu la cái gì! Tớ mới chính là người phải bị thương đây này. Không thấy tớ bị vứt bỏ à? Gặp sắc quên bạn, thói Tâm Ngữ không hề có đạo nghĩa giang hồ!” Lời này, đương nhiên là phát ra từ Hàn Tử Trúc oán hận.

Nếu như nói Tâm Ngữ chỉ là nhất thời bị “Sắc đẹp” mê hoặc, bị “Thất sủng” trong thời gian ngắn, Hàn Tử Trúc còn có thể bớt đau buồn, vấn đề là, cái “Lãnh cung” này cô đã một mình ngồi xổm ba năm, thực không có thiên lý.

Doãn Tâm Ngữ xấu hổ đỏ mặt: các cậu đừng làm rộn.

Cô đã giải thích qua rất nhiều lần, bọn họ thật sự không phải là loại quan hệ này, như các cô lại cứ lấy Tống Kinh tới trêu chọc cô.

Đúng vậy, Tống Kinh đối với cô đích thật là tốt đến không còn lời nào để nói, thế nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng biểu lộ gì với cô, có lẽ, người ta chỉ đơn thuần xem cô là hồng nhan tri kỷ mà thôi.

Đang ở quan hệ mơ hồ giữa bạn bè và người yêu, cô là phái nữ, bản thân rụt rè, không thể nói thêm cái gì, càng làm cho cô nhụt chí.

Ngay cả cô cũng không hiểu nổi, thì càng đừng hy vọng người bên ngoài có thể hiểu được.

Hàn Tử Trúc căn bản không để ý tới giải thích của cô, dứt khoát phát tay ngăn chặn: “Đừng đứng ở đây nữa, đi gặp người trong lòng của cậu a, tớ biết cậu mong chờ đã lâu rồi, chính cậu nhìn xem, vừa gặp được người ta, hồn đều đã bay!”

Doãn Tâm Ngữ cơ hồ là bị một đường đẩy tới trong lòng Tống Kinh, nhờ có anh kịp thời vươn tay ổn định bộ pháp mất trật tự của cô.

“Tống Kinh, Tiểu Ngữ của chúng tôi liền giao cho cậu, bye bye!” Một đám người cũng không quay đầu lại mà vẫy tay tiêu sái tạm biệt.

Tống Kinh cực tự nhiên giơ tay vén lại mấy sợi tóc bay tán loạn trước trán của cô, dịu dàng nhìn lúm đồng tiền ửng đỏ xinh đẹp: “Các cậu ấy nói gì? Nhìn cậu cười thật ngọt ngào! Có muốn chia sẻ với tớ một chút không?”

Mới không cần. Cô vênh cái miệng nhỏ nhắn, thần thái ngây thơ mà cự tuyệt.

Tống Kinh cười khê: “Tức giận à?”

Cậu giống các cậu ấy đều ác liệt như vậy, nhất định sẽ cười tớ.

Muốn cô nói cho anh biết, cô làm sao còn mặt mũi mà nhìn anh.

Tống Kinh cười đến càng vui sướng: “Cậu ngược lại rất hiểu tớ nha!”

Doãn Tâm Ngữ không thuận theo mà đập vai của anh.

“Được được được, thủ hạ lưu tình, tớ không chọc cậu nữa, lên xe a! Mẹ của tớ nấu một bàn thức ăn ngon chờ chiêu đãi cậu đó.” Tống Kinh lấy ra một cái nón bảo hiểm khác, sẵn sóc giúp cô đeo lên.

Hai người từ khi quen nhau, Doãn Tâm Ngữ đã trở thành khách quen của Tống gia, bà Tống đối với cô gái khéo hiểu lòng người, nhanh nhạy này yêu thương cực kỳ!

Đến nay, Doãn Bá An vẫn chưa biết bên cạnh con gái yêu sớm đã có một hộ hoa sứ giả, còn tưởng cô luôn ở cùng với Hàn Tử Trúc.

Dù sao bắt đầu từ thời trung học đã kiên trì đáp xe buýt, Hàn Tử Trúc đã quen trở thành “Cừu non thể tội” cho Tống Kinh, thêm một cái cọc này nữa cũng không vấn đề gì, không có người sẽ day dứt.

Vì anh, một thiên kim được nuông chiều từ bé buông tha cho xe hơi thoải mái dễ chịu, suốt ba năm bôn ba trên xe buýt chật chội.

Vì anh, thói quen ăn trân tu mỹ thực, cô bỏ qua nhà hàng cao sang, theo anh đi dạo chợ đêm, ném quà vặt.

Cũng vì anh, cô lần đầu tiên cảm nhận được hơi lạnh bên ngoài khi ngồi trên xe máy, có một loại cảm giác cười gió, ngồi ở phía sau anh, nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, trong lòng luôn thần nhiên bay lên một cỗ cảm giác thật hạnh phúc.

Bàn tay nhỏ bé e lệ mà hoàn bện thắt lưng anh, cô lén lút đem mặt dán lên lưng anh, che đi gương mặt thiếu nữ. Nghĩ cứ cùng anh gắn bó đến chân trời xa xăm như vậy —— nếu như, có thể được đến lòng của anh, như vậy, cho dù muốn cô từ bỏ thêm nhiều thứ nữa, cô cũng vui vẻ chịu đựng.

4. Chương 4

Dùng xong bữa, bà Tống thức thời mà trở về phòng nghỉ ngơi, đem không gian lưu cho cô dâu mới đi bồi dưỡng cảm tình.

Ngồi ở trên ban công, hưởng thụ lấy gió mát quét qua, trên bàn nhỏ bày biện cờ vây, đây chính là hình thức bọn họ ở chung.

Chỉ cần có lòng, có thể tìm ra điểm cộng mình hi hòa.

C không thể dùng ngôn ngữ trao đổi vì anh, tt, vậy anh nhìn nhộng c, đổi anh dùng ngôn ngữ trao đổi vì c.

Khng th ni chuyện trời đt, tt, cũng khng c sao, anh sẽ dùng phương thức khng tiếng động lm bạn vi c...

Khac biệt giữa bọn họ, anh sẽ giải quyết từng ci.

C chút nhng my, thy c tập trung tinh thần, chm chm vo bn cờ suy ngẫm, Tng Knh c chút cu dẫn ra khe mi.

C thật đúng l chuy n tm a, coi bn cờ kia so vi anh còn hp dẫn hơn, thật sự l sâu nào.

Đặt một qun cờ trng xung, c ngắng đầu, chng lại nh mt của anh, ngn trở kh hiu m nhẹ lay động, đ l ý tứ hỏi thăm.

Tng Knh cời nhậ một tiếng: “Khng c g.”

Doãn Tm Ngữ suy nghĩ, hai tay nhẹ nhng linh hoạt từ từ so ly —— Khí sc của bc gi thoát nhn khng tt.

Thần sc Tng đồng học cứng lại: “Đy cũng l chỗ ti đang buồn. Sức khỏe của mẹ cng lúc cng kém, ti khng mun lm cho b qu mức vt v, cho nn, sau ny c th sẽ thay đổi thật nhiều, thời gian rảnh rỗi cũng sẽ giảm bớt thật nhiều, không thể thường xuyên đi đón cậu tan học nữa, cậu không ngại chứ?”

Doãn Tâm Ngữ lắc đầu, nâng tay lên, lại chần chờ mà rủ xuống, Tống Kinh để ý được.

“Cậu muốn nói cái gì sao?”

Hai tay cô vô ý thức mà lắc lắc góc áo, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn là thôi.

Tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, chăm sóc tốt thân thể của mình, đừng quá mệt mỏi.

Tống Kinh cười nhẹ: “Cậu so với mẹ còn cần nhàn hơn.”

Tớ là quan tâm cậu...

“Tôi biết rõ. Bất quá tôi ngược lại lo lắng cho cậu hơn.”

Lo lắng tớ cái gì?

“Cậu là một đại mỹ nhân khí chất xuất chúng như vậy, trong trường có lẽ có rất nhiều người theo đuổi đi?”

Anh đang khẩn trương sao?

Đề cập đến chủ đề mẫn cảm, Doãn Tâm Ngữ tim đập không khỏi gia tốc.

Cậu như thế nào... Nói như vậy?

Nhiều chờ mong, anh có thể nói ra câu cô chờ mong đã lâu không ——

“Cũng không có gì, tôi chỉ sợ cậu bị gạt.” Anh thuận miệng đáp, đặt quân cờ đen trong tay xuống.

Thì ra đây mới là ý anh muốn nói.

Doãn Tâm Ngữ thất vọng rủ mí mắt xuống, cô thủy chung tự mình đa tình...

“Tới lượt cậu kia, còn chờ cái gì nữa?” Tống Kinh nhẹ giọng thúc giục.

Doãn Tâm Ngữ cầm quân cờ tùy ý đặt xuống, tâm tư sớm đã không ở trên bàn cờ.

Tống Kinh giương mắt thoáng nhìn, cuối cùng vẫn chưa nói thêm cái gì.

Không thể không nhìn thấy trong mắt cô thần thờ, cũng không phải không rõ tâm ý của cô, chỉ là —— Anh không bảo đảm chính mình có thể làm được tốt nhất hay không, không để cô chịu ủy khuất.

“Phong ba sóng biển kích tình rất dễ dàng, nhưng lãng mạn qua đi? Sự thật có lúc rất tàn khốc , con xác định con có đủ năng lực cùng quyết tâm, đối mặt với các vấn đề phát sinh sao? Nếu như không có, vậy hãy tin câu ‘Yêu nhau dễ ở chung khó’ . Nếu không thể ở cùng người ta, thì chớ trêu chọc cô ấy, nếu không tình yêu của con, đối với cô ấy mà nói chỉ là tổn thương.”

Đây là lời khuyên bảo thấm thía của mẹ anh lúc biết được tình huống chính xác của anh và Tâm Ngữ. Cảm thấy lời nói này như là hữu cảm nhi phát (có cảm xúc nên phát ra), sau lưng cất giấu đau đớn sâu đậm của bà...

Nhưng bất kể như thế nào, anh sẽ chứng minh ẹ thấy, anh đối với Tâm Ngữ không phải nhất thời xúc động cùng kích tình.

Đây cũng là nguyên nhân ba năm qua, anh chậm chạp không hướng cô thổ lộ.

Thẳng thẳng mà cải biến hiện trạng, đối với bọn họ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Anh không ngại cả đời chỉ im lặng làm bạn với cô, nhưng lại không thể không nhìn thẳng vào sự khác biệt giữa bọn họ, tựa như hơn ba năm trước, anh vì xúc động đi vào thế giới của cô, cũng lại vô tình tàn nhẫn tạo thành tổn thương cho cô, làm cô thút thít nỉ non.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ gương mặt trắng bệch mang đầy ưu thương của cô lúc ấy, cho dù đã vật đổi sao dời, nhưng vấn đề tồn tại cũng chưa từng biến mất.

Anh đã âm thầm tự nói với mình, sẽ không có lần thứ hai làm cho cô rơi nước mắt, trước khi chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, anh sẽ không lại tùy tiện làm việc, mà —— Anh đang trong cố gắng.

Tuy Tống Kinh nói sau này thời gian gặp mặt sẽ giảm bớt rất nhiều, nhưng lúc nhớ tới anh, Doãn Tâm Ngữ vẫn nhịn không được chủ động đến tìm anh. Ngay từ đầu cô còn có chút bất an, bất quá mỗi lần nhìn nét mặt của anh cũng không có không vui, hơn nữa phảng phất thật vui vẻ khi nhìn thấy cô, lúc này cô mới yên lòng lại.

Buổi chiều ngày nọ, vừa vặn không có lớp, cô đi ra ngoài tìm người bạn, lúc trở về đi qua trường của anh, liền thuận đường tới tìm anh.

Đợi gần một giờ, rốt cục nhìn thấy bóng dáng anh, cô vui vẻ đang định chạy tới, thì một thân hình diễm lệ làm cho bước chân cô cứng đờ.

“Tống Kinh, vừa rồi tớ chưa chép xong bài tập, cậu có thể cho tớ mượn được không?”

Tống Kinh dừng bước lại, đem cuốn tập kẹp trong cuốn sách nặng đưa cho cô gái.

“Cảm ơn. Nhà của cậu ở đâu? Sao khi chép xong tớ sẽ đưa tới trả lại cho cậu.”

“Không gấp, lần sau đi học trả lại cũng được.” Sớm nhìn thấu nữ đồng học này là có dụng ý khác, nếu thực sự nói nơi ra, vậy sẽ khó cắt đứt.

Thấy anh không nói, nữ đồng học cũng không tức giận, càng thêm tích cực hỏi: “Vây, để tỏ lòng cảm ơn, tớ có thể mời cậu đi ăn được không?”

“Một chút nữa tôi còn phải đi dạy thêm, thịnh tình của cậu tôi nhận.” Thật sự là đủ quán người, Tống Kinh nhịn không được dưới đáy lòng thở dài.

Lần nữa bị người cự tuyệt, nữ đồng học nhịn không được phát hờn dỗi: “Ai, Tống Kinh, cậu rất khó ở chung a!”

“Thật có lỗi, đó là tính của tôi.” Khó ở chung vậy sao? A, càng hợp ý anh!

Có trời mới biết tại sao anh phải đứng ở chỗ này cùng người này lôi kéo nhiều như vậy, anh đang vội vàng muốn đi gặp Tâm Ngữ. Nếu không phải bận khoản đến tình nghĩa bạn học, anh thật sự rất không muốn ứng phó loại phiền toái này.

Ai, không biết Tâm Ngữ có khỏe không, nửa tháng không gặp cô, thật sự rất nhớ cô ——

Đang tâm tâm niệm niệm mà nhớ tới giai nhân, khóe mắt liếc qua trùng hợp nhìn thấy bóng hình xinh đẹp, hại anh còn tưởng là do nhưng nhớ quá độ mà gặp ảo ảnh.

“Tâm Ngữ!” An kinh hỉ lên tiếng gọi, bước nhanh chạy về phía cô đang lặng lẽ chờ ở phía ngoài cổng trường.

Nữ đồng học bị vút bỏ thiếu chút nữa cho là mình hoa mắt. Tống Kinh kia đối với các nữ sinh luôn lạnh nhạt có lẽ, sẽ có một mặt dịu dàng như vậy?

Làm anh có biểu hiện như vậy khả năng chỉ có một.

Càng đến gần, nữ sinh kia thấy rõ dung mạo của Doãn Tâm Ngữ, liền đối với dung mạo của mình luôn có lòng tin, đều không thể không thừa nhận, cô gái này không hiểu từ chỗ nào xuất hiện lớn lên thật xinh đẹp, như một đóa hoa sen trong hồ nước, tản ra vẻ đẹp không nhiễm tục trần, khó trách Tống Kinh sẽ thích cô.

“Cô ấy là bạn gái của cậu?”

Tống Kinh không có đáp lại nghi vấn của nữ sinh kia, trong mắt chỉ có Doãn Tâm Ngữ: “Chờ đã bao lâu?”

Hơn một giờ a!

Doãn Tâm Ngữ có chút không yên lòng mà đáp lại.

Suy nghĩ của cô còn dừng lại ở lúc khi mới nhìn thấy Tống Kinh cùng cô bé kia.

Không nên sầu não, nhưng cô chính là không khống chế được dòng suy nghĩ của mình.

Bọn họ thoát nhìn là thật xứng đôi, cô gái trước mắt, tản ra nhiệt tình cùng vũ mị, làm cho cô không khỏi tự ti mặc cảm.

Các cô gái khác có thể sử dụng tiếng nói mềm mại uyển chuyển hướng anh phàn nàn, cô lại không thể.

Các cô gái khác có thể thỏa thích nói ra suy nghĩ trong lòng, tranh thủ sự chú ý của anh, cô cũng không thể.

Mà cô ngay cả muốn lớn tiếng nói ra tình ý chôn giấu đã lâu trong lòng cũng làm không được!

Doãn Tâm Ngữ a, mà còn hy vọng xa vời cái gì nữa? Mà căn bản không xứng với cậu ấy.

Đương nhiên, Tống Kinh cũng phát hiện vẻ mặt cô khác thường: “Làm sao vậy? Phản ứng si ngốc như vậy, bị phơi nắng đến váng đầu rồi à?”

Đại khái là vậy a!

” Tâm Ngữ đáng thương của tôi, thật sự là làm khó cậu rồi. Vì đèn bù tổn thất , tôi mời cậu đi ăn.”

Chờ một chút, không phải cậu muốn đi dạy thêm sao?

Tống Kinh nhướng mày: “Biết rõ tôi phải đi dạy thêm, còn trì hoãn đứng ở chỗ này chờ tôi một giờ?”

Rất ngốc, có phải không?

Cô cũng biết như vậy rất ngốc, vì gặp anh một lần, chờ thêm vài giờ đều cam lòng, cho dù chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua.

“Đợi... đợi một chút!” Cuối cùng nữ đồng học từ trong hình ảnh múa tay múa chân này khôi phục lại, khiếp sợ mà hô lên: “Cô ấy không thể nói? !”

A, đáng chết!

Sắc mặt Tống Kinh thay đổi. Anh gần đây lo lắng luôn tránh loại tình cảnh này, cho dù Tâm Ngữ luôn biết cười cười mà tỏ vẻ không sao cả, nhưng muốn nói hoàn toàn không quan tâm, là tuyệt đối không có khả năng , anh đã sớm nhìn thấu —— hình tượng kiên cường của cô , có linh hồn yếu ớt tự ti.

Thực tế... Hôm nay nhìn cô rất không đúng.

“Tớ nói đúng, phải không? Tống Kinh, tớ thực sự không thể tin được, cậu lại có thể kết giao với người căm thù bạn gái!”

Bên tai om sòm kêu la, Tống Kinh mất điếc tai nghe, tuyệt không muốn để ý tới.

Tâm Ngữ, đừng để ý tới cô ta. Cậu chẳng qua là lại gặp một người hỗn đản mà thôi.

Lúc anh không muốn để người khác nghe được bọn họ đối thoại, anh sẽ dùng tay ra dấu nói chuyện với cô, biết người nói lời vô tri lại nông cạn như vậy, khẳng định không hiểu ngôn ngữ của người câm điếc.

Trước kia, Doãn Tâm Ngữ sẽ cười trừ, nhưng hiện tại...

Cô không có biện pháp, cô thật sự không làm được!

Thấy thân hình cô run nhè nhẹ, trong lòng Tống Kinh đau nhức.

Không xong, lúc này Tâm Ngữ thật sự bị tổn thương, cùng với lúc trước anh làm tổn thương cô giống nhau, tuy anh không rõ tại sao phải như vậy, nhưng anh chính là phần nợ!

“Mời cậu xin lỗi!” Anh lạnh lùng nói.

“Vì sao? Tôi không có nói sai, cô ta đích thật là không nói được a! Tôi cảm thấy cô ta không xứng với cậu.” Cô có loại cảm giác chịu nhục, chẳng lẽ cô không bằng một người câm?

Tống Kinh mỉm cười, nhưng trong mắt không có ý cười: “Ngôn ngữ chỉ dùng để đả thương người sao? Nếu như vậy, tôi thà rằng muốn một bạn gái không thể nói chuyện.”

Phát giác chính mình nói chuyện tựa hồ hơi quá đáng, nữ đồng học kia chột dạ mà nói: “Dù sao —— Cô ấy không nghe được.” Điếc cùng câm, trên căn bản là không phân chia.

Tống Kinh quay đầu nhìn thẳng vào nữ đồng học, nói rõ từng chữ: “Tôi cam đoan với cậu, cô ấy nghe rất rõ!”

“A?”

Không muốn cùng nữ đồng học tổn nước miếng, Tống Kinh nhẹ nhàng tới gần Doãn Tâm Ngữ: “Đi thôi, ăn cái gì đi.”

Như vậy... Sẽ không chậm trễ chính sự của cậu sao?

“Định nghĩa chính sự, chính là chuyện tôi coi trọng, cậu cũng là chính sự a!” Anh không ngừng bước, Tâm Ngữ chỉ có thể bị động mà mặc anh dẫn đi.

Nhưng khóa dạy của cậu...

“Không sao, gọi điện thoại cho học trò, tối nay không học.”

Vừa rồi không phải cậu nói như vậy.

“Xem đối tượng a! Người không có phận sự làm sao có thể so với cậu?” Âm lượng không lớn không nhỏ, giống như là cố ý nói cho “Người không có phận sự” nghe.

Từ trước đến nay anh dĩ hòa vi quý, cũng không tùy ý đả thương người, nhưng nếu làm bị thương bảo bối anh quý trọng nhất, anh cũng sẽ không lưu tình.

Vậy tớ muốn ăn đậu hoa, được không?

“Đương nhiên được. Bất quá ——” Anh cúi đầu ở bên cạnh gò má cô hôn một cái, làm Tâm Ngữ sững sờ, chột, khuôn mặt ửng hồng.

“Tôi thấy ăn đậu hũ này so với đậu hoa cậu muốn ăn mềm hơn nhiều.”

Thẳng đến khi ra khỏi tầm mắt của nữ đồng học kia, Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng linh hoạt mà giầy giụa khỏi anh, cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng anh.

Cậu là cố ý muốn chọc giận cô ấy sao?

Tống Kinh nhăn lại lông mày, hoài nghi khả năng mình thấy được ngôn ngữ người ngoài hành tinh của người câm điếc.

Anh không có việc gì đi tức giận một người không quan trọng qua đường làm cái gì? Có trời mới biết người anh quan tâm thương yêu nhất là ai!

“Tôi là vì cậu a, Tâm Ngữ.”

Tớ biết rõ.

Im lặng rất lâu, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt trong vắt sáng như sao nhìn anh chăm chú.

Cậu không thích người ta nói tớ như vậy, bởi vì biết sẽ làm tổn thương tớ, cho nên mới cố ý diễn cái này giúp tớ tranh giành một chút. Nhưng Tống Kinh, cô ấy cũng không có nói sai cái gì, đích thật là tớ không

nói được, không chỉ hôm nay, sau này, còn sẽ có thêm... Người nói như vậy nữa, cậu có thể giống như hôm nay, vĩnh viễn bảo hộ tớ sao?

Tôi có thể! Chỉ kém một chút anh muốn thoát ra như vậy.

Nhưng ở một khắc cuối cùng, anh cố nuốt xuống.

Bây giờ không phải là thời điểm, Tâm Ngữ có mặc cảm tự ti quá sâu, cho dù anh nói, cũng chưa chắc cô có thể tiếp nhận, nhất là khi vừa bị người ta chỉ ngay mặt là cô không xứng với anh.

Doãn Tâm Ngữ cười khổ, tiếp tục nói: Không, cậu không thể, cũng bởi vì cậu không thể, hôm nay làm như vậy, thì có ý nghĩa gì đâu? Cuối cùng, tớ vẫn phải tự mình đối mặt. Mà cậu, có nghĩ tới sẽ có hậu quả gì không? Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, mỗi người đều nghĩ cậu có người bạn gái cam, cậu không sợ sẽ bị người chỉ trỏ sau lưng? Về sau lúc gặp được cô gái mình yêu thích, phải làm sao?

Một câu cuối cùng, làm ừi cô chưa xót, thủy quang trong trẻ ngưng tại đáy mắt.

“Tôi không quan tâm! Đừng để ý tới những thứ kia, Tâm Ngữ, có kết giao bạn gái hay không đều không sao cả, nếu có, cũng nhất định sẽ ——” là cậu! Anh thầm nghĩ muốn cô.

Nhưng tớ quan tâm. Tớ không muốn trở thành—— gánh nặng cho cậu.

“Cái này là ý nghĩ của cậu sao? Cậu luôn đang lo lắng thành gánh nặng cho người khác, nhưng mà Tâm Ngữ, cậu có nghĩ tới không, người khác thật ra rất nguyên ý vì cậu gánh vác tất cả, mặc kệ về sau sẽ như thế nào, nhưng ít ra, trước mắt tớ còn có năng lực bảo vệ cậu, tớ tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn cậu bị khuất nhục.”

Doãn Tâm Ngữ khẽ cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Tại sao anh phải đối xử tốt với cô như vậy? Tốt đến mức anh không cách nào giữ vững lòng của mình, mặc kệ cảm tình rơi vào tay giặc.

Cậu —— cho tớ mượn ôm một chút.

Tổng Kinh mở hai tay ra: “Hoan nghênh sử dụng.”

Doãn Tâm Ngữ không khỏi phân trần mà ôm anh, khuôn mặt vùi vào giữa ngực anh, hai dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cảm giác chính mình được anh toàn tâm toàn ý che chở, thương yêu, giờ khắc này, cô cảm giác mình thật hạnh phúc.

Thật sự, như vậy là đủ rồi, có lẽ, ở trong tình yêu quốc gia, không có đất cho cô dung thân, nhưng nơi hẻo lánh trong lòng của anh, vĩnh viễn có một chỗ giữ lại cho cô, cô không nên tham lam mà yêu cầu xa vời thêm nữa....

“Tâm Ngữ, cậu đang khóc sao?” Ấm áp ẩm ướt, xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng, làm phồng lòng của anh.

Nếu như, tương lai cậu gặp được cô gái cậu yêu, tuyệt đối không thể quên tớ a!

Ngón trở từng chữ khắc họa rõ trong lồng ngực của anh, đồng thời cũng khắc vào thâm tình khó kể ra của cô.

“Sẽ không đâu.” Anh khẽ ứng, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, mơ hồ mà viết xuống mấy chữ.

Cái gì?

Tâm Ngữ ngẩng đầu lên, ngón trở khẽ động.

“Không có.” Anh cười nhạt, kéo tay của cô, “Đi thôi, đậu hoa sắp hết rồi.”

Doãn Tâm Ngữ nhú mày, yên lặng đi theo.

Anh yêu em ——

Vậy sao? Anh ghi chính là ba chữ kia sao?

Không có khả năng! Cô cười chính mình si tâm vọng tưởng, nhất định là cô vô cùng khát vọng, mới có ảo giác như vậy.

Rất nhanh, lại đến nghỉ hè dài đằng đặc, nhưng cái này cũng không đại biểu Tống Kinh sẽ thanh nhàn bao nhiêu, anh vội vàng bốn phía làm công, cơ hội cùng Doãn Tâm Ngữ một chỗ vẫn không có gia tăng bao nhiêu.

Vì vậy, núi không chuyển đường chuyển, đường không chuyển mà nói thì người chuyển a! Dem địa chỉ làm việc trong mùa hè này thông báo với Doãn Tâm Ngữ về sau, cô liền chọn thời gian nghỉ ngơi giữa trưa tối, một ngày trò chuyện vài câu, cô đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Lúc Tống Kinh bận rộn làm việc, Tâm Ngữ khéo hiểu lòng người sẽ đến Tống gia thăm bà Tống, tựa như đối với mẹ của mình, thật lòng quan tâm, khó trách bà Tống đối đãi cô như con dâu.

Ban ngày, Tống Kinh phụ trách kiểm tra hàng hóa ra vào kho trong một cửa hàng lớn, từ mười hai giờ đến một giờ là lúc nghỉ giữa trưa, mà, mỗi ngày gần mười hai giờ, một bóng dáng thướt tha, luôn không có ngoài ý muốn xuất hiện, các nhân viên trong cửa hàng đã sớm tập mãi thành thói quen, nhàn rỗi không có việc gì còn có thể “ghen tị” hai người bọn họ vài câu.

“Hắc—— Tiểu Tống a! Người đưa cơm dài hạn của cậu tới!” Một người đàn ông trung niên hướng Tống Kinh đang bận rộn hô lên, tựa hồ, đã không ai không biết cô.

Doãn Tâm Ngữ không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Kỳ quái chính là, Tống Kinh lại không giải thích nửa câu, mặc kệ do bọn họ một đường hiểu lầm.

Có lẽ —— là sợ cô khó chịu nổi a!

Dù sao, không có một người bạn bình thường nào sẽ đối với anh quan tâm đầy đủ, làm được cơ hồ là trình độ bạn gái.

Cũng bởi vì trong lòng đối với anh không muốn xa rời, cô không khống chế được hành vi của mình, nếu anh làm sáng tỏ quan hệ thực sự của hai người, chỉ sợ cô sẽ trở thành đơn phương yêu mến, một bên tình nguyện các loại đùa cợt, mà anh không đành lòng thấy cô thừa nhận những thứ này a!

Đây là kết luận sau khi suy tư hồi lâu cô có được.

Bên kia, nghe được tiếng hò hét này, Tống Kinh đặt công việc trong tay xuống, cười cười đi về hướng cô: “Thật xa đã ngửi được mùi thơm, khó trách đối bụng vô cùng.”

Lỗ mũi của cậu thật thính nha! Hôm nay bác gái làm đùi gà kho, thật sự ngon miệng ba phần, ngay cả tớ đều thêm nhỏ nước dãi!

Tống Kinh mất lộ ra hung quang.”Ngay cả ngon miệng mấy phần cậu cũng biết, lúc đưa đồ ăn tới, có phải cậu đã ăn vụng hay không?”

Doãn Tâm Ngữ bị nét mặt của anh chọc cười.

“Ôi, có đủ hạnh phúc nha! Còn có người mỗi ngày đưa cơm tới!” Thành linh một tiếng trêu chọc truyền đến.

“Có lẽ! Ai kêu cậu muốn làm bàn chân La Hán!” Một người khác xen vào.

Bọn họ...

Doãn Tâm Ngữ bị trêu chọc làm gương mặt đỏ bừng.

“Đừng để ý đến bọn họ.” Tống Kinh cười khê, kéo cô đến chỗ râm mát, “Cậu ở đây chờ, đợi kiểm tra những hàng hóa kia xong, tôi có thể nghỉ ngơi.”

Bác gái nói... Hai ngày nay cậu đều rất khuya mới về?

Cô một mặt so ra dấu, biểu tình không thể che hết lo lắng.

“Ừm.” Tống Kinh đáp một tiếng.

Công việc rất bận rộn sao?

“Khá tốt..., tôi còn trẻ, thiếu ngủ mấy giờ không việc gì đâu.” Anh không sao cả.

Doãn Tâm Ngữ rút ra giấy lau, nhẹ lau mồ hôi trên trán hần, Tống Kinh rất tự nhiên mà tiếp nhận chăm sóc của cô, cúi người phối hợp.

Lưu ý đến đây mắt anh hiện lên mỗi mệt, dài sợi râu mọc lúng phún trên gương mặt tuần tú, cô cảm giác được trong lòng ẩn ẩn đau.

“Tâm Ngữ, cậu có chuyện muốn nói phải không?”

Doãn Tâm Ngữ gạt đầu, rất nhanh lại tranh thủ thời gian lắc đầu.

Tống Kinh cười ra tiếng: “Đến cùng có hay không có? Cậu như vậy tôi rất khó phân phân biệt a.”

Cô sợ hãi nhìn anh một cái, rốt cục quyết định gạt đầu.

“Vậy thì nói đi, tôi cũng sẽ không ăn cậu.”

Tớ... Tớ đang nghĩ... Cậu như vậy quá cực khổ rồi.

“Không có biện pháp nha, nếu không cậu cho rằng học phí sẽ từ trên trời rơi xuống à?”

Tớ có a! —— Doãn Tâm Ngữ xúc động trả lời anh.

“Cậu có ý gì?” Tống Kinh giận tái mặt, vẻ mặt cứng lại.

Sắc mặt anh không được tốt, phải nói tiếp sao?

Tớ nói là...

Doãn Tâm Ngữ nuốt nước miếng, kiên trì tiếp tục——

Cái này ở trong phạm vi năng lực của tớ, chỉ cần cậu chấp nhận...sẽ không cần...

“Đã đủ rồi!” Xác định chính mình không hiểu lắm ý của cô, Tống Kinh phần nộ đánh gãy, “Cậu có tiền là chuyện của nhà cậu, đừng cầm nó đến nhọc nhằn tôi! Tống Kinh tôi dù bất lực thế nào, cũng không có luân lạc tới mức phải dựa vào phụ nữ bố thí!”

Tớ không có ý tứ kia...

“Bằng không thì cậu có ý gì? Cậu cho rằng tôi tiếp cận cậu, đối xử tốt với cậu, làm như vậy là vì cái này sao? Cậu đến cùng xem tôi là hạng người gì hả?”

Không phải như vậy, Tống Kinh!

Doãn Tâm Ngữ nóng vội muốn giải thích, nhưng lòng tự tôn bị thương Tống Kinh căn bản nghe không lọt.

“Nếu như cậu chỉ dùng thái độ nông cạn như vậy đối với mối quan hệ giữa chúng ta, như vậy Doãn Tâm Ngữ, thứ cho tôi hèn mọn nghèo khó, không có phúc phận trèo cao kết giao với cậu một người xuất thân giàu có kim chi ngọc diệp!” Nặng nề nói xong, không cho cô giải thích, anh quay đầu rời đi.

Doãn Tâm Ngữ biết anh đang tức giận, muốn đuổi theo, lại sợ càng làm anh thêm phần nộ, chỉ có thể khó xử mà ngây người tại chỗ. Không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Thật ra, từ rất lâu trước kia, cô đã muốn nói, nhưng luôn dằn xuống đáy lòng, chính là sợ tình huống này xảy ra.

Đều do cô không tốt, biết rõ lòng tự trọng của anh nhiều bao nhiêu, cô phải càng lưu ý sử dụng từ, như vậy có lẽ cũng không làm anh bị tổn thương.

Tình cảnh quen thuộc, tựa như sáu năm trước...

Anh —— một mực rất để ý chênh lệch giữa bọn họ?

Nếu không, anh sẽ không có phản ứng mãnh liệt như vậy.

Nhưng anh biết không? Cô không cảm giác mình rất cao quý, gia thế của một người vốn không có nghĩa gì cả, chân chính xuất sắc hơn người là anh, cô mới là người hèn mọn nghèo khó, rất sợ bị người ghét bỏ!

Cô thật sự rất sợ! Lần này, anh sẽ giống như... sáu năm trước sau khi bị tổn thương, sẽ đẩy cô ra xa, đối với cô hờ hững, hung hăng vứt bỏ sao?

Không, cô không muốn!

Nhưng, cô phải nói như thế nào, mới có thể để anh hiểu được đây?

Bên kia ——

Quay người đi, Tống Kinh đã bắt đầu hối hận.

Anh có tự tôn của anh, nhưng Tâm Ngữ cũng là có ý tốt nha, cô nói tất cả, không phải có ý làm nhục anh, phản ứng của anh cần gì phải kịch liệt như vậy?

Là vì trong lòng luôn tồn tại hạt mụn, đối với chênh lệch giữa hai người không cách nào tiêu tan! Cho nên cô vừa chạm vào ngòi nổ mẫn cảm, anh bản năng liền phát điên.

Tâm tính đại nam nhân đáng chết. Anh khổ sở nghĩ.

Một mặt tiếp tục công việc chưa xong, một mặt lặng lẽ lưu ý động tĩnh của cô, chờ biểu hiện của cô.

Kết quả, cô chỉ biết ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, dùng một đôi mắt đáng thương nhìn anh!

Úc, đáng giận!

Cái đồ đàn này thật là một chút tiến bộ cũng không có, mỗi lần chọc tức anh, vĩnh viễn chỉ biết dùng biểu tình một trăm lẻ một kia, như một cô vợ bé nhỏ bị ngược đãi, cô không biết chủ động tới làm nũng, xoa dịu cơn giận của hắn sao? Cả cái này cũng muốn anh dạy à?

Chẳng lẽ loại tình huống này, cô còn trông cậy anh sẽ hướng cô cúi đầu sao? Đánh chết anh cũng làm không được!

Hãy đợi đấy, kiểm kê hàng xong, cô vẫn là một chút biểu thị cũng không có.

Nhưng —— ác!

Anh nhìn không được lại lần nữa chửi bới. Doãn Tâm Ngữ, cô mọc rể hay là nảy mầm? Chỗ đó phong cảnh tốt đến nỗi làm cho người ta không nỡ dời bước sao?

“Tống Kinh, ông chủ tìm cậu kìa!” Một người nhô đầu ra, hướng Tống Kinh hô.

Quay đầu lại nhìn cô một lần cuối cùng ——

Vẫn là biểu tình nước mắt lóng lánh, làm như anh bắt nạt cô nhiều lắm, hơn nữa chết cũng không có ý định tới gần anh.

Rất, tốt! Doãn Tâm Ngữ, cô cứ tiếp tục sinh rể, phát mầm của cô đi!

Tống Kinh bực mình xoay người đi vào, không bao giờ ... liếc nhìn cô nữa.

Cậu ấy —— quả nhiên rất tức giận!

Doãn Tâm Ngữ bất lực mà xoắn lấy quần áo, không biết nên làm như thế nào mới có thể dẹp loạn lửa giận của anh, nếu như, anh thật sự cực độ quan tâm chênh lệch gia thế của bọn họ, quyết tâm cùng cô phân rõ giới tuyến, vậy phải làm thế nào? Cô không cách nào tưởng tượng mất đi trân sủng của anh, không có anh làm bạn...

Khẽ cắn môi dưới, cô rốt cục quyết định, móc giấy bút trong ba lô ra, vội vàng viết xuống mấy hàng chữ

5. Chương 5

Đợi lúc Tống Kinh trở ra, đã không nhìn thấy Tâm Ngữ.

Cô dám!

Cô gái này cứ như vậy để anh rời đi!

Cái này, anh một bụng hỏa khí, quả thực bão tố đến điểm cao nhất ——

“Tống Kinh, bạn gái của cậu nhờ tôi đem cái này giao cho cậu.” Đồng nghiệp đi tới đem tờ giấy giao cho anh.

Tống Kinh trong lòng đang bức tức, đem tờ giấy vắn vê trong lòng bàn tay, xem đều không muốn xem.

Bất kể cô viết cái quái quỷ gì, nếu thực sự có thành ý, sao không tự mình đưa cho anh? Anh cũng sẽ không đem cô nuốt sống vào trong bụng!

Cô gái này chính là ít bị người mắng.

“Như thế nào, cãi nhau với bạn gái à?” Nhìn thấy biểu tình cực độ khó chịu của anh, đồng nghiệp ân cần hỏi thăm.

Tống Kinh mím môi, buồn bức không lên tiếng.

“Đừng như vậy nha. Chúng ta là đàn ông con trai không nên tính toán với các cô ấy! Không sai á... bạn gái của cậu rất yêu cậu đấy, bằng không vừa rồi đã không khóc đến thảm như vậy.”

Tống Kinh chấn động: “Cô ấy khóc?”

“Đúng vậy, vừa viết vừa khóc, thời điểm giao tờ giấy cho tôi, nước mắt rơi không kịp lau...”

Kế tiếp đối phương lại nói gì đó, Tống Kinh đã không còn tâm trạng lắng nghe, trong lòng anh, sớm tràn đầy đau thương chiếm lấy.

Cô khóc, khóc thảm thiết...

Không phải đã nói với chính mình, không bao giờ để cô vì anh mà rơi lệ sao? Vậy hiện tại anh đang làm gì? Biết rõ cô hết sức tinh tế nhạy cảm, anh nên làm, là bảo vệ cô, chứ không phải tổn thương cô!

Nhớ tới tờ giấy trong tay, anh nhanh chóng mở ra.

Chữ viết mơ hồ hòa cùng nước mắt, nhưng uy lực phong ba chấn động, lại không giảm mấy may!

Thực xin lỗi ——

Tớ không biết đây là lần thứ mấy tớ nói câu xin lỗi với cậu, tớ quá vụng về, chuyện gì cũng làm không được, mới luôn làm cậu không vui, nhưng tớ thật sự không phải cố ý, Tống Kinh, đừng giận tớ được không?

Tớ thật không có ý xem thường cậu, tuy tớ chưa từng nói ra, nhưng, có lẽ cậu rất rõ ràng, tớ là đau lòng cậu a! Thấy cậu ngày đêm bận rộn, tớ thật sự không nỡ, nên mới nói như vậy. Nếu như, việc này làm cho cậu cảm thấy tôn nghiêm bị tổn thương, như vậy, là tớ không tốt.

Tớ biết sau này có lẽ chúng ta ngay cả bạn bè cũng rất khó làm, cho nên...

Đây là lần đầu tiên, có thể, cũng là một lần cuối cùng!

Tống Kinh, tớ yêu cậu!

Tớ biết việc này sẽ quấy nhiễu cậu, cho nên chỉ dám đặt dưới đáy lòng, cũng định vĩnh viễn giấu phần tình cảm này không cho ai biết, sau đó cùng cậu làm bạn cả đời, nhìn cậu theo đuổi người yêu lý tưởng của mình, nhìn cậu kết hôn sinh con, sau đó mỉm cười chúc phúc cậu...

Hiện tại, khả năng không có biện pháp đi!

Cho tớ tùy hứng một lần cuối cùng, đừng khí của tớ, cũng chỉ có hiện tại mà thôi, sau này, tớ sẽ không lại xuất hiện trước mặt của cậu.

Tống Kinh, tớ thật sự yêu cậu, vô luận như thế nào, xin cậu nhớ kỹ...

Tâm Ngữ ngu ngốc này!

Sau khi xem xong, Tống Kinh trong lòng đều tràn đầy đau xót và yêu thương cô.

Không có do dự một giây, anh nhanh chóng xông ra ngoài.

“Tâm Ngữ!”

Lúc cô đi vào ngõ nhỏ, anh cuối cùng cũng đuổi kịp cô.

Doãn Tâm Ngữ không có ngờ anh sẽ đuổi theo, vừa nghe thấy tiếng của anh, chợt chột vật mà lau nước mắt dàn dụa, cả người tâm hoảng ý loạn, không biết nên tìm chỗ nào trốn —— mà, Tống Kinh cũng không cho cô cơ hội đó.

Chạy thật nhanh về phía cô, Tống Kinh không suy nghĩ thêm, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, mang theo đầy ngập cuồng tình —— cướp đoạt môi của cô!

Doãn Tâm Ngữ choáng váng!

Cậu ấy, cậu ấy đang làm cái gì? Cậu ấy như thế nào có thể ——

Cô không cách nào suy nghĩ chính xác, tất cả suy nghĩ, chỉ cảm giác được anh trần trọc mát hôn, tuyệt đối dịu dàng, toàn tâm toàn ý thương yêu cô ——

Đây là cô đã mong đợi rất lâu! Nước mắt chua xót cảm động tràn đầy trong lòng, nếu như, nếu như thời gian có thể ngừng vào thời khắc này, thật là tốt.

“Đừng khóc ——” quý trọng hôn sâu, dời cặp môi đỏ mọng mềm mại, nhẹ nhàng mà mút đi từng giọt nước mắt như trân châu lăn xuống.

Doãn Tâm Ngữ ngược lại hít vào một hơi, bối rối mà đẩy anh ra.

Cậu làm cái gì!?

Tống Kinh đáp trả lại cô một biểu tình cực hoang mang, đáp được rất vô lại: “Hôn cậu a! Cậu không nhìn ra được sao?”

Tớ... Tớ không cần cậu thông cảm!

Tống Kinh bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Hóa ra chỉ dựa vào thông cảm có thể hôn người khác à? Kiến thức của tôi đã quá nông cạn rồi, đa tạ chỉ giáo, Doãn đại tiểu thư!”

Doãn Tâm Ngữ bị châm chọc cảm thấy thật xấu hổ, gương mặt lo lắng hỏi: tại sao cậu lại tức giận?

Trên mặt anh không có quá nhiều biểu lộ, thật sự nhìn không ra tâm tình.

“Dù sao tôi chỉ là bởi vì thông cảm nên tùy tiện đi hôn người ta, con trai không có phong cách như vậy, cậu quản chỉ tôi tức giận hay không tức giận.” Anh lạnh nhạt hừ.

Tớ không phải có ý này...

Cô nóng nảy, nắm ống tay áo của anh, lại không biết biểu đạt như thế nào.

Tớ chỉ là... Sợ hãi tự mình đa tình. Tớ biết cậu tốt với tớ, cũng bởi vì quá rõ ràng cậu đối với tớ thật tốt, mới càng sợ cậu chỉ vì không muốn thương tổn tớ. Cho nên mới...

“Đã biết rõ tôi đối với cậu thật tốt, chẳng lẽ không nghĩ tới vì sao? Toàn thế giới nhiều con gái như vậy, vì sao tôi không đối xử tốt với Hàn Tử Trúc? Không đi đối tốt với tất cả cô gái hướng tôi thổ lộ? Chỉ đem tâm tư đặt ở trên người của cậu? Vì cậu học ngôn ngữ của người cảm điếc, dung nhập cuộc sống của cậu, thích ứng phương thức ở chung im lặng, muốn làm được những thứ này, cậu cho rằng rất đơn giản sao? Tôi dùng sáu năm tâm tư ở trên người của cậu, cậu có biết hay không? Tôi điên rồi mới có thể phí sức hao tổn tinh thần mà đi kết giao với một người đơn thuần như vậy!”

Cậu... Cậu... Thật sự...

“Đúng rồi, đúng rồi! Tôi lừa gạt cậu đấy, tôi không có phong cách, tình cảm của tôi rẻ, tôi chỉ là thông cảm với cậu, nếu như cậu chỉ tin tưởng cái này, tôi nói là được, dù sao cậu luôn cảm giác mình là phiền toái, là gánh nặng, không có người sẽ thiệt tình thích cậu, không phải sao?” Về mặt cô không dám tin, làm cho Tống Kinh tức giận mà trở về một chuôi, quay người làm bộ muốn đi.

Vừa mới có động tác, góc áo đã bị người kéo lại.

A, sớm đoán chắc hành vi của cô rồi.

Tống Kinh nhếch môi, cẩn thận từng li từng tí mà không cho trong mắt lộ ra sơ hở ôn nhu yêu thương.

Anh— quay lại, một thân thể mềm mại ôn hương nhào vào trong lòng ngực của anh, thất lưng bị người ôm chặt chẽ. Lúc này anh mới câu dẫn ra mỉm cười, thương yêu mà vuốt mái tóc dài mềm mượt của cô: “Nghĩ thông suốt sao?”

Chôn ở trước ngực anh thấy không rõ biểu lộ trên gương mặt nhỏ nhắn.

“Không tự xem nhẹ chính mình nữa, cho là mình sẽ trở thành gánh nặng của người khác đi?”

Cô chần chờ một chút, sau đó gật đầu lần nữa.

“Cuối cùng, tin tưởng anh yêu em chưa?”

Lúc này, cô đã trầm mặc rất lâu, chậm chạp không có phản ứng.

Tống Kinh thật sự là bất đắc dĩ muốn đụng đầu vào tường.

Anh làm người thất bại như vậy, không có giữ chữ tín như vậy sao?

Hơi kéo cô ra, Tống Kinh thật sâu nhìn vào đáy mắt của cô: “Phải làm như thế nào, em mới bằng lòng tin tưởng đây? Chỉ cần em nói ra, anh đều nguyện ý đi chứng minh.”

Tâm Ngữ không phải cô gái cố tình gây sự, anh nghĩ, trong lòng của cô thật sự có quá sâu lo sợ nghi hoặc, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, nếu có thể vì cô làm chút gì đó, anh tuyệt không có nói hai lời.

Không phải, anh làm bao nhiêu chuyện cho em là đủ rồi, em chỉ là không hiểu, tại sao anh phải... Yêu thích em. Có rất nhiều cô gái điều kiện so với em tốt hơn, rất nhiều, mà không trọn vẹn của em, vĩnh viễn không cách nào thay đổi.

Anh chỉ biết! Gặp quỷ không trọn vẹn!

“Không trọn vẹn thì không trọn vẹn, ai quan tâm? Cái đó cũng không phải vấn đề khó giải quyết gì, có thể câu thông là được. Tâm Ngữ, tin tưởng em là độc nhất vô nhị, được không? Đừng phụ những năm gần đây anh trả giá cùng chờ đợi.”

Thì ra... Từ rất sớm trước kia, anh vẫn đang vì tương lai của bọn họ nỗ lực, mà cô lại còn ngây ngốc cho rằng, đây chẳng qua là tình bạn...

Doãn Tâm Ngữ cảm động đến hai mắt đầm lệ mông lung.

Anh như thế nào không nói sớm? Em vẫn cảm thấy chính mình không xứng với anh, thật đau lòng, thật khổ sở, dốc sức liều mạng mà áp lực tình cảm, sợ sau khi anh biết, sẽ cảm thấy buồn rầu.

“Thực xin lỗi, là anh chủ quan rồi.”

Những lời này cho tới bây giờ anh chưa nghĩ qua, cũng bởi vì cố kỵ quá nhiều chuyện, ngược lại không để ý đến sự cảm thụ của cô là quan trọng nhất, hiện tại, cô trực tiếp thổ lộ tình cảm chân thật nhất ở trước mặt anh, nên anh không đáp lại, vậy quả thực chính là khổ nỗi!

Đúng vậy! Mặc kệ trong cuộc sống còn có bao nhiêu vấn đề chờ bọn họ đối mặt, tất cả đều không bằng cảm thụ của Tâm Ngữ, anh sẽ không bỏ mặc cô bị thương thút thít nỉ non, cửa ải khó hơn nữa, chỉ cần bọn họ dắt tay cùng nhau giải quyết a!

“Hiện tại, anh không cách nào cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không để em chịu ủy khuất, nhưng em nhất định phải nhớ kỹ, lúc em khổ sở, trong lòng của anh cũng không chịu nổi, anh là rất chân thành, rất chân thành mà muốn cùng em đi qua năm tháng sau này, cùng em một chỗ cười vui bi thương.”

Có lẽ là do tính cách trầm ổn, Tống Kinh đối với cảm tình thái độ vô cùng trang trọng nghiêm cẩn, nếu không phải cực độ quan tâm đối phương, xác nhận tầm quan trọng của đối phương, anh sẽ không dễ dàng hứa hẹn cái gì.

Anh luôn chỉ làm không nói, yên lặng trả giá, toàn tâm toàn ý mà dung nhập vào cuộc sống của cô, tìm điểm phù hợp của bọn họ, có lẽ là sợ hứa hẹn quá nhiều, nhưng làm không tốt, sẽ chẳng khác gì là cô phụ cô, tổn thương cô, anh là người có trách nhiệm, có đảm đương, trọng hứa hẹn.

Dụng tâm lương khổ của anh, cô cũng biết.

Chúng ta —— sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ sao?

Cô lo sợ không yên mà tìm kiếm cam đoan.

“Chỉ cần em muốn, anh sẽ cố gắng làm được.” Mà anh, lần đầu trực tiếp hứa hẹn.

Một đoạn tình yêu tuổi trẻ tinh khiết say đắm, chính thức trong sáng hóa ——

Buổi chiều, Tống Kinh xin nghỉ nửa ngày, hai người thân thân mật mật mà qua cả buổi nhàn nhã đậm đặc tình ý, thẳng đến đêm dài người tỉnh Tống Kinh mới đưa Tâm Ngữ về nhà, ở trước cửa nhà cô lưu luyến không rời.

“Tâm Ngữ!” Trước khi mở cửa, anh đột nhiên gọi cô lại.

Doãn Tâm Ngữ rất nhanh mà quay đầu lại, sau một khắc, đã không kịp chuẩn bị mà rơi vào một lồng ngực rộng lớn.

Những nụ hôn nhỏ vun rơi lên trán, mi tâm, chóp mũi của cô, như gió xuân thổi qua khe chạm vào môi mềm.

Cô hơi ngửa đầu, hứng lấy nhu tình liên tục không dứt của anh.

Ngay tại lúc cô cho rằng anh sẽ hôn sâu, thì anh ngừng lại, khẽ hỏi: “Có nhớ tới anh không?”

Cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến vào trong lòng anh, ngượng ngùng mà nhẹ gật đầu.

Có khi, thực nhện không được oán trách anh bao giờ cũng lý trí tự kiềm chế, anh không thể ngẫu nhiên “Xúc động” một chút sao?

Ông trời! Cô đang suy nghĩ gì a? Về mặt khát vọng cùng say mê của cô, khẳng định toàn bộ đã bị anh nhìn thấu.

“Em nha, quá gầy, ba bữa cơm phải ăn đúng giờ, không thể kiêng ăn, lần sau gặp mặt, em phải trả cho anh một cô bạn gái trắng trắng mập mập.” Anh tinh tế dặn dò, ngón tay dài không muốn xa rời mà vuốt mái tóc mềm mại của cô.

Anh cũng thế. Thời tiết chuyển lạnh, phải chú ý thân thể, còn có... Hai tay ngừng lại, thần sắc hiện ra một tia khốn quẫn.

“Còn có cái gì? Tiếp tục nha!” Anh buồn cười thưởng thức vẻ mặt hồng hồng đáng yêu của cô.

Còn có... Cách...những cô gái không có ý tốt xa một chút.

Tống Kinh kinh ngạc nhìn cô, qua một hồi mới cười ra tiếng.”Chỉ là bạn học mà thôi, em ăn dấm chua làm gì!”

Em... Em nào có...

“Không có sao?” Ngón trở véo nhẹ mũi thon, Tống Kinh thương yêu nhìn cô, “Chớ suy nghĩ quá nhiều, anh ngay cả thời gian hẹn hò với em còn không có, làm gì còn thời gian đi để ý tới những người không có phận sự kia?”

Vậy cũng khó nói! Tử Trúc đã nói, con trai đều là động vật đứng núi này trông núi nọ...

“Đã đủ, đã đủ!” Tống Kinh nhú mày nói thăm, “Anh sớm nên tách xa em ra khỏi cô gái kia...”

Doãn Tâm Ngữ nhoẽn miệng cười.

Tống Kinh tham luyến lúm đồng tiền xinh đẹp của cô, một hồi lâu mới nhẹ giọng thúc giục. “Mau vào đi, không cần phải mười tám đưa tiễn, muốn gặp anh, một phong e-mail, anh sẽ chạy tới.”

Doãn Tâm Ngữ mềm mại mà gật đầu, lưu luyến liên tục về sau, mới mở cửa vào nhà.

Thẳng đến đưa mắt nhìn bóng dáng cô biến mất trong nhà, Tống Kinh mới nổ máy rời đi.

Bên trong Doãn Tâm Ngữ nghe tiếng xe dần dần đi xa, bên môi không tự giác bật ra một vòng tươi cười ngọt ngào như mộng ảo, cước bộ như đang đạp mây tiến vào nhà.

Ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng cha đã sớm chìm vào giấc ngủ, lại an an ổn ổn ngồi ngay ngắn trong phòng khách.

Doãn Tâm Ngữ sợ run lên, mang chút chột dạ tiến lên.

Cha, sao cha còn chưa ngủ?

Ánh mắt Doãn Bá An sắc bén nhìn thẳng cô: “Con có thể về muộn, cha không thể ngủ trễ?”

Con không phải có ý này...

“Tiểu Ngữ, con đến cùng còn muốn dấu diếm cha bao lâu?” Doãn Bá An nặng nề mà cắt ngang cô, vẻ mặt ngưng trọng.

A? Chưa làm hết động tác diễn giải lời muốn nói, không dám lại có bất kỳ động tác nào.

“Người con trai đưa con về là ai?” Tuy cách một khoảng cách, bên ngoài lại mơ mơ hồ hồ, nhưng tư thế ý ỷ ôi ôi, ông nhìn thấy rất rõ ràng.

Một... Một người bạn.

Suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ đến câu trả lời này.

“Bạn bè? Một người bạn làm con về muộn, cho người bạn con có thể dựa vào trong lòng của nó mặc nó hôn môi?”

Dương cao âm lượng, dọa Doãn Tâm Ngữ kinh hoàng bất định.

Cha chẳng lẽ không hi vọng... Con tìm được một người thiết tình thương yêu con sao?

Chính là sợ cha phản đối, nên cô mới không dám cho ông biết Tống Kinh tồn tại, không nghĩ tới, tình huống cô lo lắng nhất đã xảy ra.

“Không phải cha phản đối, mà là sợ con không biết nhìn người, dù sao con còn trẻ, có ít người chỉ xem bề ngoài là không được.”

Ý của cha là, hoài nghi Tống Kinh dụng tâm kín đáo?

“Không bài trừ khả năng này. Tiểu Ngữ, con đừng quên, tình trạng của con không giống người khác, những người kia tiếp cận con hơn phân nửa đều có mưu đồ khác...”

Tống Kinh không phải loại người này!

Không đợi ông nói xong, Doãn Tâm Ngữ lập tức kích động phản bác — Cha còn chưa gặp qua anh ấy, cứ như vậy chủ quan mà không chấp nhận anh, cái này đối với anh ấy cũng không công bằng!

“Biết người biết mặt không biết lòng! Con dám nói nó dối với gia thế của con hoàn toàn không biết gì cả? Tiểu Ngữ a! Con lý trí mà ngấm lại, nếu như không ham gia thế của ai, ai sẽ đơn giản đi tiếp nhận một người——” giật mình chính mình xử chí từ không thoả đáng, ông phút chốc dừng lại, lo lắng mà nhìn về phía con gái, rất sợ đã thương tâm hồn nhỏ bé của cô.

Bị cảm sao?

Không nghĩ tới, vẻ mặt Doãn Tâm Ngữ ngược lại bình tĩnh mà nói tiếp:

Ngay cả cha cũng bác bỏ quyền lợi được yêu của con, cha như vậy, cuộc sống của con còn lại cái gì? Nắm giữ tài phú, lại phải đề phòng mỗi người bên cạnh, cha, cha muốn như vậy sao?

So sánh trên dưới, năng lực siêu phàm của Tống Kinh, ngược lại càng làm con kính nể, anh ấy bao dung con không trọn vẹn, cha, con yêu anh ấy, yêu thật sâu đậm!

Hôm nay, cho dù anh ấy thật sự vì tài phú của con mà tiếp cận con, con sẽ nguyện ý đánh cược một ván, bởi vì anh ấy đáng giá! Nếu không như vậy, cuộc sống của con sẽ không có ý nghĩa; anh ấy làm cho con cảm thấy được, con vẫn là người đáng giá được yêu, được quý trọng, chỉ cần tài sản này làm cho người ta thật sâu quyến rũ hạnh, cho dù cuối cùng là hai bàn tay trắng, con cũng không hối hận.

Một phen ngôn luận như vậy, làm cho Doãn Bá An bị rung động.

Người con trai này, rõ ràng có biện pháp làm con gái của ông tự tin sáng rọi, ánh sáng như thế này, liền đáng giá ông đối với người này lau mắt mà nhìn, một lần nữa xem xét lại.

Xem ra, ông cần phải gặp người trẻ tuổi này.

“Tìm thời gian, dẫn nó về nhà một chuyến.”

Doãn Tâm Ngữ miễn cảm mà kéo căng tiếng lòng. Cha, cha muốn làm cái gì? Tống Kinh thật sự là người có cốt khí, cha đừng...

“Có cốt khí hay không, phải để cha gặp mới xác định được.” Nhìn bộ dạng lo sợ bất an của con gái, nhin không được ném ra một câu, “Như thế nào, mới nói nó hai câu, con đã đau lòng rồi à? Nếu sợ cha làm khó dễ, thì kêu nó đừng đánh chủ ý lên người con gái của cha.”

Doãn Tâm Ngữ nghe được vừa mừng vừa sợ: ý của cha là —— nguyện ý thử tiếp nhận anh ấy?

Doãn Bá An từ chối cho ý kiến lạnh nhạt hừ: “Cái đó phải xem biểu hiện của nó rồi, nếu nó làm cha cảm thấy không hài lòng, cha sẽ đuổi nó ra ngoài.”

Doãn Tâm Ngữ mừng rỡ, cảm kích tiến lên ôm cha mình, cũng đặt lên gò má một cái hôn.

Một lời đã định, cảm ơn cha!

Sách, chênh lệch nhiều như vậy!

Xem ra, Tiểu Ngữ thật sự yêu thăm người con trai này rồi.

Thấy cô tươi cười ngọt ngào rực rỡ như vậy, Doãn Bá An nửa là vui mừng, nửa là lo lắng. Vạn nhất người này không có tốt như trong tưởng tượng của bọn họ, vậy phải làm thế nào?

6. Chương 6

Đứng ở bên đường, Tống Kinh nhú mày suy ngẫm.

Tối hôm qua nhận được email Tâm Ngữ gửi đến, nói cha cô muốn gặp anh, muốn anh tìm thời gian chính thức đến nhà thăm hỏi.

Cái này quá đột nhiên, hơn nữa giữa những hàng chữ cô lộ ra bất an, dùng từ cẩn thận từng li từng tí, anh không thể không suy nghĩ, phải chăng xảy ra chuyện gì mà anh không biết?

Cuối cùng còn hỏi câu: “Anh sẽ không cự tuyệt à?”

Cự tuyệt cái gì? Anh có lý do gì cự tuyệt? Nếu như đã quyết định lâu dài với cô, cùng cha cô gặp mặt một lần là tất nhiên nha, cô vì gì một bộ dạng sợ xúc phạm tới anh?

Xem ra là yển không tốt yển rồi, anh chỉ hi vọng, Hồng Môn Yển này sẽ không quá gian nan.

Anh cười khở, mua chút ít quà tặng, đang định qua đường, một tên con trai mạnh mẽ đâm tới chạy sát qua người anh.

Tổng Kinh nhíu nhíu mày, lùi xuống hai bước, xoa xoa vai bị đụng đau, không rõ tình huống. Làm cái quỷ gì nha, đang chạy Ma-ra-tông sao?

Ánh mắt dời đi, phát hiện sau lưng có một người đàn ông trung niên đang thở hổn hển đuổi theo, trong miệng la hét một ít từ chửi bới, Tổng Kinh lập tức bình tĩnh đại ngộ, phản ứng nhanh chóng chạy đuổi theo.

Anh xưa nay chuyên cần luyện Taekwondo, thân thủ rất lưu loát, chân dài ưu nhả đá một cái, trên không trung tạo ra một vòng cung xinh đẹp, làm người bị đá thất điên bát đảo, đồng thời vững vàng mà tiếp được bốp da bị văng ra.

“Cái gì không làm, lại đi làm kẻ trộm, thật là tiến bộ a!” Tổng Kinh châm chọc mà hừ một tiếng. Thấy đối phương chưa từ bỏ ý định mà muốn cướp bốp da trở lại, dĩ nhiên là tránh không được mở ra thân thủ.

Một cái cổ tay chặt bở tới, lúc này anh không lưu tình, hung hăng giáo huấn đối phương một chút, trước khi một nắm đấm rơi xuống, người nọ đã mặt mũi bầm dập mà chạy trốn.

Tổng Kinh vốn định đuổi theo, nhưng lưu ý đến người đàn ông phía sau đang thở hồng hộc đuổi tới, anh đành phải buông tha cho, quay người trở về: “Cái bốp da này là của chú à?”

“Ách, đúng!” Doãn Bá An vươn tay tiếp nhận bốp da, bên cạnh điều hoà hô hấp, “Người trẻ tuổi, thân thủ không tệ nha.”

“Dùng để đổi pho mấy tên sâu gạo của xã hội còn có thể.”

“Hiện tại xã hội này, người hăng hái làm việc nghĩa như cậu cũng không còn nhiều.”

Tổng Kinh tươi cười ôn hòa: “Không có gì, tiện tay mà thôi, lần sau cẩn thận một chút.”

“Ai, đợi đã nào...!” Doãn Bá An tranh thủ thời gian gọi Tổng Kinh đang tính đi quay lại.

“Còn có việc?” Tổng Kinh khó hiểu dừng lại.

“Để tỏ lòng biết ơn, mời cậu uống nước, cậu có nể mặt không?” Dường như đoán trước được anh sẽ nói gì, Doãn Bá An mở miệng trước anh một bước: “Cự tuyệt chính là xem thường tôi! Tôi không thích thiếu nợ người khác, coi như là để cho tôi trả cậu một lần nhân tình a!”

Tổng Kinh nghĩ nghĩ: “Được rồi, nếu như chú kiên trì.”

Bọn họ tìm một quán nước, sau khi ngồi xuống, Doãn Bá An bắt đầu dò xét người trẻ tuổi trước mắt.

Ừm! Không tệ, tiểu tử này rất tuấn tú, lời nói và việc làm không kiêu ngạo không siểm nịnh, tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, lại không kiêu căng tự mãn, rất hợp ý ông!

Nếu như nói ——

Một đạo ý nghĩ rất nhanh xẹt qua trong óc, ông bắt đầu lựa chọn khả năng này.

Ánh mắt dò xét mãnh liệt như vậy, mặc kệ là ai cũng sẽ không thể không cảm giác được. Tổng Kinh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt đánh giá của ông.

“Có gì mà nhìn kỹ càng như vậy!”

“Thấy thuận mắt, không bài trừ khả năng này.” Về mặt Doãn Bá An thành thật.

“Chứ? Cho dù thực sự có loại hảo sắc này, cháu cũng sẽ chọn một người tuổi gần một chút.”

Ồ? Tiểu tử này có chút hài hước a!

Tiểu Ngữ quá mức diễm đạm nho nhã, chính là cần loại con trai trầm ổn bên trong lại mang khô hài, mới có thể làm cho cuộc sống của Tiểu Ngữ tươi đẹp hơn.

Cái này, Doãn Bá An càng thêm kiên định chính mình tín niệm.

“Nghĩ đi nơi nào? Tôi nói là nói con gái của tôi.”

Cái này lại làm cho Tống Kinh cảm thấy ngoài ý muốn: “Như thế nào, con gái chú ít người hỏi thăm?”

“Nói cái gì? !” Doãn Bá An không phục, “Đây không phải là tôi đang khoe khoang, con gái của tôi xinh đẹp không chê vào đâu được, khí chất cũng là nhất lưu đây...”

Tống Kinh lắc đầu, ngăn cản ông tiếp tục nói: “Cháu không muốn biết.”

“Cậu không tin?”

“Không phải.”

“Hay là sợ con gái tôi không xứng với cậu? Tiểu tử, tôi nói cho cậu biết, con gái của tôi rất được chiều chuộng, cưới nó cậu không cần phấn đấu ba mươi năm đâu!” Bị người ở trước mặt cự tuyệt, mặt mũi không ánh sáng, đương nhiên phải tranh giành một hơi.

Tống Kinh không nóng không lạnh nói: “Cháu thà rằng lấy cô gái mình yêu, hai người đồng tâm phấn đấu ba mươi năm.”

Thần thái vô cùng dịu dàng, làm cho Doãn Bá An nhìn ra mảnh khốc: “Cậu sẽ không phải đã có người trong lòng đi?”

“Đúng vậy a!” Tống Kinh cũng thẳng thắn bộc trực.

“Khó trách cậu đối với đề nghị của tôi không động tâm, có thể nói đó là dạng con gái nào không?”

Bất quá là muốn anh và Tiểu Ngữ kết giao bạn bè, nhiều điểm lựa chọn mà thôi, nhưng an lại ngay cả liếc mắt nhìn đều không muốn, đối với bạn gái cực kỳ kiên định tín niệm, làm Doãn Bá An có thể nào không hiếu kỳ?

“Cô ấy rất ——” Tống Kinh chống cằm dưới, nghiêm túc suy tư nên dùng từ nào cho thích hợp, “Nên nói như thế nào đây? Tựa như một dòng sông nhỏ, ôn hòa tĩnh lặng, chỉ cần ở cùng với cô ấy, cháu luôn có cảm xúc kỳ lạ, làm cho lòng cháu, bất tri bất giác mà xem cô ấy trở thành trung tâm”.

“Cái tốt của cô ấy, rất khó dùng từ ngữ để hình dung, chỉ có chính thức gặp mặt. Cùng cô ở chung mới có thể nhận thức. Không phủ nhận, cô cũng là một thiên kim tiểu thư từ nhỏ được cưng chiều, nhưng không có một tí xa hoa kiêu căng, dịu dàng thiện lương, làm cho người ta muốn không thương yêu cô, không động lòng với cô cũng khó khăn. Trong lúc vô thức, đã yêu cô ấy thật sâu, cũng bởi vì phần tình cảm này, cho dù nhiều khuyết điểm hơn nữa, cháu đều có thể bao dung.”

“Khuyết điểm?”

“Không có người nào thập toàn thập mỹ. Cháu cũng có chỗ cần cô ấy bao dung nha, cháu đã từng vì lòng tự trọng mãnh liệt, không chỉ một lần làm cho cô ấy khóc, nhưng cô ấy đã tha thứ. Yêu chính là yêu, sao có thể so đo nhiều như vậy.”

“Cô bé này rất may mắn.”

Biết được Tống Kinh không phải người bị vẻ bề ngoài mê hoặc, thái độ đối với tình cảm kiên trì chấp nhất, không thể thuyết phục anh quen Tiểu Ngữ, làm ông càng bóp cổ tay, bất quá nói đi cũng nói lại, nếu Tống Kinh thật sự đồng ý, chỉ sợ ông sẽ không thềm dòm ngó đến người trẻ tuổi này a!

Nhìn đồng hồ, Tống Kinh hai ba miếng giải quyết hết cà phê còn lại trong ly: “Có câu nói —— nếu như chú nghe lọt thì nghe, nghe không vào, coi như cháu nhiều chuyện là được.”

“Nói cái gì? Cậu cứ việc nói.” Ông ngược lại rất ngạc nhiên, tiểu tử này mới hai mươi mấy tuổi đầu, sẽ “Dạy bảo” ông cái gì.

“Tình cảm, không phải dùng tiền tài mua được. Cháu không có ý nguyên rửa con gái chú, nhưng nếu như chú tiếp tục dùng loại thái độ này đối đãi tình cảm và hôn nhân của cô ấy, như vậy, cô ấy vĩnh viễn không có được tình yêu thực sự.”

Sau khi nói xong, Tống Kinh thông dong mà đứng lên: “Cảm ơn cà phê của chú. Thời điểm không còn sớm, cháu cũng nên đi, có duyên gặp lại a!”

Doãn Bá An sững sốt thật lâu, chờ ông lấy lại tinh thần, đã không còn bóng người.

Aiz, thật sự là đáng tiếc, ông khó được lần đầu tiên thưởng thức một người như vậy!

Vào cuối tuần, Tống Kinh tự mình đến Doãn gia viếng thăm.

ở cửa ra vào, Doãn Tâm Ngữ lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Tống Kinh, nếu như... Ba ba của em nói lời gì đó không nên nói, anh ngàn vạn lần chớ để trong lòng.

Tống Kinh thú vị nhíu mi: “Ví dụ như cái gì?”

Ách? ! Doãn Tâm Ngữ ngây người, thiếu chút nữa đã không đánh mà khai.

Về mặt này chộc cho Tống Kinh cười ra tiếng: “Được rồi, Tâm Ngữ, anh đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Hôm nay không phải con dâu xấu gặp cha mẹ chồng, là chuẩn con rể gặp cha vợ, em thả lỏng chút, anh còn không khấn trương, em lo lắng cái gì?”

Vậy —— đánh ngoắc ngoắc.

“Muốn anh chọn, anh chỉ có thể như vậy.” Tống Kinh cúi đầu xuống, nhanh chóng ở môi cô mỗ nhẹ xuống, “Cái này có phải so với ngoắc ngoắc càng có sức thuyết phục?”

Doãn Tâm Ngữ bị bức gò má xinh đẹp ửng hồng lên, đầu đều nâng không nổi nữa.

“Tiểu Ngữ, con còn muốn ở bên ngoài lề mề bao lâu? Còn không mau mời khách của chúng ta vào trong ngồi.” Trong phòng truyền đến tiếng của Doãn Bá An, tựa hồ có chút không vui.

Con gái toàn tâm bảo vệ một đứa con trai động cơ không rõ, căn bản không hiểu về nhân cách, hoàn toàn không để ý tới ông lo lắng khuyên bảo, cũng khó trách ông không vui.

Bên ngoài Tống Kinh vỗ vỗ tay của cô muốn cô an tâm, sau đó mới cùng cô vào nhà.

Doãn Bá An nhìn thấy đầu tiên, chính là hai người tay nắm tay, tư thái tương ý tương ôi, ông nhăn nhơ mày lại, đang muốn nói gì đó, ánh mắt dời lên, chống lại gương mặt cũng không xa lạ gì, miệng ông hơi mở rộng, đã quên trước đó định nói gì.

“Bác trai, bác khỏe chứ, cháu là Tống ——” Hiển nhiên, tình huống của Tống Kinh cũng không tốt bao nhiêu, chưa giới thiệu xong, toàn bộ lời định nói đã kẹt ở trong cổ họng.

Không thể nào? ! Cái này, cái này, cái này...là chuyện ô long gì đây? !

Người này chính là cha của Tâm Ngữ? Vậy, vậy... Gặp quỷ rồi! Anh rốt cuộc đã cùng ông nói cái gì? ! Không có việc gì lại ở trước mặt người ta thuyết giáo, kết quả... Cái này nên tính là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, hay là oan gia ngõ hẹp?

Dù sao cũng đã ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, kinh ngạc qua đi, Doãn Bá An rất nhanh khôi phục bình thường.

“Tống tiên sinh đây sao? Chúng ta có phải đã từng gặp mặt rồi không?”

Ông thật sự đã quên, hay là đang diễn trò?

Tổng Kinh nghi hoặc giương mắt nhìn lên, bắt được trong mắt đối phương lóe lên thú vị rồi biến mất, rồi cục bưng tỉnh đại ngộ.

Muốn chơi sao? Được, phụng bồi đến cùng, ai sợ ai nha?

“Có lẽ là bác Doãn nhớ lầm a! Nếu như chúng ta thật sự đã gặp mặt, cháu ‘Nhất định’ sẽ không quên bác Doãn đã nói với cháu cái gì.”

Trong lòng của anh thế nhưng khó chịu vô cùng. Hai người gặp nhau ngày đó, là Tâm Ngữ nói cho anh biết, cha cô muốn gặp anh —— cái này cho thấy, Doãn Bá An đã sớm biết rõ chuyện của anh và Tâm Ngữ, lại còn muốn ở phố chào hàng bạn gái cho anh? Cái lão già khom khem này thà tin tưởng một người xa lạ bèo nước gặp nhau, cũng không tin ánh mắt của con gái mình?

May mắn ngày đó gặp được chính là anh, bằng không, bạn gái bị bán lúc nào anh còn không biết.

Tiểu tử này đang uy hiếp ông a! Doãn Bá An cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Vậy có lẽ thật sự là tôi nhớ lầm rồi.” Giả vờ mơ hồ, rất nhanh lại sắm vai một trưởng lão hiền lành, thân thiết mà kêu gọi, “Ngồi a, đừng đứng ngăn người ra đây.”

“Được, cảm ơn.” Tổng Kinh bất động thanh sắc, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Không tệ lắm, tiểu tử này rất bảo trì bình thần, ngày sau... có tương lai.

Doãn Bá An tán thưởng mà giơ lên cười: “Nghe Tiểu Ngữ nói, hai đứa đang kết giao?”

“Đúng vậy. Bác sẽ không phản đối a?” Biết rõ còn cố hỏi lão đầu!

“Tại sao thấy tôi nhất định sẽ phản đối?” Bí quyết nhào nặn chè trôi nước, ông thành thạo nhất, cũng không tin chàng trai tuổi trẻ non nớt này đâu qua được ông.

“A, không phải. Bởi vì mấy ngày hôm trước, đụng phải có người bên đường chào hàng con gái của mình, cháu mới có thể nghĩ như vậy, quyền uy của cha từ xưa đến nay đều không thể nghi ngờ, nhưng bác Doãn xem ra rất dân chủ, có lẽ sẽ tôn trọng ý nguyện của con gái mình.”

Tiểu tử này! Lời tốt lời xấu tất cả đều nói ra hết, ông còn có thể nói cái gì?

Dính chắc rồi đúng không! Có thể! Doãn Bá An ông nếu chơi thua một người bất quá mới hai mươi, cái này không phải là uống công ông hơn nửa đời người lăn lộn trong xã hội?

“Không tôn trọng thì phải làm thế nào đây? Con gái lớn rồi, không phải do tôi quản. Bất quá cậu nói đến đây, cũng làm cho tôi nhớ tới có người từng nói, con gái của tôi đời này vĩnh viễn không chiếm được tình yêu chân thật, người muốn tiếp cận nó, cũng là vì danh lợi, về điểm này, cậu có ý kiến gì không?”

Tổng Kinh đột nhiên có loại cảm giác bị chính mình lấy đá nện vào chân.

Cha! Con đã nói Tổng Kinh không phải loại người này rồi, cha còn...

Doãn Tâm Ngữ không rõ nội tình, cho là cha mình đang nghi ngờ dụng tâm của Tổng Kinh, lập tức vừa sợ vừa vội, sợ Tổng Kinh không chịu nổi nhục, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhưng, tình huống cô lo lắng cũng không có phát sinh.

“Người biết nói loại lời này, nhất định là không rõ về cái tốt của Tâm Ngữ, chỉ cần người gặp qua Tâm Ngữ, đều sẽ minh bạch, cô đáng giá người ta đem tất cả thứ tốt nhất cho cô.” Tổng Kinh không nhanh không chậm, gặp chiêu phá chiêu.

“Cho nên nói người kia là có mắt không trông, mới có thể đối với Tiểu Ngữ nhà tôi chẳng thèm ngó tới?” A, cảm giác làm khó dễ người ta quả nhiên khoái ý! Ai bảo tên tiểu tử họ Tổng này không nể tình như vậy, lúc trước cự tuyệt đến quyết đoán như vậy, hại ông không còn mặt mũi, không trêu chọc một chút, làm sao có thể thở ra một hơi?

“Cháu chỉ biết là, giữ vững chính mình tín niệm là trọng yếu nhất, người khác muốn cô ấy hay không không sao cả, cô ấy có cháu ở đây yêu thương che chở là đủ rồi.” Đâu chỉ Doãn Bá An có thể giả vờ mơ hồ chơi xấu? ! Tổng Kinh anh cũng có thể.

“Vậy sao?” Doãn Bá An cười lạnh, “Nhưng người ngoài cũng không phải nghĩ như vậy, cậu chứng minh như thế nào, cậu đối với Tiểu Ngữ là rất nghiêm túc, mà không phải là có mưu đồ khác?”

Cha! Doãn Tâm Ngữ dọa đến nhảy dựng lên. Cha đừng nói nữa!

Kể tiếp mà nói khẳng định không thể nghe, cô sợ Tổng Kinh chịu không được.

Thấy Doãn Tâm Ngữ gấp đến độ nước mắt đều sắp đi ra, Tổng Kinh thay đổi thái độ thanh thản thông dong, vịn nổi lên lông mày: “Đã đủ rồi, đừng nên quá đáng.”

Ý anh là, muốn trò đùa này dừng lại, nhưng loại tình huống này, Doãn Tâm Ngữ đương nhiên sẽ giải độc thành một loại ý tứ khác,

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em không phải cố ý, anh đừng nóng giận, em, em, em... Em không có ý nhục nhã anh, thật sự, thật sự...

Doãn Tâm Ngữ luống cuống tay chân, liều mình xin lỗi.

“Tâm Ngữ, ” Tổng Kinh vội vàng đến gần cô, trấn an tâm linh kinh hoàng bất an của cô, “Chuyện không phải như thế, em hiểu lầm —— “

“Nó có hiểu sai sao? Tôi đích thật là nghi ngờ cậu ——” Doãn Bá An rồi rãnh quăng ra một câu.

Nghe nói như thế, mặt mũi Doãn Tâm Ngữ trắng bệch.

Cha em không phải cố ý đâu, ông ấy chỉ là chưa hiểu rõ về anh, anh chớ để ở trong lòng...

“Cháu nói đừng đùa nữa, nghe không hiểu sao?” Tổng Kinh dương cao âm lượng, “Bác nhanh hướng Tâm Ngữ giải thích đi!”

Doãn Bá An đáp lại càng làm người ta thổ huyết: “Tại sao?”

Đáng giận! Cái lão già chết tiệt này! Tổng Kinh cắn răng thầm mắng.

Thấy quan hệ hai người cơ hồ lạnh xuống cực điểm, Doãn Tâm Ngữ nhất thời không kìm chế được, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống.

“Ông không thấy Tâm Ngữ đã bị dọa thành như vậy sao? Muốn tôi nhận thua, tôi đầu hàng là được, vì cái gì nhất định phải làm cho cô ấy khóc?”

Tổng Kinh, đừng để ý lời của cha em, đừng dễ dàng vứt bỏ em, được không? Doãn Tâm Ngữ ngẩng hai mắt đầm lệ lên, van xin nhìn qua anh.

“Không phải. Tâm Ngữ, em hãy nghe anh nói, chúng ta chỉ là đùa giỡn thôi, em đừng để ý tới loại đấu tranh nhảm nhí này.”

Vậy sao? Anh không lừa em?

“Đương nhiên. Anh và lệnh tôn trước đó đã gặp mặt, bác ấy còn nói muốn giới thiệu chúng ta quen nhau, làm sao có thể phản đối chuyện chúng ta cùng một chỗ, em đừng để ý.”

Đây mới là nguyên nhân ông gây khó dễ khắp nơi, anh đã sớm từ trong mắt của Doãn Bá An, đọc lên thường thức và chấp nhận anh, trước kia làm khó dễ đủ loại, chẳng qua là trên mặt mũi không nhận được, cho nên Tổng Kinh mới dám bạo gan cùng ông so chiêu.

“Này, tiểu tử, cậu cứ có tự tin như vậy à?” Doãn Bá An không thể nào cam tâm mà hỏi anh.

“Bác lại có ý đồ gây ra hỗn loạn, cháu sẽ lừa con gái của bác bỏ trốn đi!” Tổng Kinh uy hiếp.

Có làm hay không? Lừa con gái của ông, thái độ lại so sánh với ông càng hung hăng càn quấy, thật sự là không có đạo lý!

“Tiểu Ngữ, con sẽ không thật sự cùng tiểu tử này bỏ trốn à?” Doãn Bá An hướng con gái tìm kiếm ủng hộ. Doãn Tâm Ngữ nghĩ nghĩ, nói ra đáp án mình thấy là công bằng nhất —— trừ phi cha không khi dễ Tổng Kinh nữa.

Ngụ ý, nếu ông lại không thức thời, con gái thật sự sẽ bỏ trốn cho ông xem, cái này —— Tiểu Ngữ nói rõ cả trái tim đều hướng về Tổng Kinh.

Doãn Bá An nhụt chí mà phát phát tay: “Được rồi, được rồi, con đã thực vừa ý tiểu tử này, cha còn có thể nói cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phát sáng lên, Doãn Tâm Ngữ không dám tin hỏi lại: cha, cha nói thật?

“Không phải gần đây con rất tín nhiệm ánh mắt của mình sao? Cha cũng chỉ có thể tin tưởng lựa chọn của con gái ngoan thôi.”

Cha, cảm ơn cha!

Doãn Tâm Ngữ chạy tiến lên, mừng rỡ mà ôm cha biểu đạt cảm kích.

“Đừng làm nũng nữa, xuống phòng bếp xem cơm tối chuẩn bị thế nào rồi.”

Doãn Tâm Ngữ nhìn về phía Tổng Kinh, đối phương nhẹ nhàng gật đầu, cho cô một cái tươi cười ôn nhu, lúc này cô mới yên tâm rời đi.

Vừa thấy cô ra khỏi tầm mắt của hai người, Tổng Kinh lập tức thu lại vui vẻ, thần sắc chuyên chú mà nói: “Bác cố ý ly khai Tâm Ngữ, là có lời gì muốn nói riêng cho cháu biết?”

Doãn Bá An cũng không có quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu thật sự cho rằng, Tiểu Ngữ đáng giá có được tình yêu chân chính?”

“Có đáng giá hay không, mỗi người một ý. Trọng điểm là, cô ấy đã có được. Cháu biết rõ bác bắn khoản cái gì, nhưng là theo như lời trước đây cháu đã nói, người không có thập toàn thập mỹ, mà cháu yêu cô ấy, cho nên cháu có thể bao dung hết thảy. Chúng cháu tính ra đã ở chung được sáu năm, cho nên cháu rất khẳng định. Nếu như cháu còn có một chút chần chờ, như vậy hôm nay cũng không ngồi ở chỗ này.”

Nghe anh vừa nói như vậy, Doãn Bá An tựa hồ yên tâm.

“Cậu có biết vì sao nó không nói được không?”

Cái này làm cho Tổng Kinh cảm thấy ngoài ý muốn: “Không phải bẩm sinh sao?”

Người không thể nói, hơn phân nửa là bởi vì hai tai không nghe được mà mất đi đường ống học tập ngôn ngữ; nhưng Tâm Ngữ nghe được, anh như thế nào chưa từng nghĩ tới, rất có thể là sau nhân tố nào đó?

“Trước khi ba tuổi, Tiểu Ngữ có thể mở miệng nói chuyện, bác đến bây giờ còn nhớ rõ bộ dáng nó bi bô tập nói.”

“Vậy về sau?” Tổng Kinh nóng vội truy vấn.

Đụng đến chuyện Tiểu Ngữ, anh không cách nào duy trì trấn định.

Doãn Bá An phát hiện điểm này. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khi Tổng Kinh vừa vào cửa, ông đã khấp nơi làm khó dễ. Cuộc đấu tranh khí phách đàn ông là tiếp theo, quan trọng nhất, vẫn là thăm dò anh.

Tổng Kinh này thậm chí còn vì Tiểu Ngữ mà lớn tiếng với ông, một chút cũng không sợ đắc tội ông.

“Vào năm nó ba tuổi, bác bởi vì chuyện buôn bán, đắc tội mấy người, mà những người kia lại không từ thủ đoạn thừa dịp lúc mẹ Tiểu Ngữ dẫn Tiểu Ngữ đến công viên chơi, bắt cóc mẹ con hai người đến uy hiếp bác, bác báo cảnh sát, lúc tiến đến nghĩ cách cứu viện, vừa vặn đã gặp một màn kia —— “

“Cái gì?” Tổng Kinh nín thở chờ đợi.

“Mẹ Tiểu Ngữ ý đồ đào thoát, chọc giận những người kia, trong lúc bối rối, lại từ trên lầu ba trượt chân ngã xuống dưới ——” Thoát dừng lại, Doãn Bá An ngẩng đôi mắt đau thương, “Khi đó, mẹ Tâm Ngữ đang mang thai, không đến hai tháng sẽ sinh, là một xác hai mạng”

Tống Kinh ngược lại hít vào một hơi, rồi cuộc không phát ra được âm thanh nào.

“Một màn kia, chính là diễn ra sờ sờ trước mặt Tiểu Ngữ, nó điên cuồng thét lên, như muốn hô hết không khí trong ngực ra, liều mình thét lên đầy sợ hãi cùng bi thương, hô khàn cả giọng... Tránh được trận kiếp số kia về sau, nó bị bệnh suốt một tháng, thân thể khôi phục lại, chính là không thể mở miệng nói qua một câu. Càng về sau, mặc dù muốn mở miệng, cũng không phát ra được âm thanh nào nữa.

“Tuy Tiểu Ngữ không nói, nhưng bác biết rõ nó nhất định đã đem cái chết của mẹ nó đổ hết lên người mình. Nó cảm thấy nếu không phải mẹ nó vì dẫn nó đi công viên chơi, sẽ không phát sinh việc này, cho nên nó tự trách. Cũng có thể là, trong vô thức muốn dùng ‘Im lặng’ để trừng phạt chính mình; xem qua vô số bác sĩ tâm lý, chỉ lấy được kết luận như vậy.”

Tống Kinh níu lấy tâm, ngực buồn bực đau đến không cách nào diễn tả.

Khi đó cô, bất quá chỉ là một đứa bé thôi! Cô làm như thế nào để thừa nhận một màn máu chảy đầm đìa kia? Có lẽ cũng bởi vì chuyện này đã đánh sâu vào tâm hồn bé nhỏ của cô, lúc ấy cô không có khả năng chịu đựng được, nên trong tiềm thức đè nén chính mình, trốn tránh mở miệng, trốn vào thế giới im ắng do chính mình tạo ra.

“Như vậy —— nếu như cô ấy gặp chuyện kích thích lớn tương đương với sự kiện năm xưa, cô ấy cũng rất có thể đột phá trắc trở trong tâm linh, lại một lần nữa mở miệng nói chuyện?” Anh suy nghĩ hồi.

“Là có khả năng, nhưng cũng có thể bức điên nó.” Về mặt Doãn Bá An lo lắng nói.

Tống Kinh thở dài. Hoàn toàn chính xác, anh không dám mạo hiểm như vậy, không nỡ để cô gặp những chuyện kia.

“Cứ như vậy đi, chuyện sau này ai biết được? Bác chỉ muốn nó bình an ở bên cạnh bác, vậy là đủ rồi.”

“Đối với nó thật tốt, trong lòng bác chỉ còn có bảo bối này thôi.”

Tống Kinh kiên định gật đầu: “Cháu so bất luận kẻ nào đều quý trọng cô ấy, không nỡ làm cô ấy bị tổn thương.”

“Vậy là tốt rồi —— “

Nghe được tiếng bước chân, hai người đồng thời có ăn ý mà dừng lời lại, nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh.

Hai người đang nói chuyện gì?

Tống Kinh cười cười hướng cô mở hai tay ra, chờ cô nhanh chóng đi tới, sau đó ôm lấy cô.

“Bọn anh đang phân cao thấp.”

Phân cái gì?

Tống Kinh dụ dàng hôn cô: “Đương nhiên là phân cao thấp xem ai yêu thương em nhiều hơn a!”

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng cười cười. Cái này, chính là hạnh phúc cô muốn, rất bình thường, rất đơn giản, chỉ cần có thể vĩnh viễn cùng anh gắn bó gần nhau như vậy, cô không còn gì cầu mong.

7. Chương 7

Sau khi được Doãn Bá An đồng ý, hai người tiếp tục ổn định kết giao, vào đại học năm thứ tư, tình trạng sức khỏe của bà Tống càng lúc càng không lạc quan bệnh tình nguy kịch nhập viện, về sau không bao lâu, đã buông tay nhân gian.

Rõ ràng sớm có chuẩn bị tâm lý, biết rõ ngày này sớm muộn gì cũng đến, nhưng Tống Kinh vẫn chịu đả kích, nhất thời không cách nào tiếp nhận. Xử lý xong hậu sự ẹ, tinh thần anh sa sút rất nhiều, suốt ngày không nói mấy câu, thường xuyên một mình trầm mặc một chỗ, có khi ngẩn người cả nửa ngày.

Doãn Tâm Ngữ nhìn thấy, trong lòng lo lắng nói không nên lời, rồi lại không biết phải an ủi anh như thế nào, duy nhất có thể nghĩ, chỉ là toàn tâm toàn ý mà làm bạn với anh, dùng nhu tình an ủi cõi lòng đầy tổn thương của anh.

Lần nữa đi vào Tổng gia, nghênh đón cô vẫn là một căn phòng yên ắng, Doãn Tâm Ngữ than nhẹ, nhẹ nhàng linh hoạt đẩy cửa phòng ra, đập vào mặt là bóng tối làm cô phải nheo mắt lại, thẳng đến ánh mắt thích ứng với bóng tối, cô cẩn thận tránh đi bài trí trong phòng, mới tìm được Tổng Kinh đang ngồi dựa vào tường.

Ăn tối chưa?

Trong bóng tối, căn bản không cách nào phân biệt xem tay của cô, mà Tổng Kinh cũng không có tâm trạng mà nhìn.

Ánh mắt anh nhìn nơi xa xăm, giọng nói trầm thấp sâu kín: “Trong trí nhớ, chưa bao giờ có cha tồn tại, là mẹ ngậm đắng nuốt cay, vừa làm mẹ vừa làm cha nuôi dưỡng tôi, mẹ vì tôi vất vả hơn nửa đời người, mà tôi, lại chưa kịp làm tròn đạo hiếu, tôi thật đáng hổ thẹn.”

Bác Tổng sẽ không trách anh, anh là kiêu ngạo lớn nhất cả đời này của bác ấy, bác ấy thấy hãnh diện vì anh. Kiên cường bắt đầu lại được không? Trên đời này còn có người cần anh, đừng có sa sút sụp đổ như vậy.

Tổng Kinh như không có cảm giác, hoảng hốt nói ra: “Sống nương tựa lẫn nhau hơn hai mươi năm, mẹ là người thân duy nhất của tôi, hiện tại, cứ như vậy vứt bỏ tôi mà đi, sau này cũng chỉ còn lại một mình tôi...”

Sẽ không đâu, anh còn có em, em sẽ ở cùng anh, vĩnh viễn không chia lìa!

Doãn Tâm Ngữ nóng vội ra dấu, anh yếu ớt, anh bị thương, cô đều nhìn thấy lòng cô thật đau, lại không biết nên làm như thế nào, cô ngay cả mở miệng an ủi anh cũng làm không được!

Tổng Kinh chưa từng ngẩng đầu nhìn cô, cũng không thấy cô ra dấu, trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng của anh vọng lại, phẳng phất toàn bộ thế giới chỉ còn một mình anh.

Anh cảm thấy thật cô đơn, rất lạnh lẽo, lại —— không biết giải quyết thế nào.

“Đúng vậy, ? Sau này, trong cuộc sống khi tôi đánh mất phương hướng, ai sẽ dẫn dắt tôi? Đói bụng mệt mỏi, ai sẽ hỏi han ân cần? Vui vẻ thương tâm, ai đến chia sẻ, ai đến làm bạn? Hiện tại mới phát hiện, thì ra tôi chỉ có hai bàn tay trắng, cuộc sống như thế thật trống rỗng...”

Một câu “Hai bàn tay trắng”, chế trụ lòng cô, nói không nên lời chua xót, nhéo lấy lòng cô đau đớn.

Anh còn có em, người của em, tất cả của em, Tổng Kinh, anh có nghe hay không!

Kéo tay của anh, đặt lên trái tim cổ, lóe nhàn nhạt nước mắt, ở trong đêm tối dịu dàng chớp động, thần sắc có thâm tình liễu lĩnh không hối hận.

Tổng Kinh hoàn hồn, đón nhận khuôn mặt tràn ngập quan tâm của cô, ánh mắt từ từ dời xuống, nhìn thẳng dưới lòng bàn tay là tâm hồn thiếu nữ vì anh mà cuồng nhiệt, một tiếng lại một tiếng tim đập, chân thật làm anh rung động ——

Trừ phi anh không cần em, nếu không, anh vĩnh viễn sẽ không phải chỉ có hai bàn tay trắng.

Đó là hứa hẹn sống chết không rời!

Tổng Kinh khê chân động, phút chốc đem cô ôm chặt vào lòng: “Anh còn có em nữa! Đúng vậy, cũng chỉ có em thôi, trừ em ra, anh thật sự không còn có gì nữa. Tâm Ngữ, Tâm Ngữ... Anh không thể để mất em...”

Anh trầm thấp nỉ non, ngậm lấy kích tình đau đớn, hôn cô.

Doãn Tâm Ngữ nhắm mắt lại, hai tay ôm anh, dịu dàng thừa nhận tất cả của anh. Sức lực cô rất ít ỏi, nhưng mặc kệ có bao nhiêu, cô đều muốn giao toàn bộ tất cả của cô cho anh, dùng nhu tình như nước an ủi người con trai cô yêu nhất.

Cho tới bây giờ đều là anh yêu thương cô, chỉ vì anh luôn luôn kiên cường, không muốn nhờ cậy cô. Nhưng giờ khắc này, anh đem một mặt yếu ớt nhất bày ra trước mắt cô, lúc này đây, đổi lại cô sẽ che chở anh, thương tiếc anh!

Trong lòng của anh, có lo sợ không yên cùng bất an quá sâu đậm, ôm lấy vậy quý báu nhất trong sinh mệnh, rốt cuộc không cách nào buông ra, anh muốn làm gì đó để trấn an nội tâm lo lắng hoảng sợ.

Cũng bởi vì như vậy, khi cô không có giữ lại đáp trả và trả giá, tình huống mới có thể một phát không thể vãn hồi.

Quần áo trên người, từng thứ từng thứ một rời khỏi thân thể, dưới lòng bàn tay anh đang vuốt ve là da thịt trơn mềm như nước, hô hấp gấp rút, trong mắt mờ mịt tình dục khao khát, anh không cách nào suy nghĩ, ôn nhu như vậy, đúng là điều anh đang cần, cho nên anh chỉ có thể một tác không ngừng mà cướp đoạt, đòi hỏi ——

Khí lực cương dương, chồng lên nữ tính mềm mại đáng yêu, linh hồn giao nhau hò hét hợp lại làm một rung động, anh thở ra một tiếng, thật sâu xuyên qua tánh mạng của cô, giao hòa hợp nhất.

Hai mắt Doãn Tâm Ngữ nhắm nghiền, toàn tâm toàn ý đón nhận anh, ánh mắt triền mien nhìn anh, anh cúi đầu xuống, phong bế hơi thở như lan trong môi đỏ mọng phát ra, tạo ra một vũ điệu linh hồn thuộc về nhau ——

Trên sàn nhà trơn bóng, Doãn Tâm Ngữ tựa vào trong lòng ngực anh, thân hình như cũ dây dưa lẫn nhau. Kịch tình qua đi, Tống Kinh nhìn chăm chăm trần nhà, trầm mặc thật lâu không nói.

Đã hối hận sao?

Ngón trở nhẹ nhàng ở trước ngực của anh viết.

Trong bầu không khí này, Doãn Tâm Ngữ cử động dễ dàng làm cho người ta có quá nhiều mơ màng, nhưng Tống Kinh biết rõ, đơn thuần như Tâm Ngữ tuyệt không có loại tâm tư này.

“Những lời phải nên do anh hỏi?” Tống Kinh cầm ngược bàn tay nhỏ bé của cô, cảm giác có chút mát, “Có lạnh không?”

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu: Không lạnh, cũng không hối hận.

Nhưng Tống Kinh vẫn ôm cô thật chặt, hơi thở ấm áp giao hòa lẫn nhau.

Tóc dài đen nhánh, mềm mại mà rối tung ở lồng ngực anh, tạo thành một thác nước màu đen, anh không có quên, lần đầu tiên gặp nhau, hấp dẫn anh trước nhất, chính là mái tóc xinh đẹp này.

Đoạn thời gian kia, cô chiếm toàn bộ lực chú ý của anh, đoạt đi suy nghĩ anh đang có, từ nay về sau, trong mắt liền chỉ chứa được cô.

Cho tới nay, anh đều chỉ dám xa xa nhìn cô, cùng cô trao đổi tâm linh, ngay lúc đó anh như thế nào cũng không nghĩ tới bọn họ cuối cùng sẽ thuộc về nhau như thế này, mái tóc này, có một ngày sẽ rơi lả tả trần trụi trước ngực anh, xúc cảm như tơ lụa, làm anh chua xót khổ sở không muốn rời khỏi vuốt ve an ủi này.

“Kết hôn! Tâm Ngữ.” Thời gian dài trầm mặc qua đi, anh trầm thấp mở miệng.

Toàn thân Doãn Tâm Ngữ chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Em nói, anh còn có em nữa, không phải sao? Vậy thì kết hôn, vĩnh viễn ở bên cạnh anh, để anh có em vĩnh viễn.”

Về mặt cô kinh nghi —— anh chỉ là xúc động nhất thời sao?

“Có lẽ vậy! Hôn nhân vốn chính là cần một chút xúc động.”

Thế nhưng mà... Thế nhưng mà...

Hôn nhân dù sao không giống với yêu đương, cô không có nắm chắc, chính mình có thể sắm vai một người vợ tốt được hay không, đến lúc đó, nếu anh có một chút xúis hối hận hoặc oán trách, vậy phải làm sao?

“Anh biết em cố kỵ cái gì, nhưng Tâm Ngữ, yêu là có thể bao dung tất cả, chúng ta cũng đã cho nhau tất cả, vậy còn có cái gì để do dự.”

Doãn Tâm Ngữ nghe ra mánh khóe, nghi hoặc hỏi: Anh —— là muốn phụ trách?

Như thế nào quên điều này? Anh luôn là một người có ý thức trách nhiệm rất nặng.

Tổng Kinh không phủ nhận: “Đi đến bước này, kết hôn là tất nhiên, nói sau, dù gì cũng phải phòng ngừa vạn nhất.”

Doãn Tâm Ngữ hiểu anh chỉ “Vạn nhất” là cái gì. Sẽ không trùng hợp như vậy a?

“Anh không có nắm chắc chuyện mạo hiểm. Tâm Ngữ, em phải hiểu, nếu như không ở trong một trăm ngày kết hôn, theo tập tục truyền thống, chúng ta sẽ phải đợi ba năm sau.” Hi vọng khi đó, không có cái bi bộ tập nói hài tử, không biết nên như thế nào gọi hần.

Doãn Tâm Ngữ khẽ cắn môi. Cô cũng biết việc này cô không được phép tùy hứng, nhưng là...

“Thật khó khăn sao?” Tổng Kinh săn sóc khẽ vuốt ve cô, “Hôn nhân là phải cam tâm tình nguyện, nếu như em chưa chuẩn bị tốt, như vậy, anh và em sẽ cùng đợi.”

Không phải! Doãn Tâm Ngữ rất nhanh phủ nhận.

Suy nghĩ kỹ, mới vẽ mặt thận trọng mà hỏi lại: Anh thật sự hy vọng em có thể tham dự vào cuộc sống của anh sao?

“Đương nhiên.” Anh không cần suy nghĩ liền trả lời.

Được, từ giờ khắc này bắt đầu, tánh mạng của chúng ta là một, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đời này, em đã định cùng anh, trừ phi em chết!

Tổng Kinh kích động ôm chặt cô: “Anh hiểu.”

Giờ khắc này hứa hẹn, chính là một đời một thế, thẳng đến giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Chọn một ngày, Tổng Kinh quyết định nói cho Doãn Bá An biết chuyện của bọn họ.

“Kết hôn? !” Có thể nghĩ, Doãn Bá An sẽ có bao nhiêu khiếp sợ.

Ông biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng như thế nào cũng không nghĩ sẽ là hiện tại.” Cậu không phải đang chịu tang sao?”

“Đúng vậy, cho nên quá trình đơn giản là được. Con và Tâm Ngữ đã bàn bạc rồi, sẽ đi công chứng kết hôn trong thời gian này.”

Hoàn toàn chính xác, trong thời gian này, không thích hợp phô trương.

Doãn Bá An nhú mày: “Kết hôn là đại sự cả đời chỉ có một lần, như thế nào có thể qua loa như vậy?”

“Có bao nhiêu năng lực thì làm bao nhiêu, khoa trương không đúng với thực lực không phải điều con sẽ làm.” Tổng Kinh lạnh nhạt trả lời.

Đúng, đây chính là cá tính của Tổng Kinh, chuyện gì cũng vững vàng kiên định! Đây cũng là nguyên nhân Doãn Bá An thường thức anh, nhưng hiện tại, Doãn Bá An chỉ cảm thấy loại cá tính này rất chướng mắt.

“Tiểu Ngữ là con gái bảo bối duy nhất của tôi, tôi không thể để cho nó chịu ủy khuất.”

Cha, con đồng ý cách làm của Tổng Kinh, con cũng không chịu ủy khuất,

Người trong cuộc mở miệng, biểu diễn tiết mục là phu xướng phụ tùy.

Sớm biết lòng con gái tám trăm năm trước đã hướng ra ngoài. Doãn Bá An lạnh nhạt hừ, làm bộ không thấy lời con gái tuyên bố: “Pha trà đi! Đàn ông nói chuyện, phụ nữ đừng xen vào.”

Doãn Tâm Ngữ mím môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi pha trà.

Đợi Tâm Ngữ rời đi, Doãn Bá An lập tức hỏi: “Vì sao vội vã như vậy?”

Trên mặt Tống Kinh không khỏi hiện lên một chút xấu hổ: “Có một phần là vì phòng ngừa Tâm Ngữ mang thai.”

Doãn Bá An há to miệng ngây ngốc, thật lâu nói không ra lời.

Tiểu tử này ——

Doãn Bá An trừng mắt anh. Bề ngoài một bộ dạng trầm ổn biết kìm chế, không nghĩ tới ——

Hừ, hãy nói đi, có người trẻ tuổi nào không xúc động?

“Vậy cũng chỉ cần một tháng sẽ biết rõ kết quả, không cần —— “

Tống Kinh nghiêm mặt cắt ngang: “Mang thai con lấy, không có mang thai coi như xong, chú xem Tâm Ngữ là cái gì?”

Doãn Bá An nói không ra lời. Không nghĩ tới tiểu tử này che chở Tâm Ngữ đến trình độ này, ngay cả cảm xúc rất nhỏ cũng đều thay cô bần khoản.

“Vì cô ấy, cũng vì hành vi của mình phụ trách, chỉ là một cái khâu mà thôi, không có nghĩa là vì chuyện đó mà con cưới cô ấy, hôm nay cho dù không có những yếu tố này, lựa chọn của con vẫn là cô ấy, khác biệt chỉ ở vấn đề sớm muộn, Tâm Ngữ đã không ngại không có hôn lễ long trọng, vậy con còn chờ cái gì?”

Doãn Tâm Ngữ vừa ra tới, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cùng với cha bộ dạng á khẩu không trả lời được.

Làm sao vậy?

Doãn Tâm Ngữ đặt chén trà xuống, ngón trở quơ quơ, im ắng hỏi thăm.

“Không có việc gì.” Tống Kinh nhàn nhạt đi qua, vươn tay ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi mình, cái cảm thuận thể dựa sát vai cô, thân mật hôn hôn bên tai cô, “Ba của em đã đáp ứng.”

Ông đáp ứng khi nào a? Doãn Bá An muốn phản bác, lại một chữ cũng nói không ra miệng, chỉ có thể phẫn nộ hờn dỗi, xem tiểu tử kia ăn đậu hũ của con gái ông.

Cám ơn cha!

Doãn Bá An hừ một tiếng: “Khỏi phải cảm ơn, bảo chồng con về sau nói chuyện khách khí một chút, đừng có đối với cha vợ rống to như thế.” Rất giống như đang dạy con! Chưa thấy qua cha vợ nào so với ông uất ức như vậy, một chút uy nghiêm cũng không có.

Bất quá, có một điểm ông tuyệt không nhượng bộ.

“Chuyện hôn lễ tôi có thể thỏa hiệp, nhưng đồ cưới tuyệt không thể thiếu, xem như đền bù tổn thất cho con gái tôi.”

Nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối là một số tài vật giá trị kinh người.

Tống Kinh nhíu mày: “Con lấy chính là vợ không phải đồ cưới. Vợ của con, con sẽ nuôi rất tốt.”

“Nuôi tốt hay không là chuyện của cậu, đây là đồ vật tôi đưa cho con gái tôi, cậu không có tư cách thay nó cự tuyệt, không muốn tiếp nhận thì đừng cưới, không có ai bắt buộc cậu.” Lúc này, khí thế của Doãn Bá An toàn bộ trở về.

Doãn Tâm Ngữ thấy Tống Kinh không tình nguyện, vội vàng biểu lộ: cha, con cảm thấy ——

“Con uống trà đi!” Biết cô định nói gì, lần này, Doãn Bá An rất có dự kiến trước mà ngăn cản, đoạt trước một bước nói, “Con là con gái duy nhất của cha, tương lai tất cả của cha còn không phải đều là của con sao, con không nhận, chẳng lẽ lại cha có biện pháp mang vào quan tài sao?”

Mang theo khẩu khí nhàn nhạt sâu não, khơi gợi lên cảm giác áy náy của Doãn Tâm Ngữ, nhưng nếu thật sự tiếp nhận, lại sợ Tống Kinh cảm thấy tôn nghiêm chịu nhục, nhất thời thế khó xử.

Lão đầu đáng giận, làm con gái của mình khó xử! Tống Kinh âm thầm mắng.

Doãn Bá An rõ ràng là nhìn trúng nhược điểm biết anh không đành lòng thấy Tâm Ngữ khó chịu.

Tống Kinh không thể nào cam tâm trông mắt liếc ông một cái, im lặng nói: xem như ông lợi hại!

“Muốn làm sao thì làm vậy a, con không sao cả.”

Thật sự có thể chứ? Cô cẩn thận từng li từng tí xác nhận.

“Ừm. Em vui vẻ là được.”

Tôn nghiêm xem là cái gì? Thấy cô nở nụ cười, anh biết rõ làm như vậy là đúng, lúc này, anh không có bởi vì kiêu ngạo bản thân mà làm cho cô rơi nước mắt nữa, sau này, càng sẽ không!

Anh âm thầm tự nói với mình, muốn dùng toàn bộ yêu thương cô, bên cạnh cô kiếp này.

Trong một ngày ánh xuân chiều xuống, bọn họ hoàn thành chung thân đại sự, không có nghi thức xa hoa, không có khách mời vô số, chỉ có vài người thân thiết chứng kiến, cùng với hai trái tim hòa cùng nhịp đập, quá trình đơn giản mà ấm áp.

Chỉ chớp mắt, hơn hai năm qua đi, Doãn Tâm Ngữ từ một thiên kim được cưng chiều ngay cả làm cơm trứng chiên cũng là vấn đề, trở thành một người vợ đảm đang, chăm sóc cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của chồng mình.

Cô biết Tống Kinh lấy cô, là muốn thương yêu cô, chiều cố cô, nhưng cô cũng muốn chiều cố anh, trở thành người vợ tốt, có thể vì người mình yêu làm chút gì đó, làm cô cảm thấy thật hạnh phúc, cô không hi vọng chỉ là gánh nặng của anh — cho dù anh nói, đó là gánh vác ngọt ngào.

Cô thừa nhận, cô làm đồ ăn không thể so với Tống Kinh, nhưng luận trù nghệ, muốn qua được chồng của cô, chỉ sợ cũng không có mấy người.

Lúc đầu tài nấu nướng của cô thật có trở ngại, nhưng mặc kệ cô nấu có khó ăn cỡ nào, Tống Kinh chưa từng oán hận nửa câu, luôn mỉm cười ăn sạch tất cả đồ ăn, sau đó ở trong đêm triền miên, nhẹ giọng nói lời cảm ơn cô.

Cha cô kiên trì cho cô đồ cưới, Tống Kinh hoàn toàn không dung tị, mỗi lần đề cập, anh luôn nói với cô: “Em giữ đi, tương lai có thể làm đồ cưới cho con gái chúng ta.”

Hiện tại anh đã là nhà thiết kế của một công ty đại ngộ thuộc hàng thượng hạng, đối với tương lai, bọn họ sớm đã vẽ ra một bản kế hoạch hoàn mỹ, đợi hai người kinh tế càng thêm ổn định, mà cô cũng đã có đầy đủ năng lực nhận trách nhiệm của một người mẹ, bọn họ có thể toàn tâm chờ mong một tiểu bảo bảo xuất hiện, để cho bọn họ dùng tất cả yêu thương chăm sóc nó.

Dùng qua bữa tối, Doãn Tâm Ngữ đuổi chồng ra khỏi phòng bếp, một mình lưu lại thu thập chén đĩa, nghe nói trước kia lúc mẹ chồng vẫn còn sống, cũng làm chuyện như thế.

Nhưng Tống Kinh luôn không để ý tới, anh thích cùng cô một chỗ làm loại chuyện nội trợ bình thường ấm áp này.

Ở sau lưng ôm eo của nàng, anh thân mật dựa sát mặt vào vai cô, đây là cử động anh thường làm nhất, không có kích tình như lửa, chỉ có nhu tình lưu luyến vuốt ve an ủi.

“Ngày mai là ngày nghỉ, muốn đi nơi nào?”

Đang rửa chén tay ngừng lại, một lát sau mới đáp: Anh làm chủ đi!

Bình thường khó được dịp cùng nhau du lịch, cô nghĩ, anh có thể sẽ hi vọng có chút thế giới ngọt ngào của hai người...

Anh làm sao không rõ tâm tư của vợ mình, nhàn nhạt nói: “Vậy thì đi thăm cha a!”

Doãn Tâm Ngữ hơi ngạc nhiên quay đầu lại.

Tống Kinh cười khê, thay cô lau chén, sau đó mới kéo cô qua, nhéo nhẹ chóp mũi cô: “Em cho rằng anh không nhìn ra em rất nhớ cha sao! Bà xã, em như vậy không đúng a! Có câu nói, ‘Chồng là người để cho ta nương tựa suốt đời’ anh muốn là chỗ dựa của em, trong lòng em có tâm sự không nói với anh, anh làm chồng giống như chỉ làm kiếng!”

Em chỉ là nghĩ, có sắp xếp khác a, cho nên...

“Em cứ nghe lời anh như vậy à? Có muốn đọc lại tam tòng tứ đức cho anh nghe không?” Khư! Đây đã là thế kỷ thứ mấy rồi, vợ của anh còn có tư tưởng của thời đại chưa khai hóa.

Người ta, người ta là không muốn làm anh thất vọng a!

Cô không thuận theo kháng nghị.

“Anh biết rõ. Nếu muốn làm anh không thất vọng, vậy thì phải thật vui vẻ làm chuyện em muốn, nụ cười của em chính là điều anh mong muốn.”

Tống Kinh, anh quá sủng em rồi.

Cô thật sự cảm giác mình thật hạnh phúc.

Tống Kinh cười cười trả lời: “Đó là chuyện phải làm, bằng không thì anh lấy em làm gì? Anh muốn em bao giờ cũng đều cảm thấy gả cho anh là lựa chọn sáng suốt nhất cả đời của em.”

Lời nói này, mặc kệ nghe bao nhiêu lần, cô vĩnh viễn vẫn như lúc ban đầu rung động cùng cảm động.

Anh luôn là lựa chọn sáng suốt nhất của em! Em vĩnh viễn sẽ không hối hận gả cho anh.

Tống Kinh cười mà không nói, cúi đầu ngăn chặn môi của cô, giờ khắc này, ngôn ngữ đã thành dư thừa.

Tiếng chim sẻ chirp chirp, đánh thức Tống Kinh trong lúc ngủ say.

Anh cúi đầu xuống, nhìn vợ mình trong ngực đang đắm chìm ở mộng đẹp ngọt ngào, khoe môi câu dẫn ra tươi cười yếu ớt.

Mỗi sáng sớm thức dậy, nhìn thấy cô nằm trong khủy tay của anh ngủ, loại cảm giác này thật tốt.

Anh dịu dàng hôn cô, dùng phương thức đặc biệt đánh thức cô dậy: “Con heo lười nhỏ, rời giường.”

Doãn Tâm Ngữ hiển nhiên ngủ rất say, cả người co rúc ở trong lòng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng ngực anh chui vào.

Tống Kinh nhỏ giọng: “Bà xã, nếu em còn lộn xộn, anh sẽ trực tiếp làm chuyện anh muốn làm!”

Bởi vì đêm qua kích tình, hiện tại thân hình dưới chăn là không mảnh vải, cô lại cợt tới cợt lui làm thức tỉnh nam tính của đàn ông, nếu anh không xúc động cũng không phải là đàn ông.

Bàn tay đặt trên eo nhỏ, từ từ dời lên trên, vuốt ve tấm lưng trắng bóng như ngọc của cô, Doãn Tâm Ngữ lúc này mới vẽ mặt buồn ngủ mở mắt ra.

Tống Kinh, anh làm cái gì?

Thật không hiểu phong tình. Tống Kinh nhứt chí thở dài: “Anh đang gọi em rời giường a! Em không nhìn ra được sao?”

Đúng vậy, gọi đến chính mình dục hỏa đốt người.

Em thật mệt, có thể ngủ một lát nữa không?

“Không được. Mấy ngày nay em càng ngày càng thích ngủ, bình thường không có sao, nhưng hôm nay chúng ta phải về thăm cha, em đã quên sao? Đừng đem thời gian đều ngủ hết.”

Thấy chiêu làm nũng không thành, Doãn Tâm Ngữ nhận mệnh ngồi dậy, tiếp nhận quần áo anh đưa qua mặc vào.

“Ềm từ từ cũng không có sao, bữa sáng anh làm là được rồi ——” Nói còn chưa nói xong, Doãn Tâm Ngữ đã che miệng chạy tới phòng tắm, anh nhú mào đuổi theo, thấy cô ở trong bồn rửa tay, ói đến vô lực.

“Như thế nào chút trở về ——” Một trận choáng váng đồng thời đánh úp lại, Tống Kinh lui hai bước, chống đỡ sau lưng tường.

Không biết có phải đã bị cô ảnh hưởng hay không, ngực Tống Kinh cũng bốc lên ra cảm giác buồn nôn.

Anh vậy vậy đầu, chờ đợi cảm giác hoa mắt thối lui, ánh mắt khô phục thanh tịnh, bước chân không còn lảo đảo, anh mới ân cần đỡ lấy cô: “Tâm Ngữ, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Doãn Tâm Ngữ thoáng ngẩng đầu, trong kính phản ánh ra một gương mặt tái nhợt, cô mở nước rửa mặt, muốn đánh ra chút ít huyết sắc.

“Được rồi, được rồi, lại vỗ nữa, có người sẽ đau lòng.” Tống Kinh vươn tay ngăn cản cử động của cô, lo lắng nói, “Anh dẫn em đi gặp bác sĩ.”

Doãn Tâm Ngữ nghe xong, rất nhanh lắc đầu.

Em không sao, thật sự! Em cam đoan.

“Tin em mới là lạ.” Anh khẽ nói, thấy cô kiên quyết, anh đành phải nhượng bộ, “Nếu thân thể không thoải mái, vậy phải trở lại giường nằm thêm một chút, bên phía cha, muốn đi tùy thời đều có thể đi, không gấp.”

Đừng muốn! Doãn Tâm Ngữ vội vàng lưu anh lại: Em thật sự đã không có việc gì rồi, anh đừng lo lắng.

“Thế nhưng...”

Được rồi. Được rồi, van cầu anh mà ——

Cô chấp tay trước ngực, mím lấy miệng nhỏ nhắn, dùng vẻ mặt đáng thương cầu xin.

“Em nha! Biết sử dụng chiêu này!” Thật sự là không có biện pháp với cô, “Được rồi! Ít giả vờ, anh đi làm bữa sáng.”

Ông xã, anh thật tốt.

Doãn Tâm Ngữ mừng rỡ ôm lấy cổ anh, đưa lên một cái hôn môi, trên môi nổi lên vui sướng thần bí.

Tình trạng này đã tiếp tục hơn một tuần rồi, cô luôn lừa anh.

Cô đại khái đoán trước được chuyện gì xảy ra, có lẽ, chuyện bọn họ cho tới nay chờ mong sắp thực hiện được. Anh —— có lẽ sẽ mừng rỡ như điên à?

8. Chương 8

Ở Doãn gia.

Tìm cơ hội ở chung một mình, Doãn Bá An lén hỏi: “Tiểu Ngữ, Tống Kinh đối với con còn tốt đó chứ?”

Khuôn mặt hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, Doãn Tâm Ngữ khẽ gật đầu.

Vâng. Anh ấy đối với con rất tốt, rất —— thương con.

“Nhìn ra được.” Doãn Bá An hừ nhẹ.

Chỉ cần nhìn biểu tình như tắm gió xuân của cô, rất giống một đóa hoa nhỏ được chăm sóc đầy đủ, đã biết rõ Tống Kinh “Thương” cô bao nhiêu!

“Vậy tại sao đã lâu không gặp, con hình như hơi gầy một chút? Lúc trước Tống Kinh đã thề son sắt nói hẳn sẽ nuôi vợ rất tốt, con đừng có vì hắn, ăn hết khổ rồi buồn bực không lên tiếng à!”

Không phải nguyên nhân đó! Doãn Ngữ vội vàng phủ nhận, trên mặt đỏ ửng càng sâu hơn.

Con nghĩ có thể là do con mang thai.

“Cái gì? !” Vừa nghe thấy chính mình trở thành ông ngoại, Doãn Bá An trừng lớn mắt nhìn cái bụng bằng phẳng của cô, “Tổng Kinh có biết hay không?”

Cô lắc đầu. Con còn chưa xác định, cho nên không có nói cho anh ấy biết.

“Hừ, tiểu tử này chính xác là đã vui vẻ đến quên chính mình là ai.” Ngày thường thương vợ như mạng, nếu biết tin cô mang thai, không sủng cô tới trời mới là lạ.

Nhớ ngày đó, lại đột nhiên quyết định kết hôn chính là sợ cô mang thai, không nghĩ tới không chỉ chuyện bọn họ lo lắng không có phát sinh, hai năm qua cũng không có động tĩnh gì, ông còn đang oán trách con gái cái bụng bất tranh khí, dĩ nhiên cũng đã truyền ra tin vui rồi.

Cha, Cha đừng nói ra nha, con...con muốn tự mình nói cho anh ấy biết.

Chuyện vui này, cô muốn chia sẻ với anh, cô chờ mong vẻ mặt mừng rỡ như điên của anh, chờ mong anh kích cuồng mà ôm cô, hôn môi cô, sau đó một lần lại một lần nói yêu cô...

“Biết rồi, cái này không cần con căn dặn, cha con cũng không phải người không thức thời như vậy.” Xem thấu tâm tư của cô, Doãn Bá An mang theo ý tứ tràn đầy hàm xúc giễu cợt trả lời.

Đem tay đặt lên cái bụng bằng phẳng của mình, phẳng phất đã cảm giác được có một sinh mệnh nhỏ bé trong đó, ánh chiều tà chiếu vào khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của cô, tạo thành một vầng sáng hạnh phúc rung động lòng người.

Tổng Kinh về đến nhà, nín thở mê mang mà nhìn qua một màn này, thẳng đến nhẹ nhàng đem cô thu nạp vào lòng, anh mới chậm rãi thở ra một hơi, dùng lấy âm thanh chỉ có cô nghe được thì thầm lẩm bẩm: “Anh yêu em.”

Đây là lời anh muốn nói cả đời.

Sáng sớm tỉnh lại, cô gái bé nhỏ trong khuỷu tay vẫn đang say mộng đẹp.

Gần đây cô vợ bé bỏng của anh càng lúc càng tham ngủ rồi.

Tổng Kinh cẩn thận từng li từng tí không quấy rầy giấc nồng của cô dịch chuyển cô ra khỏi lòng ngực. Mất đi che chở ấm áp, cô nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, bản năng vợ tay lục lọi, cầm lấy tay của anh, đem nó gối lên dưới gương mặt, lại lần nữa an tâm ngủ say.

Tổng Kinh hiểu ý nở nụ cười.

Ngay cả trong mộng cô vẫn tìm anh, xem ra cô thật là y lại vào anh quá sâu a!

Anh nghiêng người nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó linh hoạt tay rút về, nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Sắp đứng dậy, một trận trời đất quay cuồng ập đến, đau đốn bén nhọn xuyên qua đầu, anh không chống đỡ được ngã quỵ ở mép giường.

Một tay chống đầu, tay kia nắm chặt ga giường, thẳng đến cơn đau đáng sợ kia lại một lần nữa rời xa, ánh mắt ngẩn ngừ lơ mơ cũng khôi phục bình thường, anh thở nhẹ ra, quay người lại nhìn, thấy vợ vẫn đang ngủ say không bị kinh động, lúc này mới yên lòng lại.

Chuyện gì xảy ra? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, gần đây luôn như thế, choáng váng muốn ói, đau đầu muốn nứt, như là một báo động nào đó không tầm thường——

Anh nhíu mày suy nghĩ: tìm thời gian, có lẽ nên đi bệnh viện một chuyến.

Rời khỏi bệnh viện, lòng anh hoảng hốt đi trên đường, lỗ tai ong ong, cái gì cũng nghe không được, cảm giác không thấy.

Trong đầu một lần lại một lần, vang lên lời bác sĩ vừa nói ——

“Thật đáng tiếc, Tổng tiên sinh, trải qua kiểm tra kỹ càng, chúng tôi phát hiện, trong đầu anh có khối u, là —— ác tính.”

Nói một cách khác, là ung thư não.

Anh không cách nào hình dung lúc nghe được lời tuyên cáo đó, là có cảm giác gì, có lẽ phải nói, tất cả cảm giác đều tập trung lại, anh chết lặng không thể phản ứng, đầu óc trống rỗng.

“Nếu như phải phẫu thuật cắt bỏ, tính nguy hiểm cực cao, tình huống nghiêm trọng nhất là hôn mê vĩnh viễn hoặc tử vong, cho nên, việc này phía bệnh viện không thể đề nghị anh cái gì, đều xem quyết định của anh.”

“Nếu như không phẫu thuật? Tôi còn có thể sống bao lâu?”

Bác sĩ giật mình, sau đó đáp: “Vây chỉ có thể dùng được vật trị liệu, nếu như bệnh tình không chế được, có lẽ còn nửa năm đến một năm.”

Cái này là kết luận? Anh chỉ còn sống không đến một năm? !

Hốt hoảng, anh vô ý thức đi tới, chờ lúc anh lấy lại tinh thần , anh mới phát hiện mình trong lúc vô tình đi nơi lần đầu tiên gặp Tâm Ngữ.

Anh đã nhiều năm không tới nơi này rồi, đứng ở trạm xe bus, quá nhiều chuyện cũ giống như thủy triều, từng cái tuôn về trong đầu, nhớ tới lúc lần đầu gặp Tâm Ngữ, vẻ mặt bối rối đáng yêu của Tâm Ngữ, nhớ tới tư vị chua ngọt ba năm thăm mến, nhớ tới sau khi thổ lộ tình cảm vắn vượng, nhớ tới sau khi kết hôn sinh hoạt ân ái triền miên...

Tất cả tất cả, đều từ nơi này bắt đầu.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, hơi gió thổi tới, cảm giác khuôn mặt có chút mát lạnh, anh giơ tay lên sờ, mới phát giác hai hàng nước mắt chẳng biết lúc nào chảy xuống bên má.

Làm sao có thể như vậy? Sinh mạng đúng là yếu ớt, không chịu nổi một tia trùng kích, ngày hôm qua trước khi ngủ trong lòng anh còn tràn đầy hi vọng vẽ lên viễn cảnh tương lai tuyệt đẹp, hôm nay, anh lại phải mặt đối với sinh mạng bị uy hiếp.

Anh không sợ chết, tánh mạng dài ngắn với anh mà nói, chỉ là sống có ý nghĩa hay không mà thôi, nhưng còn Tâm Ngữ? Trong một phút anh phải đối mặt với tử vong, cô gái anh dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu không muốn xa rời phải làm sao?

Ở trên đời này, nhớ thương nhất chính là cô, ném không bỏ nổi cũng là cô, nếu không phải lưu luyến thật sâu, có lẽ tim sẽ không đau đến không thở nổi.

Giờ khắc này, anh không khỏi nghĩ, nếu như lúc trước bọn họ chưa từng gặp nhau vậy hiện tại sẽ như thế nào?

Là trải qua thời gian không có mùi vị gì cả, sau đó không có gánh nặng trên người mà đi về đoạn cuối của cuộc đời !

Nhưng mà, bởi vì có cô, anh không còn là hai bàn tay trắng, cũng bởi vì có cô, sinh mạng trở nên càng có ý nghĩa, quyến luyến sâu như vậy, lo lắng sâu như vậy, cứ thế mà ra đi, lòng có thể nào không đau?

Đứng ở nơi thay đổi cả cuộc đời anh, anh thật sự không biết, là nên oán nó, hay là cảm kích nó.

Anh đã từng hứa hẹn sẽ bảo vệ cô cả đời, lại không nghĩ rằng, cuộc sống của anh ngăn ngủi như thế. Nếu sớm biết kết cục này, lúc trước anh nhất định sẽ tránh xa cô ra, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào yêu anh, như vậy hôm nay, Tâm Ngữ có lẽ sẽ ở một nơi nào đó trên thế giới, trải qua cuộc sống yên tĩnh của cô, có lẽ bên cạnh sẽ có một người yêu cô như anh, có lẽ cô cũng sẽ yêu cuồng si người đó, có lẽ... Còn có quá nhiều khả năng, tóm lại, chỉ cần đừng quên biết anh, cô sẽ không đau khổ!

Tâm Ngữ, Tâm Ngữ, Tâm Ngữ...

Anh im lặng thì thào nhớ kỹ, tắc nghẽn đau lòng, ngoại trừ cái tên này, rốt cuộc không cảm nhận được gì khác nữa.

Sắc trời dần dần tối, đồ ăn trên bàn cũng nguội lạnh, Doãn Tâm Ngữ ở nhà càng đợi càng sốt ruột.

Trước kia, chỉ cần anh đi ra ngoài, điện thoại sẽ chuyển tới hộp thư thoại, mà nếu anh bận việc phải về muộn, cô cũng sẽ để lại lời nhắn với anh.

Tình huống như hôm nay chưa bao giờ phát sinh qua, sao cô có thể không lo lắng được?

Lúc đang đứng ngồi không yên, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, cơ hồ là trong một thời gian cô nhảy dựng lên, chạy cực kỳ nhanh về phía anh.

“Làm sao vậy?” Tống Kinh giúp cô ổn định, đối với cô bước đi mất trật tự vội vàng cảm thấy khó hiểu.

Hôm nay anh về hơi muộn, cho nên...

Cô đối với chính mình kinh hãi cảm thấy một chút khốn quẫn.

Tống Kinh há miệng muốn nói, nhưng khi đối mặt với cô, tất cả lời nói toàn bộ nghẹn lại trong cổ họng.

“Không có gì, gặp được người bạn, hàn huyên hai ba câu, đã quên thời gian.”

Vậy...

Cô chần chờ, dứt quãng biểu lộ: về sau... có thể... ừm, là... Trước gọi điện thoại về được không, em... hơi sợ hãi.

Nhìn khuôn mặt lo lắng hoảng sợ của cô, phảng phất có một bàn tay vô hình đang níu chặt lòng anh, đau đớn hiện lên, yết hầu mất âm thanh, cơ hồ không phát ra được một tiếng.

“Em cứ ỷ lại vào anh như vậy à? Nếu ——” Anh không lưu loát nói, “Nếu có một ngày anh mất, em làm sao bây giờ?”

Em không sợ, bởi vì anh đã từng nói qua sẽ ở bên em cả đời, em tin tưởng anh.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, vẻ mặt thật hạnh phúc.

Tống Kinh nhắm mắt lại, giờ phút này, vẻ mặt như vậy, lời nói như vậy, chỉ càng làm anh đau lòng!

Ngay tại lúc cô định ôm lấy anh, lòng anh hỗn loạn nghiêng người tránh đi, không dám nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, vội vàng vứt bỏ một câu: “Anh đi tắm trước.”

Lại tiếp tục đối mặt với cô, anh cũng sắp muốn qua đời!

Nhanh chóng lách mình tiến vào phòng tắm, anh vô lực chống đỡ lấy tường lạnh như băng, không còn che dấu cõi lòng đau thương của mình nữa.

Anh nên làm thế nào mới tốt đây? Tâm Ngữ ỷ lại vào anh như vậy, nếu anh thật sự chết đi, cô có thể sống tiếp được không?

Anh chỉ là về muộn, cô đã hoảng sợ bất an đến vậy, anh làm sao còn dũng khí đem tình hình thực tế nói cho cô biết? !

Không, anh không nói được, anh thật sự không nói được!

Muốn anh ở những ngày cuối cùng của sinh mệnh, ngày ngày nhìn vẻ mặt thương tâm của cô vì anh, khóc đứt ruột đứt gan, anh thật sự làm không được!

Vẫn là... Để anh lẳng lặng rời đi!

Đau dài không bằng đau ngắn, một đao kia, sớm muộn cô cũng phải chịu, như vậy, chặt đứt tất cả lo lắng, đối với cô, còn có anh, có lẽ đều là an bài tốt nhất.

Nhắm mắt lại, đè nén đau đớn trong lòng, anh đã có quyết định.

Chậm một chút ——

Kính! Anh đã ăn tối chưa? Em đem thức ăn hâm lại, chúng ta ——

Không đợi cô ra dấu xong, Tống Kinh quay đầu lại: “Tôi không đói bụng, dù sao cũng không có ngon.”

Doãn Tâm Ngữ sững sốt.

Cho tới bây giờ anh chưa từng nói qua bất luận câu gì ghét bỏ cô, đây là lần đầu tiên.

Có lẽ, là cô đa tâm a, có lẽ anh không có ý tứ kia. Doãn Tâm Ngữ thuyết phục chính mình.

Thế nhưng, em còn chưa ăn.

Cái này mang theo ý tứ làm nũng, nếu là trước kia anh nhất định sẽ đau lòng mà trách cứ cô không biết chiều cố chính mình, sau đó đem một chén cơm thật đầy nhét vào trong tay cô, tự mình nhìn cô ăn xong.

Mà bây giờ ——

Tống Kinh không kiên nhẫn nhíu mày: “Còn chưa ăn à, đừng có chuyện gì cũng đến phiền tôi, em đã mấy tuổi rồi, còn không biết chiều cố chính mình, chẳng lẽ tôi phải 24 tiếng đồng hồ đi theo bên cạnh em sao?”

Doãn Tâm Ngữ giật mình, thật lâu phản ứng không kịp.

Cho tới bây giờ anh chưa từng chê cô phiền, đây cũng là lần đầu tiên.

Cái này còn có thể là cô đa tâm sao?

Kính, tâm trạng anh không tốt phải không?

Hôm nay anh... Là lạ.

Tống Kinh mím môi, xa cách.

Em có việc muốn nói với anh, có thể không?

Hôm nay, cô đã đi bệnh viện kiểm tra rồi, chứng minh đúng thật là mình đã mang thai hơn hai tháng, anh nghe xong, có lẽ sẽ thật cao hứng a?

Hi vọng tin tức này có thể làm tâm trạng anh tốt hơn.

“Tôi mệt, hôm khác nói đi.” Không cho cô cơ hội, anh kéo chăn lên.

Nhưng chuyện này rất quan trọng, em muốn...

“Bất cứ chuyện gì cũng như vậy, hiện tại cái gì tôi cũng không muốn biết, em nghe hiểu chưa?” Anh dương cao âm lượng trách mắng, đắp kín chăn không hề để ý tới cô.

Nhưng mặc kệ động tác của anh nhanh bao nhiêu, vẫn thoáng nhìn thấy được vẻ mặt bi thương không dám tin của không, cùng nước mắt lưng tròng...

Ngừng lại đi! Tâm Ngữ, đừng có ép anh nói thêm lời nào làm tổn thương em nữa, anh thật sự không muốn như vậy...

Nước mắt của cô, ngưng tại đáy mắt, mà nước mắt của anh, lại lưu dưới đáy lòng. Hóa ra, trong lòng muốn nói nhưng không cách nào nói ra được, là chuyện đau đến như vậy!

Đêm dài đằng đẵng, đây là đêm đầu tiên bọn họ kết hôn đến nay, nằm trên cùng một cái giường, mà cô lại không ở trong lòng anh ngủ, không cách nào gắn bó thân thể cô đơn cùng linh hồn tịch mịch, lạnh, thật lạnh...

Từ ngày đó trở về sau, Tống Kinh như thay đổi thành người khác, không hề dịu dàng săn sóc, đối với cô luôn lãnh lãnh đạm đạm, cả nói chuyện với cô cũng biểu lộ không kiên nhẫn, đối mặt với thái độ anh như vậy, cô thật sự không có biện pháp đem chuyện mang thai nói ra.

Chờ một thời gian nữa đi!

Lần này tâm trạng anh không tốt, có lẽ qua một thời gian sẽ không có việc gì, sau đó, anh sẽ trở lại là người chồng mà cô quen thuộc, dịu dàng giàu tình cảm.

Cho nên, mặc kệ thái độ anh bất hòa lạnh lùng ra sao, dù có cố ý hay vô ý dùng lời nói tổn thương cô, cô vẫn luôn dùng ôn nhu không thay đổi bao dung anh.

Nhưng ngày qua ngày, tình huống chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng thêm tệ hại, cô không oán không hờn, anh tựa hồ một chút cũng cảm giác không thấy.

Dĩ vãng, sau khi anh tan việc, sẽ về nhà đúng giờ, nhưng hiện tại, thời gian anh về nhà càng lúc càng muộn, mà sau khi trở về, lại một câu giải thích cũng không có, hoàn toàn đối với cô nhìn như không thấy.

Có khi, cô thậm chí cảm thấy được, những gì anh làm, dường như đang tận lực khiêu chiến thái độ dễ dàng tha thứ của cô, diễn biến đến cuối cùng, thậm chí đã cùng người xa lạ không khác biệt lắm.

Anh thật sự thay đổi rất nhiều, không hề kiên nhẫn nghe cô tâm sự, không hề quan tâm mỗi một chuyện của cô, không hề xem cô như trân bảo đặt ở trong lòng, anh như vậy, thật lạ lắm...

Lúc trước, anh sẽ nói: “Hết thấy có anh!”

Hiện tại, anh lại nói: “Xin cô độc lập một chút được không, chẳng lẽ không có tôi cô sẽ sống không nổi nữa sao?”

Em... em vốn không thể không có anh, anh sớm đã biết rõ rồi!

“Vậy nếu như hiện tại tôi buông tay nhân gian, chẳng lẽ cô muốn theo tôi cùng chết?” Anh nóng nảy quát.

Em sẽ.

Ai ngờ, cô lại bình tĩnh đáp lời anh như vậy.

Một cỗ ác hàn tập kích vào lòng, trong nháy mắt đó, Tống Kinh chỉ cảm thấy sợ hãi trước nay chưa có vây quanh anh, anh đột nhiên hiểu rõ, lúc này, anh một thân mang hai tánh mạng!

Thật nặng nề... Anh làm sao gánh nổi?

Chính là từ ngày đó bắt đầu, anh càng thay đổi nghiêm trọng hơn, càng xa cách cô, trước kia ân ái nùng tình, sớm đã không còn sót lại chút gì.

Thẳng đến hôm nay ——

Trước khi đi ngủ, cô giặt nhẹ ống tay áo của chồng.

Kinh, em có việc thương lượng với anh.

“Tôi muốn ngủ rồi, việc nhỏ thì tự mình quyết định, việc lớn hôm khác bàn lại.”

Hiện tại anh ngay cả nói chuyện với cô cũng làm không được sao?

Doãn Tâm Ngữ đè nén buồn bã, gờ tay ngăn cản anh.

Qua vài ngày nữa là sinh nhật của ba ba, cái này xem là việc nhỏ sao?

“Việc nhỏ.” Tống Kinh mặt không biểu tình, hất tay của cô ra, kéo chăn lên.

Doãn Tâm Ngữ chưa từ bỏ ý định, vỗ vỗ vai của anh.

Anh không về với em sao?

“Tôi không rảnh.”

Nhưng ba ba sẽ rất thất vọng...

“Chuyện đó không liên quan đến tôi, đó là ba cô, không phải ba tôi.”

Doãn Tâm Ngữ ngơ ngẩn.

Tại sao anh lại nói như thế? Ba ba đối với anh rất tốt, anh cũng biết đấy...

“Đừng lấy ba ra dọa tôi!” Anh xoay người lại, quát, “Tôi nói không đi là không đi, nghe rõ chưa!”

Tống Kinh dung âm lượng không khống chế được quát cô, gần đây anh luôn làm như vậy.

Cô sợ hãi hỏi: Kinh, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Anh không mở mắt: “Hỏi cái này làm gì.”

Chúng ta là vợ chồng, phiền não của anh, em cũng muốn chia sẻ.

“Vậy sao? Cô làm sao chia sẻ? Một người ngay cả mở miệng an ủi tôi đều làm không được, lại còn nói muốn chia sẻ phiền não với tôi.” Anh trầm thấp cười, cười rất châm chọc.

Doãn Tâm Ngữ không thể tin ngay người.

Em —— không biết anh sẽ chú ý chuyện này.

“Không ngại? A, tôi thật không biết nên nói cô ngây thơ hay là ngu xuẩn nữa, cưới một người vợ bị câm, mà ngay cả trên giường cũng im lặng, ai sẽ không ngại? lúc trước không biết tôi phát điên cái gì, bên ngoài còn nhiều, rất nhiều cô gái quyến rũ xinh đẹp, chủ động yêu thương nhưng nhớ, chọn đại một người cũng đều tốt hơn cô.” Anh bực bội xoay người xuống giường, như là khó chịu đựng được cùng cô nằm trên một cái giường.

Vậy sao? Đây chính là nguyên nhân gần đây tính tình anh thay đổi?

Cô trừng lớn mắt, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, bàn tay nhỏ bé run rẩy.

Anh —— anh nghĩ vậy thật sao?

“Vì sao không?” Anh nhanh chóng thốt ra, rút hết tất cả cảm giác, làm cho cô hết hy vọng nói, “Cô ngoại trừ có gia thế bối cảnh ra, có điểm nào vượt qua các cô ấy?”

Anh đã hối hận, có phải không?

Đôi mắt sáng hiện lên hơi nước. Cuối cùng, anh vẫn bắt đầu ghét bỏ cô...

Tổng Kinh cắn răng quay mặt đi, không dám đối mặt với cô.

Gương mặt mang nước mắt của cô, luôn luôn là điểm trí mạng của anh, anh không cách nào nhìn thấy gương mặt đó, mà có thể đối xử ngoan tuyệt với cô.

Doãn Tâm Ngữ chưa từ bỏ ý định, đi qua trước mặt anh, quyết phải lấy được đáp án.

Nói đi, anh đã hối hận sao? Hối hận lấy em? Hối hận cùng em sống chung?

Tâm Ngữ, em tội gì phải như thế? Biết rõ vết thương sẽ càng chồng chất, lại còn kiên quyết chịu đựng.

Cô như vậy, làm anh thật đau lòng, tổn thương cô cũng chính là tổn thương trái tim đau đớn của mình.

“Đúng, tôi đã hối hận! Hối hận lấy cô, hối hận sống chung với cô, Doãn Tâm Ngữ, cô nghe rõ chưa!” Như vậy, có lẽ đã đủ làm cô hết hy vọng đi? Có thể buông tha anh, cũng buông tha chính cô? Cứ dày vò như vậy, anh không còn khí lực tiếp tục chịu đựng...

Đã miễn cưỡng như vậy, lúc trước tại sao phải lấy em?

Cô một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, ngưng tại hốc mắt, đơn giản chỉ là quật cường dè dặt.

“Nói đến trọng điểm rồi, vậy sao? Cô cho rằng tôi tại sao phải lấy cô? Cô còn có cái gì để cho tôi ham muốn?” Anh trầm giọng trào phúng, bên trong nụ cười có một tia cay đắng khó nhìn ra.

Ý của anh là...

Sắc mặt cô tái nhợt đến kinh người.

“Đừng nghĩ tôi quá thanh cao, nếu như cưới cô, có thể làm tôi không cần phấn đấu ba mươi năm, tại sao tôi phải buông tha cho cái cơ hội dễ như trở bàn tay này?”

Đã như vậy, bây giờ vì sao lại muốn từ bỏ?

Vì cái gì không tiếp tục diễn trò? Cô thà rằng anh làm như vậy! Cho dù chỉ là hạnh phúc giả tạo, như tình giả dối, cô vẫn muốn, ít nhất, như vậy cô còn có thể có anh...

“Bởi vì tôi đã chịu đựng đủ rồi! Tôi rất cuộc không cách nào chịu thêm được nữa, một người vợ vĩnh viễn không thể nói gì, muốn cùng mình chia sẻ buồn vui đều không được, tôi thật sự đã chịu đựng cô đủ rồi! Vì tài phú mà đổi lấy hạnh phúc cuộc đời mình, hái hoa không được, tôi hiện tại thậm chí muốn cô trả tự do lại cho tôi!”

Doãn Tâm Ngữ hít vào một hơi, khuôn mặt không thấy một tia huyết sắc, cơ hồ khiến người ta cho rằng sau một khắc cô sẽ gặp ngất đi.

Anh... Ý của anh là...

“Ly hôn.” Mặt anh không biểu tình mở miệng.

Không!

Cô dùng sức lắc đầu, lùi lại mấy bước, trừng lớn mắt kinh hoàng.

Em không ly hôn, nói cái gì cũng không ly hôn! Anh đã nói, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh em ——

Đứa ngốc này! Đã đến lúc này rồi, vì cái gì còn muốn gắt gao nhớ kỹ mỗi một câu thâm tình của anh chứ? Anh chỉ là một tên lường gạt, một tên lừa đảo chỉ biết nói bằng miệng, rốt cuộc không cách nào cùng cô đi hết hành trình của cuộc đời!

Tống Kinh nhắm mắt lại, đè nén đau đớn trong lòng.

“Doãn Tâm Ngữ, cô thanh tỉnh một chút được không! Tôi không yêu cô, cho tới bây giờ chưa từng yêu! Cọc hôn nhân này, căn bản không có lãng mạn tốt đẹp như cô nghĩ, nó là dùng từ những lời nói dối tàn khốc những mưu tính xấu xa xây thành, hôn nhân như vậy, cô còn muốn tiếp tục làm cái gì, cô căn bản không nên gả cho tôi, không nên tin tưởng tôi —— “

Em không hối hận.

So với Tống Kinh kích động, cô lại cực kỳ bình tĩnh.

Có nhớ em đã từng nói qua, em vĩnh viễn sẽ không hối hận gả cho anh, đến nay vẫn vậy.

Lúc trước, cha đã từng nghi ngờ qua dụng tâm của anh, anh biết em đã trả lời cha thế nào không?

Em nói cho cha biết, anh đáng giá cho em đặt cược tất cả, cho dù cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng, cũng không sao.

Thật đáng tiếc, sự thật chứng minh, là em sai, nhưng em sai không oán không hối, ít nhất em đổi lấy hai năm hạnh phúc, nếu để cho em một lần nữa lựa chọn, em vẫn nguyện ý sai thêm một lần.

Kinh, em không hối hận, tuyệt đối không.

Cho dù anh không có thiệt tình, em vẫn giữ vững lời hứa lúc trước, đời này cùng anh cho đến chết!

Lời nói này, mang đến cho Tống Kinh kích động khó nói lên lời. Trước ánh mắt thâm tình lưu luyến như thế, tất cả trang bị cơ hồ sụp đổ tan rã, chỉ kém một chút nữa, anh đã đầu hàng mà ôm thân thể yếu đuối không nơi nương tựa, lại lần nữa thương tiếc, an ủi cõi lòng đầy tổn thương của cô.

Nhưng không được!

Anh thà rằng cô hận anh, thà rằng cô hiện tại bị thương, ngày sau sẽ tuyệt vọng mà sống tốt hơn.

Nếu như nhất định sớm muộn đều sẽ mất đi, vậy hãy để cho anh vì cô an bài một con đường sống tốt nhất!

Cấn chặt răng, anh quay lưng đi: “Đã đủ rồi, đã đủ rồi! Đừng múa tay múa chân với tôi, tôi xem không hiểu, cũng không muốn hiểu!”

Nhưng mà...

Nếu không dùng ngôn ngữ của người cầm điếu, cô làm sao truyền đạt ý nghĩ trong lòng?

Tống Kinh phẫn nộ cắt ngang: “Tôi bảo cô đừng diễn tả nữa, cô nghe không hiểu sao? Đừng có lại nói cô không oán không hối, thực sự yêu tôi như vậy, chính miệng nói ra, nếu không tôi cái gì cũng không cần!”

Doãn Tâm Ngữ ngạc nhiên ngơ ngẩn.

Chính miệng nói yêu anh... Sao cô có thể?

Hai tay giơ lên, lại cương cứng trên không trung, cô hơi mở miệng, lại không phát ra được âm thanh nào, cô khó xử bị thương, ần ần hồi lâu nước mắt rớt cục rơi xuống ——

Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh! Kinh, em thật sự yêu anh, nhưng em nói không nên lời, em làm không được...

Cô khóc không ra tiếng, trong lòng không ngừng điên cuồng gào thét.

“Cô không thể, vậy sao?” Như là có chủ tâm bức bách cô, Tống Kinh lạnh như băng tàn khóc nói: “Như vậy, ly hôn đi!”

Đừng như vậy, Kinh, em nguyện ý dùng bất luận phương thức gì chứng minh, chỉ ngoại trừ...

“Tôi không cần cô chứng minh cái gì, tôi chỉ muốn một câu đơn giản, một câu biểu đạt tình cảm cơ bản nhất, tôi không bao giờ muốn một người vợ ngay cả nói yêu tôi đều làm không!”

Biết rõ cô không trọn vẹn là không cách nào thay đổi sự thật, tại sao anh phải làm khó cô như vậy?

Anh có biết, yêu cầu này có bao nhiêu tàn nhẫn? Hung hăng đã thương linh hồn tự ti yếu ớt của cô, mà lần này, không còn có anh nhu tình an ủi, chỉ còn lại tấm lưng lạnh lùng...

Không có tiếp tục diễn tả ngôn ngữ người câm điếc, bởi vì anh không nhìn thấy, cũng không muốn nhìn, cô chỉ có thể nhìn qua anh, đã mở miệng, thiên ngôn vạn ngữ lại biến mất trong không khí im ắng, chỉ có hai hàng nước mắt, như trước lẳng lặng rơi xuống.

Cô làm không được, cả đời cũng làm không được, rõ ràng là yêu anh như vậy, vì sao cô nói không nên lời...

Cô cũng rất muốn nói ra khỏi miệng, để anh hiểu được cô quan tâm anh bao nhiêu, quý trọng hôn nhân của bọn họ như thế nào, nhưng anh biết không?

Không, anh sẽ không hiểu được, bởi vì cô vĩnh viễn không cách nào mở miệng.

Cô thật không biết giải quyết thế nào. Ngôn ngữ, thực sự quan trọng như vậy sao? Không thể nói yêu anh, thì không gọi là tình yêu, không thể yêu anh sao? Như vậy, cô nên nói yêu anh như thế nào, anh mới có thể hiểu?

9. Chương 9

Đêm đó về sau, hôn nhân của bọn họ chính thức lâm vào nguy cơ.

Anh rốt cuộc không nói chuyện với cô một câu, suốt đêm cũng không cùng sàng cộng chẩm (cùng giường chung gối) với cô, anh thà rằng chịu gió lạnh ở bên ngoài thổi đến tận bình minh, cũng không chịu về nhà đối mặt với cô.

Cho dù trở về, cũng ở trong phòng khách ngủ, bọn họ đã rất lâu, rất lâu chưa từng tiếp xúc thân thể...

Không thể không lưu ý đến mấy lần cô muốn nói lại thôi, cũng biết cô xem lời anh nói là thật, mỗi một yêu cầu của anh, cô đều cố gắng làm tốt, không thể chính miệng nói ra tình cảm, cô rất chú ý...

Anh thật sự là hận chết chính mình, không có việc gì nói những lời vô liêm sỉ này làm cái gì? Làm cô thống khổ như vậy...

Nhưng mà —— nếu không nói như vậy, làm sao cô có thể hết hy vọng?

Không dám lại nhìn gương mặt ưu thương của cô, sợ chính mình chịu không nổi, vì vậy, anh chỉ có thể một lần lại một lần tàn nhẫn mà quay lưng đi, bắt buộc chính mình xem thường tất cả sầu bi của cô.

Nhưng mà, cô lại không biết, mỗi khi đêm dài yên tĩnh, anh luôn đi tới trước giường cô, một lần lại một lần lau đi vệt nước mắt còn lưu lại trên gò má, lòng tràn đầy đau khổ và hối hận.

Thăng đến một ngày ——

Cô chủ động đi tới trước mặt anh, yên lặng đưa ra một phần tài liệu.

Hồ hấp Tống Kinh cứng lại: “Thư thỏa thuận ly hôn?”

Rất cục đờ đến ngày hôm nay rồi sao? Rõ ràng là mục đích của anh cuối cùng đã thực hiện được, nhưng một khắc này, anh lại khiếp đảm không cách nào tiếp nhận chuyện như vậy: từ nay về sau hai người đã là người xa lạ, không còn gút mắc...

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu.

Rất khó hình dung cảm giác trong nháy mắt này, là thất vọng, hay là thở dài một hơi?

“Vậy thì lấy lại đi. Ngoại trừ thư thỏa thuận ly hôn, cái gì tôi cũng không muốn xem.”

Doãn Tâm Ngữ vẫn lắc đầu, kiên định nhét văn kiện vào tay anh.

Tống Kinh có chút thất thần, độ ẩm từ đầu ngón tay truyền đến cùng xúc cảm mềm mại, làm anh không muốn xa rời an ủi vuốt ve đã lâu không có.

Lấy lại tinh thần, anh cúi đầu xuống, rút ra tờ giấy trong túi, xem kỹ nội dung xong, anh không dám tin mà trừng lớn mắt: “Cô làm cái gì vậy?”

Cô cứ nhiên đem tất cả tài sản trên danh nghĩa của mình, kể cả tiền tiết kiệm ngân hàng, toàn bộ sang tên cho anh!

Nếu như đây quả thật là thứ anh muốn, em thành toàn cho anh.

Tống Kinh quả thực không thể tin được cô đang làm cái gì: “Doãn Tâm Ngữ, cô ngu ngốc sao? Biết rõ tôi tiếp cận cô là có mục đích riêng, cô còn thành toàn cho tôi, cô thật sự muốn trở thành hai bàn tay trắng phải không? !”

Cái này chẳng lẽ không phải thứ anh mong muốn sao?

Cô cười cười chua xót, tiếp tục nói: Chỉ cần em có thể, em sẽ cho anh tất cả thứ anh muốn. So với những vật chất hiện hữu này, thứ em nợ anh là thứ không hiện hữu.

“Cô nói bậy bạ gì đó! Cô căn bản không có thiếu nợ tôi cái gì, cho tới bây giờ tôi chưa từng thiệt tình yêu cô, cô áy náy cái quỷ gì?” Anh gầm nhẹ.

Đáng chết! Tại sao phải như vậy? Anh đã nói rõ ràng cho cô biết, anh đối với cô chỉ là hư tình giả ý, cô còn áy náy với anh cái gì? Cô nên hận anh, không phải sao? Cô vì cái gì không oán, không hận? Cô có biết cô càng như vậy, càng làm anh khó chịu!

Doãn Tâm Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu, phản bác anh: Không phải như thế. Có anh làm bạn trong thời gian qua với em mà nói, là khoảng thời gian quý giá nhất cuộc đời này của em. Em luôn không biết, hạnh phúc của em chính là đối từ thống khổ nhẫn nại của anh, đối với anh, em thật xin lỗi, nhưng xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, em không thể ly hôn, mặc kệ anh có toan tính gì chỉ cần anh ở bên em là được, em không thể mất anh.

“Cô ——” Tâm Ngữ ngốc! Tại sao phải si tình như vậy? Anh không gánh nổi đâu!

Trong lòng vô cùng đau khổ, rốt cuộc không cách nào thừa nhận thêm nữa..., anh vội vàng quay lưng lại, không dám giải đáp bất luận từ ngữ diễn tả nào của cô.

“Đi ra ngoài, tôi muốn nhiều lời với cô.”

Doãn Tâm Ngữ cũng hiểu, lúc anh đã hạ quyết tâm không để ý tới cô, nói cái gì cũng vô dụng. Cô không cùng anh tranh luận, giống như thường ngày, lặng im mà thôi lui.

Mặc kệ anh làm gì cô, cô cũng nguyện thừa nhận, không hối hận.

Đợi bóng dáng cô biến mất khỏi tầm mắt, Tống Kinh một quyền trùng trùng điệp điệp nện vào tường, mặc cho đau khổ ăn mòn xương cốt anh, một tắc lại một tắc nuốt sống anh ——

Anh biết rõ Tâm Ngữ rất nghiêm túc, cô đã sớm hạ quyết tâm cả đời đi theo anh, vô luận anh làm gì, cô cũng sẽ chỉ nhẫn nhục chịu đựng, mà còn anh, anh còn bao nhiêu dũng khí, đủ để tiếp tục chịu cái tra tấn thống khổ này?

Tâm Ngữ ơi Tâm Ngữ, anh nên bắt em làm thế nào mới tốt?

Thở dài thật sâu, trong lòng của anh tinh tường, phải triệt để biến mất trong sinh mệnh cô, xóa đi dấu vết anh tồn tại, từ nay về sau —— mây trôi nước chảy.

Thấy người đàn ông trước mắt, Doãn Bá An lập tức mang một mặt thối.

“Cha.” Tống Kinh sớm đoán được sẽ có đãi ngộ như vậy, tuyệt không cảm thấy bất ngờ.

“Mày còn dám gọi tao là cha.” Doãn Bá An hừ lạnh, “Tao còn chưa tìm mày, mày ngược lại đưa tới cửa!”

Nhất thời thiếu kiên nhẫn, ông đập bàn đứng lên, dương cao âm lượng: “Tống Kinh, mày khai thật đi, mày đối đãi với Tiểu Ngữ thế nào? Mới bao lâu không gặp, nó đã tiêu tụy thành như vậy, mày bắt nạt nó phải không?”

Tống Kinh không có phản bác, trầm thấp hỏi: “Cô ấy đã nói gì với cha?”

“Nó cái gì cũng không nói! Là sinh nhật của tao ngày đó, không có gặp mày, thấy biểu tình của nó lại không thích hợp, hỏi nó, nó chỉ biết nói mày đối với nó rất tốt... Mày biết gương mặt Tiểu Ngữ không biết giấu tâm sự, nó không nói tao sẽ không biết sao? Ngu ngốc đều nhìn ra được nó đang cười rất miễn cưỡng.”

Trong giọng nói có ý tứ trách móc nặng nề, Tống Kinh không có vì chính mình biện hộ, yên lặng nhận lấy: “Con biết con rất đáng chết, nhưng con buộc phải làm như vậy.”

“Lời này của mày là người nói sao?” Doãn Bá An giận dữ quát, vượt qua bàn tới gần anh, “Vợ lấy về không quý trọng cho tốt, còn nói giống như bắt nạt nó là chuyện nên làm? !”

Tống Kinh cười khổ, đưa ra văn kiện trong tay với tư cách đáp lại.

“Đây là cái quái gì?” Doãn Bá An nhíu mày, “Mày đừng chuyển lực chú ý của tao, tao bây giờ nói chính là chuyện của mày và Tiểu Ngữ—— “

“Xem xong rồi nói.” Tống Kinh dời bước đi về hướng cửa sổ, yên tĩnh nhìn từng mảnh mây bay bên ngoài.

“Làm cái quỷ gì?” Doãn Bá An không hiểu rút ra văn kiện trước mắt, không bao lâu, ngạc nhiên thấp giọng hô, “Tiểu Ngữ đem những thứ này sang tên hết ày—— “

“Cái gì cũng đừng hỏi, xem hết đi.” Tống Kinh nói, ngữ điệu nghe không ra cảm xúc phập phồng.

Nhiều đó đã đủ kích động, chẳng lẽ lại còn có chuyện càng kinh động hơn?

Doãn Bá An cúi đầu xuống, mở ra tờ giấy phía cuối.

Đó là một phần báo cáo kiểm tra từ bệnh viện, đem bệnh tình ghi lại rất tường tận, đầu tên là —— Tống Kinh? !

Doãn Bá An hít sâu một hơi, kinh hãi nhìn về bóng lưng thanh tịch phía cửa sổ: “Mày —— “

“Đã hiểu chưa?” Tống Kinh từ từ trở lại, dáng tươi cười tịch mịch không chứa một chút vui vẻ, làm người khác nhìn thấy đặc biệt chua xót, “Đây chính là lý do con không thể không rời khỏi cô ấy.”

“Vf... Vì... Cái gì... Có thể như vậy? !” Bị kích động lâm vào trạng thái hoảng hốt, Doãn Bá An lắp bắp, nói không nên lời, “Tiểu Ngữ... Biết không?”

Tống Kinh nhàn nhạt lắc đầu: “Cô ấy sẽ không chịu nổi. Cũng bởi vì như vậy, con nghĩ hết biện pháp để cô ấy hết hy vọng với con, nói con chán ghét mà vứt bỏ cô ấy, nói con với phụ nữ bên ngoài có dính dấp, nói con tiếp cận cô ấy, hoàn toàn là vì tài phú danh lợi... Tất cả lời khó nghe, con đều nói hết, nhưng ——”

Anh nặng nề thở dài, chỉ chỉ văn kiện trong tay Doãn Bá An, “Cái đó chính là cô ấy cho con câu trả lời thuyết phục. Cho dù biết con có mục đích riêng, cô ấy vẫn nguyện ý thành toàn con, chưa từng dao động lòng tin cả đời ở bên con, con thật không còn biện pháp, mới tìm đến cha.”

“Đã như vậy, cái kia ——” Doãn Bá An chần chờ nói, “Chúng ta có nên —— nên chân tướng nói cho nó biết? Có lẽ, nó cũng không có yếu ớt như chúng ta nghĩ, chúng ta không có quyền lợi thay nó quyết định tất cả, vậy đối với nó là không công bằng.”

“Cha cho rằng con muốn như vậy sao? Đả thương cô ấy, lòng con so với ai khác đều đau đớn! Nhưng nếu quả thật đem tình hình thực tế nói cho cô ấy biết, cha có nghĩ tới sẽ có hậu quả gì không?”

“Hậu—— hậu quả? !” Doãn Bá An bị cảm xúc sục sôi của anh khiếp sợ.

“Cô ấy sẽ theo con cùng chết!” Tống Kinh thống khổ nói, “Không có người so với con hiểu rõ cô ấy, bên ngoài vẻ yếu ớt ấy, có một trái tim kiên định chấp nhất hơn bất kỳ ai khác, một khi cô ấy quyết định đi theo con, cho dù là lên thiên đàng hay xuống địa ngục, đều không dao động được quyết tâm của cô ấy!”

Thật lâu, Doãn Bá An cũng chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn anh, nói không ra một chữ.

Chống đỡ lấy thành cửa sổ, anh sâu khổ thở dài: “Cha rất rõ ràng, con tuyệt đối không phải dọa cha, nếu không vì như vậy, con cần gì phải đau khổ giấu diếm? Trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời, cha biết con có bao nhiêu mong muốn được ở cùng cô ấy, nói hết tình cảm sâu đậm của mình? Ở trên đời này, nếu ai đau lòng cô ấy nhất, không nỡ để cô ấy chịu khổ nhất, đó tuyệt đối là con. Cho nên con thà rằng dứt bỏ mong muốn cuối cùng, để cô ấy tự do, cũng chỉ có như vậy, tương lai của cô ấy mới tốt đẹp hơn.”

“Con chỉ nghĩ cho Tiểu Ngữ, vậy chính con làm sao bây giờ?” Mặc dù đau lòng con gái yêu, nhưng đối với Tống Kinh, Doãn Bá An cũng xem anh là đứa con trai yêu thương, thấy anh như thế, Doãn Bá An đương nhiên không đành lòng.

Tống Kinh bi chất kéo nhẹ khóe môi: “Con không sao cả.”

Vốn còn muốn nói thêm gì nữa, lời ra tới miệng, lại đổi giọng hỏi vấn đề thực tế nhất: “Con định làm như thế nào?”

“Đây chính là mục đích hôm nay con tới.”

Trực giác nói cho Doãn Bá An, ông sẽ không thích đáp án của Tống Kinh. Quả nhiên...

“Trước khi đi ra ngoài, con đã lưu lại đơn thỏa thuận ly hôn trên bàn, nhưng theo hiểu biết của con về Tâm Ngữ, cho dù biết rõ con sẽ không lại bước vào chỗ đó một bước, cô ấy vẫn sẽ trông coi nhà của chúng con đến chết già! Cho nên, qua một thời gian, đợi cô ấy oán con, hận con, triệt để hết hy vọng về sau, đi đón cô ấy về, thay con, chiếu cố —— cô ấy thật tốt.” Nghẹn ngào nói xong, không kịp che dấu nước mắt, tràn mi mà ra.

Doãn Bá An kinh ngạc.

Thật sự là đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa chạm tới chỗ thương tâm sao?

Ông đối với hai đứa con của mình lòng chưa xót: “Con thật sự nhẫn tâm —— ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không cho nó cơ hội sao, sau này nếu Tiểu Ngữ phát hiện chân tướng, làm sao bây giờ?”

Tống Kinh cup mắt xuống, dấu đi nước mắt: “Vậy thì không thể nhắc tới chuyện này, để cô ấy cho rằng, con thật sự là vì tài phú mà tiếp cận cô ấy, đạt tới mục đích xong liền rời đi là được. Thẳng đến có một ngày, cô ấy có thể chính thức buông tha đoạn tình cảm này, thậm chí cả tên của con đều không còn nhớ, lại đem tất cả những thứ thuộc về cô ấy trả cho cô ấy, khi đó, đã vật đổi sao dời, mây bay gió thổi.”

Cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, Doãn Bá An ảm đạm không nói gì.

Thật sự sẽ có một ngày như vậy sao? Ông hoài nghi, thật sự rất hoài nghi ——

Từ đêm hôm đó nói chuyện xong, cách một ngày tỉnh lại, Doãn Tâm Ngữ rốt cuộc không tìm thấy Tống Kinh, không nói một lời, chỉ lưu lại một đơn thỏa thuận ly hôn làm cho cô đau đứt ruột đứt gan.

Cô không thể tin, anh lại tàn nhẫn đến thế, quyết tuyệt mà rời đi, bỏ đi nơi ẩn nấp chứa những kỷ niệm những câu hứa hẹn chí tình của bọn họ, bỏ xuống tất cả hồi ức ngọt ngào... Anh có thể nào nhẫn tâm đối xử với cô như vậy?

Vì thế, cô khóc lại khóc, đợi lại đợi, một ngày lại một ngày, như thế nào cũng không thấy anh trở về.

Cho tới bây giờ, cô không cách nào tiếp nhận sự thật này, cô thà rằng tin tưởng ngu ngốc, anh sẽ trở về, anh sẽ nhớ lại khoảng thời gian gần bó sâu đậm, sau đó lại một lần trở lại bên cạnh cô, cùng cô bắt đầu lại...

Nhưng mà, ngày qua ngày, cô từ hi vọng đợi đến lúc tuyệt vọng, lòng cũng lạnh. Cực lạnh, anh vẫn không có tung tức, cô không thể không tin tưởng, anh đã đi thật, đã không cần cô nữa...

Thằng đến Doãn Bá An xuất hiện ở trước mặt cô, đau lòng nhìn cô, cô rút cục sụp đổ mà khóc rống nghẹn ngào, ở trong lòng của cha khóc hết những bi khuất và đau xót mấy ngày nay...

Doãn Bá An muốn đón cô trở về, cô lại kiên quyết nói cho ông biết: Không, con tin anh ấy sẽ trở lại, con tin anh ấy sẽ không nỡ vứt bỏ con đi, con tin tưởng anh ấy, con thật sự tin tưởng...

Cô không ngừng lặp lại, thuyết phục cha, cũng thuyết phục chính mình, nhất định phải tin tưởng anh...

“Con gái ngốc!” Doãn Bá An nước mắt quanh tròng, ôm chặt cô vào lòng.

Đối với hai đứa con này, thật làm ông đau lòng ——

Cha, cha tin anh ấy được không? Chúng ta đều sẽ có lòng tin với anh ấy, con biết anh ấy không phải loại người nhẫn tâm, cha không tin anh ấy, anh ấy sẽ rất khổ sở...

Doãn Bá An cố nén chua xót dâng lên, nghẹn ngào đáp lại: “Được, được! Cha và con đều tin nó, con về nhà với cha được không?”

Doãn Tâm Ngữ kiên định lắc đầu. Không, con phải ở lại chỗ này chờ anh ấy.

“Nghe lời, Tiểu Ngữ. Về nhà để cha chăm sóc tốt cho con, đừng quên, bây giờ con không phải là một người.” Cúi đầu xuống, ánh mắt chạm vào bụng hơi nhô ra của cô, mũi ông chua xót, hốc mắt không hiểu mà nóng lên, “Sau khi Tống Kinh trở về, nếu nhìn thấy con không có chiều cố tốt cho chính mình và con của bọn họ, nó sẽ đau lòng đấy.”

Đau lòng...

Cô hoảng hốt cúi đầu xuống, vuốt sinh mệnh nhỏ bé trong bụng.

Đúng vậy a, anh ấy sẽ đau lòng, anh ấy luôn luôn vì cô mà đau lòng, mỗi lần cô không chiều cố tốt ỉnh, anh ấy đều thật khổ sở...

“Được không? Về với cha.” Doãn Bá An cẩn thận từng li từng tí mà nhẹ hỏi.

Lần này, cô từ từ gật đầu một cái, cô sẽ chiều cố tốt ỉnh, vì anh, cũng vì con của bọn họ.

Tích tách tích tách, mưa đã giăng co thật nhiều ngày.

Cô dị thường trầm mặc, từ cửa sổ thủy tinh nhìn hạt mưa uốn lượn trước mặt, giống như một dòng sông nhỏ đang chảy, giống như nước mắt của cô, sâu kín mà chảy, khóc lấy...

Bọn họ, từng cùng nhau vượt qua bao nhiêu ngày mưa?

Bọn họ, từng bao nhiêu lần che chung một cái dù?

Mà anh, luôn đem cô bảo hộ trong lòng ngực ấm áp của mình vì cô chống đỡ một mảnh trời, không để cho cô cảm giác được rét lạnh...

Nhưng còn lúc này, đang làm gì?

Ở trong dù nhớ tới hồi ức, hay là trong mưa nhớ cô?

Hoặc là, anh đã sớm quên cô rồi...

“Tiểu Ngừ, ăn cơm—— “

Doãn Bá An đẩy cửa phòng ra, giọng nói lập tức ngừng, nhìn qua gian phòng trống rỗng nhú mày.

“Đã chạy đi đâu?” Ông thì thảo tự nói, tìm khắp nhà, nhưng vẫn không gặp bóng dáng con gái đâu, ông bắt đầu sốt ruột.

Với thời tiết này, cô còn có thể đi nơi nào?

Ông lập tức phân phó tất cả người hầu đi tìm xung quanh, thế nhưng hơn hai giờ đi qua, vẫn tìm không thấy cô. Doãn Bá An lòng nóng như lửa đốt, không thể làm gì khác hơn, đành phải gọi điện thoại liên lạc Tống Kinh.

“Cái gì? !” Bên kia, Tống Kinh giương giọng hô to, khẩn trương quần chặt điện thoại, “Chuyện khi nào?”

“Buổi trưa hôm nay, lúc gọi nó ra ăn cơm đã không nó đâu, cho nên cha mới gọi điện thoại hỏi con, nó có khả năng đi chỗ nào?”

“Chỗ có khả năng cô ấy đến...” Tống Kinh mờ mịt nói nhỏ, chợt nói: “Cha ở nhà chờ, con đi ra ngoài tìm, có tin tức phải lập tức liên lạc với con.”

Nói xong, anh cúp điện thoại, vội vàng đi ra ngoài.

Nơi Tâm Ngừ sẽ đi...

Anh không ngừng theo hồi ức tìm kiếm dấu vết, mấy tháng qua, lần đầu trở lại nhà của bọn họ.

Đứng ở ngoài cửa, trong lòng giao chiến mạnh mẽ.

Nên đi vào không? Nếu thật sự gặp được cô, anh nên nói cái gì? Thật vất vả làm đến mức này, anh đã không có đường quay về rồi.

Nhưng mà, khát vọng gặp cô, vẫn chiến thắng lý trí.

Tìm chìa khóa mở cửa, bên trong mỗi một đồ vật, mỗi một thứ bài trí, vẫn giống như lúc trước, chỉ có điều, rất nhiều chuyện đã không giống nữa.

Nhẹ nhàng vuốt ve giường gối nơi bọn họ đã từng vượt qua vô số kích tình, nước mắt mơ hồ bao phủ trước mắt.

Tâm Ngừ! Nếu như kiếp sau có duyên gặp lại, để cho chúng ta một lần nữa trở thành vợ chồng, anh thề, chắc chắn sẽ bảo vệ em đến già, tuyệt không lại phụ em!

Hít một hơi thật sâu, lui nước mắt về, tìm khắp nơi trong nhà, lại không phát hiện tung tích của cô, anh nhú mày tinh tế suy tư.

Chẳng lẽ anh đã đoán sai, cô cũng không về đây? Trừ đây ra, cô còn có thể đi đâu?

Đóng cửa lại, đi vào màn mưa, trong một khắc, anh mờ mịt, trời đất rộng lớn, lại làm cho người ta không biết nên đi đường nào ——

Nơi nào, làm anh không muốn xa rời?

Nơi nào, làm cho cô quyến luyến khó bỏ?

Là nơi nào, có thể thu nhận buồn vui khóc cười của bọn họ?

Một giọt mưa châu, thay ột phần nước mắt bi thương của ông trời!

Chàng trai một tay che dù, một tay ôm vai của cô gái, mỉm cười hỏi: “Hôm nay mưa thật lớn?”

Đại biểu thiệt nhiều thiệt nhiều bi thương, hôm nay bầu trời thật đau lòng.

Cô gái lãng mạn đa cảm, đối lấy chàng trai liên tục thương tiếc không dứt: “Anh vĩnh viễn sẽ không để cho em thương tâm như bầu trời.”

Hình ảnh mơ hồ, xuyên qua không gian xa xôi, từng màn xẹt qua trong óc.

Anh gạt người! Anh nói vĩnh viễn sẽ không để cho cô thương tâm như bầu trời, thế nhưng hiện tại cô thật bi thương, thật bi thương, so với bầu trời càng bi thương, nhưng còn người ta đâu? Người hứa hẹn muốn yêu thương cô cả cả đời đã đi đâu?

Cô cố gắng tìm kiếm, chờ đợi, lại chỉ đối lấy thất vọng hư không, chẳng lẽ, anh thật sự đã quên rồi sao?

Hốt hoảng, cô mờ mịt đi tới, mấy thứ gì đó luôn luôn có thể chứng minh tình yêu của cô, chứng minh anh đã từng thật sự tồn tại trong sinh mạng của cô, chứng minh anh từng thực sự thương cô, yêu cô...

Đợi cô dừng bước lại, cảnh vật trước mắt, níu chặt lòng cô.

Chính là chỗ này! Ở trạm xe bus này, hai trái tim trẻ tuổi, đã từng gắn bó sâu đậm, khờ dại cho rằng, có thể cứ như vậy nắm tay nhau đi đến chân trời xa xăm cuối cùng...

Cô không biết mình đang chờ cái gì, chỉ là thất thần che dù, đứng ở trong mưa, mặc kệ thời gian theo mưa trôi qua ——

Rất xa, một chiếc xe bus lái tới, ở trước mặt cô dừng lại, cửa mở, nhưng cô chỉ sững sờ nhìn xem.

Lái xe không đợi được, gương giọng hỏi: “Này muốn lên xe không?”

Là chiếc xe bus này phải không? Chôn dấu quá nhiều kỷ niệm của cô.

Trong xe bus, mơ hồ truyền ra tiếng ca ưu thương——

Em dừng lại ngây ngốc nhìn qua trạm xe bus ký ức chen chúc tràn về ở chỗ này có bao nhiêu lần nắm tay chờ đợi tình yêu chân thực tới nhưng rồi chân ái không tới chỉ có mây đen mà thôi anh chạy đi em vẫn còn ở lại...

Cả nữ ca sĩ không biết tên này cũng vì cô mà sầu não sao? Níu chặt lòng, đau quá, đau quá ——

Đúng vậy, anh đã đi, chỉ còn cô ở lại, vẫn ở lại si ngốc chờ đợi.

Em một người chống dù che mưa thế giới mờ tối cây dù rất rộng nhưng lại ngăn cản không được mưa gió rét lạnh, hai người đã từng che chung một cây dù ánh mắt trao đổi mưa ướt vai nhưng cũng cười thật ấm áp...

Ký ức quá mức sâu đậm, đặt ở ngực, không cách nào thở nổi.

Quá khứ, bên cạnh có anh, dù ngày có lạnh, trời có mưa, đều có anh kín đáo ôm ấp yêu thương, anh rõ ràng đã từng dịu dàng yêu thương chăm sóc cô như vậy, vì sao trong nháy mắt chỉ là hư ảo?

Kính, anh ở đâu? Đừng bỏ em lại một mình được không? Em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ, rất nhớ ——

Cùng nhau đón mừng sinh nhật vui vẻ nói yêu nhau đến ngày tận thế, lời tỏ tình hạnh phúc trong cơn mưa không ngừng rơi, hiện tại chỉ còn lại một mình em che dù đi trong đêm mưa tịch mịch, ký ức tràn về làm em nhớ tới anh, người thật sự đã xa, quá khứ đã thay đổi và anh cũng thế...

Đã đủ rồi, đã đủ rồi! Có thể đừng hát nữa được không? Cô không muốn nghe nữa!

Hai đầu gối khẽ cong, nhịn không được thân thể ngã quỵ xuống trong mưa.

Một khi nói yêu, muốn tới già không thay đổi, thực sự khó như vậy sao?

Kính, anh nói cho em biết, vì cái gì chúng ta biến thành như vậy?

Cô im lặng gào khóc. Ở dưới cây dù, không có bầu trời bi thương, đã chỉ có cô, một giọt lại một giọt, cô đã phân không rõ là nước mắt của bầu trời hay là nước mắt của cô, chua xót chất chất, tiến vào trong miệng, thật đắng——

“Tiểu thư, tiểu thư!” Hô vài tiếng, đợi không được đáp lại, lái xe quát, “Này! Không muốn lên xe thì cứ ngu ngơ ở đây mà đợi!”

Đóng cửa xe bus lại, một lần nữa nhanh chóng chạy đi, bọt nước văng lên, cái gì cô cũng không nhìn thấy, không nghe được, chống đỡ dựa vào biển xe bus, mặc cho cảm xúc sụp đổ...

Kính, anh ở đâu? Anh ở đâu? ! Đừng bỏ em, em không sợ khổ, không sợ đau, chỉ sợ không có anh, chân trời góc biển, em cũng chỉ muốn bên cạnh anh!

Đau quá! Cô che ngực, không cách nào hô hấp, trong tầm mắt mơ màng mênh mông, phảng phất lại lại một lần nữa thấy hình bóng quen thuộc——

Tổng Kính không cách nào hình dung, lúc thấy một màn kia, trong lòng là dạng cảm giác gì.

Cô co rúc đứng ở trạm xe bus, khóc đến tê lương thấm thiết, anh cơ hồ sắp không chịu nổi trần động con tim như vậy, con người rung động, đem bộ dáng bụng phệ của cô dung nạp vào trong đó, nước mắt đau đớn làm phía trước mờ lung.

Anh từng bước một đến gần cô, ngồi xổm người xuống, giọng nói khàn khàn mà run rẩy: “Tâm, Tâm Ngữ —— “

Cuối cùng, cô đã đợi được đến lúc nhìn thấy anh rồi.

Lộ ra nụ cười vui vẻ, bóng tối đánh úp lại phía cô, thân thể mềm mại ngã vào trong lòng anh, đã mất đi tri giác.

10. Chương 10

Khi hai người toàn thân ướt đẫm xuất hiện ở trước mặt Doãn Bá An, Doãn Bá An rất kinh ngạc.

“Tiểu Ngữ làm sao vậy?” Ông nhìn về phía con gái được Tổng Kính ôm vào trong ngực.

Tổng Kính không có trả lời, trực tiếp chạy về phía phòng của Doãn Tâm Ngữ. Quản gia định tiến lên giúp anh, bị anh phần nộ đuổi đi: “Đi ra, tôi tự mình làm!”

Anh một mực ôm chặt lấy cô. Đây là vợ của anh, anh muốn tự mình chiều cô!

Thay quần áo sạch sẽ cho cô, Tổng Kính đem cô ôm vào trong lòng, dịu dàng lau tóc cho cô.

Anh thích nhất mái tóc dài mềm mại này của cô, lúc kích tình triền miên, dịu dàng rơi trên da thịt trần trụi của anh, đã quán lấy linh hồn anh, cho nên cô đã thâm tình mà đồng ý với anh: cả đời này, tóc dài để vì chồng.

Bất kể oán anh như thế nào, cô cũng không nỡ cắt đứt mái tóc quán lấy vô số nùng tình của bọn họ?

Nhẹ nhàng đặt cô vào giữa giường, đôi mắt si ngốc nhìn, một khắc cũng không rời khỏi mặt cô.

Mới bao lâu không gặp, cô đã tiêu tụy đến vậy, anh thật hận mình, đem cô tra tấn thành như vậy!

Sai lầm rồi sao? Tất cả yêu cô, là sai lầm rồi sao?

Phải chăng, vì cô suy nghĩ quá nhiều, ngược lại trở thành một loại sai lầm? Cô vợ nhỏ của anh, thật sự không thể không có anh!

Như vậy anh có nên bỏ mặc chính mình, ở trong những ngày cuối cùng của sinh mệnh, yêu cô cho đủ, sau đó không tiếc nuôi rời đi nhân thế?

Ánh mắt ưu thương, dời rời giữa bụng cô, hơi nước nổi lên hốc mắt, phân không rõ là chua xót, là ngọt ngào, hay là đau thương.

Anh không chỉ là một người chồng thất bại, còn là một người cha không có trách nhiệm! Anh thậm chí không xác định có thể đợi đến khi con anh chào đời không!

Thử hỏi trên đời này, có người cha nào, không muốn ôm con của mình, hôn con của mình, chờ đợi cục cưng nói nó thật thương cha, đã thành hi vọng xa vời không thể chạm tới hay sao?

Hiện tại nó làm sao hiểu được sinh mệnh? Hiểu được vì sao anh vứt bỏ mẹ con nó?

Đang lúc ý niệm kiên trì cho tới này dao động, một trận trời đất quay cuồng đau đớn đánh úp lại, anh ngã quỵ trên mặt đất, tựa như tuyên bố tuyệt vọng.

“Tổng Kinh, con khỏe chứ?” Doãn Bá An vừa vào cửa, tranh thủ thời gian tiến lên đỡ anh, “Đầu vừa đau phải không? Thuốc giảm đau của con đây này.”

Đau? A, đau nhất chính là tim, nhưng dừng lại được sao? Phải như thế nào mới có thể đình chỉ cơn đau tê tâm liệt phế này?

Cơn đau này đến thật đúng lúc, như là ở trong tàn nhẫn nhắc nhở anh, anh đã không có tư cách bảo vệ cô, đã không còn ——

“A, ha ha ——” Anh gương giọng cười thê lương, cười chính mình si tâm vọng tưởng, cười vận mệnh tàn khốc, cười anh bất lực nhu nhược!

Bỏ qua tay Doãn Bá An, anh lao đảo xông ra ngoài!

Như dã thú bị thương rên rỉ thê lương, Doãn Bá An nghe được không hiểu mũi đau xót.

Chính là biết rõ sẽ có loại tình huống này, chuyện Tiểu Ngữ mang thai, ông vẫn không có biện pháp nói với Tổng Kinh, bởi vì ông biết rõ, chuyện này đối với Tổng Kinh mà nói, sẽ chỉ là đả kích rất tàn nhẫn, ông thật sự không đành lòng ở trên vết thương máu tươi đầm đìa kia bổ thêm một đao.

Không nghĩ tới, anh vẫn biết.

Nên đến vẫn đến, không thể tránh khỏi a!

Sau khi Doãn Tâm Ngữ tỉnh lại, phản ứng đầu tiên, chính là kích động lao xuống giường tìm kiếm Tổng Kinh khắp nơi.

Nhưng khi tất cả khát vọng đều biến thành thất vọng, cô lại đặc biệt trầm mặc, không khóc không náo, thất hồn lạc phách nhốt mình ở trong phòng.

Cô biết, nếu anh muốn trốn cô, cô sẽ không thể nào tìm được.

Cô vốn không nói được, hiện tại càng yên tĩnh, cả thủ ngữ (lời nói bằng tay) cũng không sử dụng, nếu không có hô hấp, cô mờ mịt trống rỗng, thật sự cực kỳ giống búp bê không linh hồn.

Cái gì cũng không nghĩ, lòng sẽ không đau như vậy, đúng không?

Vậy thì rút sạch tất cả tri giác của cô là được, cô không muốn cười, cũng không khóc, không có buồn, cũng không hề có vui, cả anh cũng không để ý cô, cô còn quý trọng chính mình làm cái gì? Không có ý nghĩa nữa.

Cô không biết người chết sẽ như thế nào, bất quá, cô bây giờ, có lẽ đã rất gần đi?

“Tiếp tục như vậy không được! Nó bây giờ, tựa như một du hồn, cha có loại cảm giác, nó là có ý muốn bức tử chính mình!”

Đi ngang qua thư phòng, trong cánh cửa khép hờ truyền ra tiếng cha sốt ruột, Doãn Tâm Ngữ dừng bước lại.

Du hồn? ! Đang nói cô sao? Thì ra cô như vậy gọi du hồn ——

Cha đang nói chuyện về cô với ai? Ngoại trừ cha ra, trên đời này còn có ai sẽ quan tâm cô?

“Tổng Kinh! Con nghe rõ cho cha! Tốt nhất con tự mình đem chân tướng sự thật nói rõ ràng với nó, nếu không, cha sẽ tự mình nói cho nó biết!”

Doãn Tâm Ngữ chấn động, cái tên quá mức khắc cốt ghi tâm xuyên qua đầu, mẫn cảm tóm lấy lòng cô, cô ần ần run rẩy.

Cha nói chân tướng, là cái gì? Có cái gì cô phải biết, lại bị dấu diếm hay sao?

Bên kia không biết Tống Kinh nói gì, cha giương giọng rống to: “Thời gian của con không còn nhiều! Nếu thật yêu nó, thì ngoan ngoãn ở lại bên cạnh nó cho cha, trong bụng vợ con còn có con của con, người bọn họ thực sự cần không phải cha, là con! Mơ tưởng đem trách nhiệm giao cho cha. Lúc đầu cha điên rồi mới có thể nghe lời con nói, nếu tiếp tục như vậy, cha cam đoan, Tiểu Ngữ có thể sẽ chết sớm hơn con!”

Nói xong, không đợi Tống Kinh đáp lại, ông nặng nề cúp điện thoại, lúc này mới giật mình nhìn bóng người mơ hồ ngoài cửa.

Ông sững sờ: “Tiểu Ngữ, là con sao?”

Doãn Tâm Ngữ đẩy cửa ra, nhẹ nhàng từ từ đi đến.

Là Tống Kinh?

Không có dự đoán được tình huống đột ngột phát sinh này, Doãn Bá An bối rối.”Con cũng nghe được rồi.”

Cha có tin tức Tống Kinh, cũng biết con nhớ anh ấy bao nhiêu, lại hung ác quyết tâm không nói cho con? !

Con gái không thông cảm, làm Doãn Bá An chột dạ không phản bác được, dù sao ông và Tống Kinh liên thủ lừa gạt cô là sự thật.

“Thực xin lỗi, Tiểu Ngữ, cha cũng là bất đắc dĩ.”

Cái gì gọi là bất đắc dĩ? Cha có bản khoán qua cảm thụ của con không vậy? có phải chờ con thật sự chết ở trước mặt cha, cha mới ôm bất đắc dĩ của cha mà hối hận?

Doãn Bá An nghe được kinh hãi: “Con gái, con ngàn vạn lần không thể làm chuyện ngốc, nghe không!”

Vậy thì nói cho con biết chân tướng a!

“Nhưng ——” Về mặt Doãn Bá An khó xử, “Cha sợ con không chịu nổi.”

Cho dù là như vậy, cuộc sống của con con muốn tự mình lựa chọn, con không muốn vô tri vô giác mặc cho các người bài bố, nếu cha muốn tốt cho con, vậy thì đem những gì cha biết nói hết ra.

Chuyện rốt cuộc không thể dấu diếm được nữa, Doãn Bá An thở dài, nói ra tình hình thực tế, từ đoạn thời gian hôn nhân của bọn họ bất hoà, lời Tống Kinh nói với ông, cùng với về sau hai người chưa từng gián đoạn liên hệ, còn có những ngày qua, Tống Kinh quan tâm cô bao nhiêu, dù chỉ là qua điện thoại hỏi thăm tình trạng của cô...

Nghe xong tất cả tiền căn hậu quả, Doãn Tâm Ngữ đã sớm khóc đến ruột gan đứt từng khúc, buồn bã thảm thiết gần chết.

Trời ạ! Anh đã nhận lấy nhiều đau khổ như vậy, người làm vợ như cô, lại không thể ở bên cạnh anh, còn muốn anh thời thời khắc khắc quan tâm cô...

Anh ấy ở đâu? Con muốn đi tìm anh ấy, con muốn ở bên cạnh anh ấy, ai cũng không thể ngăn cản!

Xóa đi nước mắt, thần sắc cô kiên quyết không tầm thường.

Doãn Bá An vui mừng nhìn xem con gái. Hóa ra ông và Tống Kinh đều nhìn lầm cô, Tiểu Ngữ cũng không có yếu ớt như bọn họ nghĩ, trái lại, cô sẽ dũng cảm mà đối diện, dùng phương thức của mình cố gắng, mà không phải tiêu cực dùng nước mắt để gia tăng gánh nặng tinh thần cho bọn họ.

Yêu mến một cô gái như vậy, Tống Kinh có lẽ sẽ cảm thấy rất kiêu ngạo a?

Chuông cửa không gián đoạn, thúc giục Tống Kinh bước nhanh hơn tiến lên mở cửa.

Cửa vừa mở ra, lời nói tới miệng đông cứng lại, anh đã quên định nói cái gì, bóng dáng xinh đẹp ngoài cửa, làm anh vừa sợ vừa sững sờ.

Không thể nào? Anh cho rằng Doãn Bá An chỉ hù dọa, chẳng lẽ —— Ông thật sự đem chân tướng nói cho Tâm Ngữ rồi?

Anh kinh nghi bất định nhìn qua cô, dưới tình huống không cách nào nắm giữ, anh chỉ có thể lựa chọn lạnh lùng chống đỡ.

“Cô tới làm gì? Ở đây không chào đón cô.”

Doãn Tâm Ngữ không nhúc nhích, sâu kín diễn tả: Anh còn muốn dấu diếm em tới khi nào?

Tống Kinh trùng trùng điệp điệp chấn động, trừng lớn mắt nhìn cô: “Em —— “

Cái gì em cũng biết rồi. Kinh, anh không nên dấu em.

Tống Kinh đứng thẳng bất động tại chỗ, thật lâu không cách nào phản ứng, thẳng đến cô giơ bàn tay nhỏ bé ra, thương tiếc mà mơn trớn gương mặt hơi tiều tụy của anh, anh mới hồi phục tinh thần lại, chặt vật thối lui mấy bước.

“Em không nên dụ dỗ tôi, chúng ta —— đã không phải là vợ chồng.”

Chúng ta phải, cả đời đều là vậy, thư thỏa thuận ly hôn, đánh chết em cũng không ký.

“Em ——” Tống Kinh hết cách trừng mắt cô, không biết qua bao lâu, anh đột ngột cười trào phúng, “Đúng vậy a, em không cần phải ký, dù sao, có một người chồng sống không được bao lâu, cùng với ly hôn, đều không có khác biệt.”

Đừng kích em, anh biết rõ lần này mặc kệ như thế nào, em cũng sẽ không rời anh nửa bước.

Tống Kinh đông cứng, vô lực nghênh đón ánh mắt chấp nhất thâm tình của cô: “Tôi không muốn thu lưu cô.”

Đã đến nước này, anh còn muốn nghĩ một đằng nói một nẻo sao? Nói anh không yêu em, nói anh lấy em là có mưu đồ khác, còn gì nữa không? Anh còn có cái gì chưa nói? Kinh, cái này không giống anh, anh không phải người sẽ trốn tránh sự thật, rốt cuộc là anh sợ cái gì?

“Vậy còn em? Em có tư cách gì chỉ trích tôi? Cô cũng không phải đang trốn tránh sự thật sao?” Tống Kinh trả lời lại một cách mỉa mai.

Có ý gì ——

“Không phải em vẫn nhớ tới bị kịch ba tuổi năm đó sao, không cách nào tiếp nhận sự thật, cho nên trong tiềm thức áp lực chính mình, trốn tránh đối mặt phải không? Nếu không vì sao cho tới bây giờ, em không chịu mở miệng nói chuyện? Mà ngay cả tôi dùng ly hôn uy hiếp, em cũng tình nguyện trốn ở bên trong cái vỏ bảo vệ của mình, tôi có tính là gì đâu? Ở trong lòng em, tôi không thể so với đoạn chuyện cũ năm xưa! Đã như vậy, em cần gì phải tới tìm tôi?”

Không! Không phải như thế! Cô rất khiếp sợ, tình thế cấp bách muốn giữ anh lại, lại bị anh vùng đi.

“Tôi không thích nghe bất luận lời giải thích gì, tôi chỉ muốn một câu hứa hẹn.”

Doãn Tâm Ngữ lặng im.

Anh —— thật sự chú ý như vậy sao?

“Vẫn là câu nói đó, trừ phi em chính miệng nói ra, nếu không, tôi đừng muốn nhìn thấy em.” Anh bắt buộc chính mình không cho phép mềm lòng, đơn giản chỉ cần chặt đứt hi vọng của cô, “Đi về nhà!”

Doãn Tâm Ngữ biết rõ tính anh, lại giảng co nữa cũng sẽ không có kết quả gì, trừ phi ——

Được! Anh không lưu em, em đi. Nhưng Kinh, em đã gả cho anh rồi, chỗ của cha không phải nhà em, mà nhà của chúng ta đã không có anh, cũng không còn nguyên vẹn. Em đã không có nhà, nếu như anh nhìn tâm nhìn em ngủ ngoài đường, em sẽ đi.

Sau đó, cô quay người rời đi, mà anh, ngây ngốc tại chỗ.

Cô nói không phải là thật à?

Tâm Ngữ bề ngoài nhu nhược, nội tâm so với ai cũng quật cường hơn, cô đã nói như vậy, vậy thì cho thấy...

Đáng chết! Anh khê nguyên rửa, nhanh chóng đuổi theo.

Anh phải đi tìm cô gái luôn chọc anh lo lắng, lại yêu thương, miễn cho cô thật sự mang cái bụng lớn hoảng loạn trên đường, có chủ tâm hù chết anh!

Đuổi theo ra đường cái, anh sốt ruột nhìn quanh, sau đó phát hiện, cô gái dám can đảm uy hiếp anh, đang đứng ở giao lộ tiếp cận chỗ rẽ, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn anh, chờ đợi anh.

Cái này, cô gái ghê tởm! Cô căn bản đoán chắc anh không bỏ cô được, tuyệt sẽ không để cô cứ như vậy rời đi.

Anh từng bước một đi về phía cô, rất tức giận, cũng rất bất đắc dĩ, anh thề, đợi lát nữa chuyện đầu tiên anh muốn làm, chính là hung hăng giáo huấn cô một trận, không chỉ nói lời hung ác, anh còn muốn hung hăng đánh cái mông của cô, xem cô về sau còn dám động một chút lại lấy chính mình ra uy hiếp anh hay không.

Nhưng mà, đúng lúc này, tình huống bất ngờ đã xảy ra!

Còn kém một bước! Có lẽ anh đã có thể ôm cô vào lòng, một chiếc xe hướng bọn họ chạy nhanh tới, anh không suy nghĩ nhiều, theo phản ứng bản năng, chính là trở tay đẩy cô ra, một mình thừa nhận đau nhức kịch liệt đánh úp lại——

Một màn này, ngay tại trước mắt cô, máu chảy đầm đìa trên mặt đất, như là một bộ phim quay chậm, máu tươi lạnh lẽo tuôn ra, đau nhói mắt cô, một khắc này, cô phảng phất nhớ tới lúc mẹ cô từ trên cao ốc nhảy xuống, cái loại cảm giác đáng sợ này làm cô rung động kinh hãi.

“Không ——” Cô phát điên gào thét lên, hô lên bi lệ buồn bã trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời chạy tới bên anh, run rẩy ôm lấy anh vết máu loang lổ.

“Kính, anh mở mắt ra, đừng dọa em, đừng làm em sợ —— “

Tổng Kính cố sức nâng mí mắt, không dám tin nhìn cô: “Em... Lại một lần nữa, gọi lại lần nữa... Tên của anh...”

Chuối nước mắt thành sông, như vỡ òa, nhỏ trên mặt anh, huyết lệ giao hòa, cô khóc không thành tiếng, sợ hãi gọi: “Kính, là em, là em! Anh đừng bỏ em lại —— “

Anh khổ sở nở nụ cười: “Đây là em... Lần đầu tiên gọi anh... Đã đủ rồi... đã... đã đủ rồi...” Cũng không dám yêu cầu xa vời, có thể chính tai nghe thấy cô gọi tên anh, hôm nay, ông trời có thể từ bi ở trong giây phút cuối cùng này hoàn thành giấc mộng của anh, anh đã rất thỏa mãn, cũng không dám cầu thêm gì.

Đôi mắt vô lực, từ từ khép lại ——

“Không đủ, không đủ! Em còn có rất nhiều lời muốn nói với anh, Kính, anh nhìn em đi, van cầu anh, đừng nhắm mắt lại, đừng bỏ em ——” bi tuyệt điên cuồng gào thét, một tiếng lại một tiếng, cùng với tiếng xe cứu thương đang chạy tới vang khắp nơi, lại không vào được tai của anh ——

Phòng giải phẫu đèn sáng rõ, mà bên ngoài phòng giải phẫu Doãn Tâm Ngữ lo sợ không yên chờ đợi.

Trên người còn lưu lại một chút vết máu, đó là máu của anh ——

Toàn thân cô run rẩy, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ dám để cho đầu óc trong trạng thái trống rỗng, một khi khôi phục suy nghĩ, bất kể khả năng nào có thể mất đi anh, đều đủ đem cô đẩy vào hoàn cảnh sụp đổ phát điên.

Không biết lại qua bao lâu, thời gian trôi qua, đối với cô hoàn toàn không có ý nghĩa, thẳng đến thấy bác sĩ từ bên trong đi ra, lúc này cô mới chậm chạp bước đi: “Bác... Bác sĩ...”

“Cô là người thân của bệnh nhân sao?”

Cô kinh sợ gật đầu: “Tôi là vợ của anh ấy —— “

“Ngoại thương của người bệnh đã xử lý tốt, không có gì trở ngại, khó giải quyết nhất chính là khối u trong đầu hần, tai nạn lần này va chạm, tình huống rất không lạc quan, phải lập tức mổ cắt bỏ, nếu không sẽ nguy hiểm tánh mạng, mời cô đến quầy làm thủ tục.”

“Được.” Cô yếu ớt đáp lại, “Xin ông nhất định phải dốc hết toàn lực cứu anh ấy, van cầu ông... Con của tôi vẫn chờ gọi ba ba...”

Bác sĩ nhìn về phía cái bụng lớn của cô, mặc dù đã gặp quá nhiều sanh ly tử biệt, vẫn nhìn không được vì cô cảm thán.

Sinh mạng mất đi sẽ có sinh mạng mới chào đời, phức tạp nhưng lại đơn giản, không dễ lại như dễ dàng, làm người không biết nên sùng kính ảo diệu của nó, hay là sầu não nó yếu ớt?

Sau khi phẫu thuật xong, bác sĩ tuyên cáo, làm cho Doãn Tâm Ngữ không biết nên mừng hay nên lo.

Tánh mạng anh được giữ lại, nhưng mà, cái giá lớn chính là vĩnh viễn ngủ say vô tri giác.

Cô không tin! Tay của anh vẫn ấm, nhịp tim yếu ớt vẫn đập, như thế nào không cảm giác? Cô tin anh có, chỉ là không phát ra được âm thanh nào mà thôi, giống như cô trước kia.

Cô chưa từ bỏ ý định, ngày ngày ở bên anh, nói chuyện với anh, muốn dùng nhu tình sâu đậm đánh thức anh, cho dù tất cả mọi người cười nhạo cô ngốc nghếch, cô vẫn là chấp mê dứt khoát.

“Kính, tỉnh lại được không? Anh đã ngủ thật lâu, thật lâu rồi! Anh nói muốn chiều cổ em cả đời, nằm ở chỗ này làm sao có thể chiều cổ em? anh có biết anh đã bao lâu không để ý tới em rồi không? Từ khi mang thai đến bây giờ, anh chưa từng làm trách nhiệm của một người cha, hiện tại cục cưng cũng sắp chào đời rồi, anh còn muốn lười biếng tới khi nào? Anh không sợ cục cưng sinh ra sẽ không nhận người cha không có trách nhiệm như anh sao?”

Mỗi ngày, mỗi ngày, cô không gián đoạn mà đối với anh nói chuyện, cô tin tưởng anh nghe được, chỉ là quá mệt mỏi, cho nên chưa tỉnh lại.

Anh không muốn tỉnh lại, được, không có sao, cô cùng anh, bất luận bao lâu, cô cũng đợi đến cùng!

Thời gian một ngày như vậy trôi qua, dự tính ngày sinh ở trong mấy ngày này, nhưng cô vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, mỗi ngày ở bên anh, trong ngày trong đêm, nói chuyện với anh làm cho người nghe cảm thấy chua xót cho tình cảm sâu đậm.

Thẳng đến ngày đó ——

Bác sĩ làm xong kiểm tra, đối với cô mặc dù không đành lòng, nhưng vẫn công thức hoá mà nói cho cô biết: “Tổng phu nhân, tôi nghĩ tốt nhất cô nên thấy được, tình huống Tổng tiên sinh là thuộc về hôn mê vĩnh cửu, thực tế, Tổng tiên sinh đã dần dần xuất hiện hiện tượng não chết, cô phải tiếp nhận sự thật Tổng tiên sinh vĩnh viễn không tỉnh lại, lãng phí nhiều tiền tài và thời gian hơn nữa đều là vô bổ, có lẽ cô nên cân nhắc một chút, để Tổng tiên sinh tự nhiên rời —— “

“Không!” Hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của bác sĩ, Doãn Tâm Ngữ sợ hãi hô, “Anh ấy là chồng tôi! Các người ai cũng không được mưu sát anh ấy!”

Bác sĩ cảm thấy bất đắc dĩ: “Cô làm vậy để làm gì?”

Doãn Tâm Ngữ cái gì cũng nghe không vô, hai tay bảo vệ tình cảm chân thành, kích động trả lời: “Ông nghe cho rõ, chỉ cần anh ấy còn thở một ngày, tôi sẽ không từ bỏ, các người ai cũng không có quyền lợi cướp đoạt tánh mạng của anh ấy.”

Đối mặt với thái độ chấp nhất của cô, bác sĩ hiển nhiên cũng không còn cách nào khác, đành phải lắc đầu rời đi.

Cửa phòng bệnh vừa đóng lại, kiên cường giả vờ của cô thoáng chốc tan vỡ, khóc ngất vào lòng của chồng.

“Kính, anh có nghe hay không, cả bọn họ cũng muốn buông tha cho tánh mạng của anh rồi... Nhưng anh yên tâm, em sẽ không để cho bọn họ làm như vậy, cho tới nay, đều là anh bảo hộ em, lần này, đến lượt em bảo hộ anh, em tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn anh, nhưng anh cũng phải nhanh tỉnh lại, bằng không em không có cách nào một thân một mình đi đối mặt với những mưa gió của cuộc đời, biết rõ em yếu ớt như vậy, anh yên tâm sao?”

Sâu kín khóc khóc, cô vuốt gương mặt tuấn tú tiêu tụy, trong lòng vừa sợ vừa đau.

“Anh đã từng nói qua, không cần một người vợ không thể chính miệng nói yêu anh, cho nên anh kiên trì ly hôn. Vậy bây giờ, Kính, em yêu anh, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh! Không phải anh vẫn muốn nghe những lời này sao? Mỗi ngày em sẽ không ngừng nói yêu anh, yêu cầu của anh em làm được rồi, anh đã không có lý do gì lại bỏ rơi em, đời này em muốn ở bên anh, quấn lấy anh, anh đừng mơ tưởng đổi ý ——” Cổ họng cô nghẹn ngào, nói không thành tiếng.

Giữa bụng truyền đến đau đớn âm ỉ, cô không có thời gian để ý, cô chịu quá nhiều nỗi đau, sớm đã dạy cô cách làm tê liệt cảm giác đau đớn.

“Anh có biết anh có bao nhiêu đáng giận, bao nhiêu hỗn đản hay không? Miệng nói em là người anh yêu nhất, người anh muốn bảo hộ yêu thương nhất, nhưng mỗi một lần, người làm em tổn thương sâu nhất là anh, anh như thế nào có thể nhẫn tâm nhìn em vì anh mà đau khổ như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự đã không quan tâm em, không muốn quần sống chết của em sao? Anh còn như vậy, em —— em sẽ cắt đi mái tóc anh thích nhất, xem anh còn làm ngơ nữa không!”

Khóc thảm như trước khóc thảm, mà trầm mặc vẫn là trầm mặc.

Thật lâu, thật lâu, cô khóc rống nghẹn ngào: “Không...không phải thật đâu... Em chỉ nói lung tung, em sẽ không cắt ngắn, em sẽ không lại tùy hứng, về sau anh nói cái gì, em cũng nghe, em tuyệt đối sẽ không lại làm cho anh khổ não, anh đừng giận, đừng không để ý tới em được không? Kính, em thật sự rất sợ, không có anh em phải làm sao, em rất sợ anh sẽ tỉnh lại, vậy em làm sao bây giờ? Con của chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta đều không thể không có anh! Cuộc sống còn dài đằng đẵng như vậy, không có anh chống đỡ, em thật sự không thể sống tiếp...”

Như muốn khóc hết nước mắt, cô thê lương gọi, mặc kệ nước mắt điên cuồng chảy, đau đớn bén nhọn lan tràn ra, cô dứt quãng thở dốc, phân không rõ cái đau xé kia là đến từ phương nào.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô không phát ra được âm thanh nào, trong vô thức, chỉ biết một mực mà cầm chặt tay của chồng tìm kiếm lực ủng hộ.

“Kính, giúp em, giúp em...” Môi run rẩy, nắm bắt lời không thể nghe thấy rõ.

Y tá đi kiểm tra phòng thấy tình cảnh này, tranh thủ thời gian tiến lên hỏi thăm: “Tổng phu nhân, có phải cô sắp sinh không? Tôi đưa cô đến phòng sinh ——”

“Không!” Hơi thở mặc dù yếu ớt, sắc mặt mặc dù tái nhợt, cô vẫn cố chấp cự tuyệt, “Tôi... Tôi phải ở chỗ này... Cùng anh ấy...anh ấy... Nhất định cũng hi vọng... Chính mình nghênh đón... con...”

Y tá thấy thái độ cô kiên quyết, thật sự không có biện pháp, đành phải đến khoa phụ sản mời bác sĩ đến, cũng chuyển đến một cái giường bệnh khác để cô tạm thời sử dụng.

Lại qua một hồi ——

“A ——” Tiếng kêu bén nhọn thê lương dứt quãng truyền ra.

“Tổng phu nhân, cô cố dùng thêm sức, bằng không thì đứa nhỏ không ra được.” Bác sĩ liên tục thúc giục.

“Tôi —— a ——” đau quá, đau quá! Đau đớn như muốn xé nát cô ra, cơ hồ cắn nuốt cô, ánh mắt cô lúc sáng lúc tối, một mảnh mơ hồ, phân không rõ là mồ hôi hay nước mắt, từ trên khuôn mặt trắng bệch không ngừng chảy xuống.

“Kính ——” trong tiềm thức, cô chỉ nhớ rõ cái tên khắc cốt ghi tâm này, nhiều tiếng thê lương rên rỉ, xen lẫn lo lắng kêu gọi, một tiếng lại một tiếng, rung động đến tâm can, lay động lòng người.

Tâm tư của tất cả mọi người đều đặt trên người cô, lại không lưu ý, một phương khác, ngón tay bất động, có chút co lại.

“Đúng, đúng! Chính là như vậy, lại thêm chút sức —— rất tốt, đã nhìn thấy đầu đứa nhỏ —— “

Không bao lâu ——

Một tiếng em bé khóc nỉ non vang lên, cả người cô buông lỏng, chịu đủ giày vò thể xác và tinh thần cơ hồ cũng bị mệt mỏi chinh phục, nhưng cô vẫn cường giữ vững tinh thần hỏi: “Đứa —— đứa nhỏ đâu?”

“Ở chỗ này, là một bé gái!” Y tá đem đứa nhỏ xử lý thỏa đáng, ôm đến trước mặt cô.

Doãn Tâm Ngữ cười yếu ớt, chống người đứng dậy muốn xuống giường.

“Ai —— Bây giờ cô không thể đứng dậy.” Vừa sinh đứa nhỏ xong là vô cùng suy yếu, còn có khả năng sẽ tạo thành rong huyết, sao có thể xằng bậy?

Nhưng Doãn Tâm Ngữ không để ý tới những lời này, kiên trì xuống giường, ôm đứa nhỏ, đi đến trước giường Tống Kinh: “Kinh, đây là con của chúng ta, là con gái! Trước kia anh thường nói, muốn sinh một bé gái xinh đẹp giống em, để anh có thể đem thiệt nhiều, thiệt nhiều yêu thương không dùng hết cho nó, anh đừng có ngủ nữa, mở mắt ra nhìn nó được không? Con gái vẫn chờ anh ôm đó, chờ anh đặt tên cho nó!”

Cô cẩn thận từng li từng tí đem cục cưng đặt ở bên cạnh anh, kéo tay Tống Kinh tới, để cho tay nhỏ bé hồng hồng của đứa nhỏ nắm chặt ngón út anh.

“Cảm thấy không? Đây là bàn tay nhỏ bé tay của con gái chúng ta!” Một giọt nước mắt chua xót, lơ đãng nhiều lên mí mắt đứa bé, đứa bé thoáng chần chừ trực giác khóc lên.

“Cả con cũng cảm thấy bị thương sao? Ba ba không để ý tới chúng ta, con cũng rất khổ sở đúng không?” Càng nhiều nước mắt lăn xuống, tiếng khóc của đứa bé càng không thể vãn hồi.

Y tá đứng một bên thật sự nhìn không được, tiến lên muốn ôm đứa bé: “Tống phu nhân, cô như vậy sẽ hù đến đứa nhỏ, tôi đến —— “

“Đi đi! Tất cả các người đi đi, không cần lo cho chúng ta! Cha của đứa nhỏ đã nhẫn tâm như vậy, tôi còn cần ai quan tâm?” Cô kịch liệt vung tay không ọi người tới gần, ghé vào cạnh giường, cùng con gái khóc rống nghẹn ngào.

“Đừng... Khóc... Bảo... Bối...”

Âm thanh nhỏ nỉ non không thể nghe thấy phiêu tán ra, Doãn Tâm Ngữ miễn cưỡng toàn thân cứng đờ, nước mắt ngưng tại khóe mắt, cả hô hấp cũng quên.

“Ai... Ai đang nói chuyện? Các nười có không nghe không?” Cô kinh nghi bất định nhìn quanh, tìm kiếm sự đồng ý.

“Không có —— không có a!” Các y tá hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt tràn đầy đồng tình, nhất trí nhận định là cô bị ai quá độ, tinh thần rối loạn.

“Có, thật sự có, tôi đã nghe được, các người phải tin tôi, thật sự!” Cô kích động mà quát!

“Tống phu nhân, tôi nghĩ, cô trước nghỉ ngơi một chút có thể sẽ tốt hơn —— “

“Thật sự! Các người vì cái gì không ——” Âm thanh kẹt trong cổ họng, cô trừng lớn mắt, nhìn thẳng bàn tay bị con gái cầm chặt, nó thật sự nhúc nhích rất nhỏ!

“Kinh, là anh sao? Là anh thật sao? ! Anh cũng muốn ôm con gái, ôm em, muốn hai mẹ con em đừng khóc đúng không?” Cô dốc sức liều mạng mà lau đi nước mắt, “Được, em nghe lời, em không khóc, em sẽ rất kiên nhẫn chờ anh tỉnh lại, chính miệng nói cho em biết!”

Trong phòng bệnh, bầu không khí lập tức tràn ngập quý dị, ngoại trừ tiếng trẻ mới sinh khóc bên ngoài, người còn lại cũng không dám thở gấp một cái.

“Ủm..... Ngữ, đừng... Khóc... Yêu, yêu em...”

Lần này, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, tất cả đều nghe được rõ ràng.

“Em biết rõ, em biết rõ! Em cũng rất yêu, rất yêu anh!” Cô vừa khóc vừa cười, nhào vào trong lòng ngực của anh, mặc kệ nước mắt rơi xuống.

Mọi người rung động nhìn qua một màn này, trong lòng đồng thời hiển hiện một ý nghĩ: Thì ra, tình yêu thật sự có thể sáng tạo kỳ tích.

Nửa tháng sau.

Doãn Tâm Ngữ vừa đi vào phòng bệnh, chỉ thấy khuôn mặt khổ sở của chồng.

Làm sao vậy? Ngón trở cô nhẹ lay động, im ắng hỏi thăm.

Rõ ràng có thể mở miệng, nhưng có đôi khi, sẽ bất tri bất giác mà dùng ngôn ngữ người câm điếc.

Tống Kinh cũng dùng tay đáp lại: Y tá này thật nhiều lời, người lại không thể nào cảnh đẹp ý vui, nhìn thấy bệnh tình của anh cơ hồ lại muốn chuyển biến xấu rồi.

Doãn Tâm Ngữ cười ra tiếng: Anh nha, chưa chút khẩu đức.

Em không cần lo lắng, anh dùng chính là “Tay” ngữ, cùng “Khẩu” đức không quan hệ.

Doãn Tâm Ngữ đang muốn đáp lại, y tá kia quay đầu, biểu cảm không thể nào đẹp mắt: “Doãn tiểu thư, người bệnh cần nghỉ ngơi, cô đừng để hấn quá mệt mỏi.”

Doãn Tâm Ngữ có chút giật mình ngạc nhiên, đợi lúc cô phục hồi tinh thần lại, y tá đã mở cửa rời đi.

Tống Kinh cười cười mà hướng vợ yêu vươn tay: “Bà xã, em đắc tội cô ấy phải hay không? Bằng không thì người ta như thế nào luôn không cho em sắc mặt tốt?”

“Còn không phải anh làm hại.” Ôm lấy khuỷu tay anh, cô hờn dỗi phàn nàn.

Tống Kinh nghiền ngẫm nhíu mi: “Vì sao?”

“Anh không để ý sao? Người ta gọi em là Doãn tiểu thư, không cam lòng gọi Tống phu nhân à!”

“Ồ?” Đại khái đoán được cô sẽ nói cái gì, Tống Kinh nhướn mày, “Anh còn tưởng là bệnh viện này phục vụ đặc biệt tốt, nào là pha trà gọt hoa quả, thái độ y tá thân thiết động một chút lại chạy tới hỏi han ân cần!”

“Hiện tại mới phát hiện à? Anh thật sự là có đủ không hiểu phong tình.”

“Không có biện pháp nha, ai bảo toàn bộ tâm tư của anh đều đặt trên người vợ con, nào có thời gian rảnh rỗi đi lưu ý hoa cỏ bên ngoài.”

Nghe nói y tá kia vừa mới từ nơi khác điều tới, không rõ về tình cảm vợ chồng của bọn họ sâu đến cỡ nào, nếu cô biết rõ gần đây ở bệnh viện lưu truyền rộng rãi sự tích cảm động, sẽ không đi làm chuyện ngu xuẩn đánh chủ ý lên Tống Kinh.

“Chỉ biết dễ ngon dễ ngọt gạt người.” Nói tới nói lui, trong lòng vẫn ầm ập.

“Đời này anh cũng chỉ lừa một mình em, không tốt sao?”

“Nói đến cái này ——” Doãn Tâm Ngữ ngồi thẳng người, “Trước khi lúc anh hôn mê, có một cô gái rất xinh đẹp đến thăm anh, hơn nữa hình như rất quan tâm anh.”

“Cô gái rất xinh đẹp?” Anh nhíu mày, “Anh có quen người như vậy sao?” Bình thường, những cô gái có tính nguy hiểm cao, anh luôn luôn đứng xa mà nhìn, miễn cho đưa tới nợ đào hoa không cần thiết, gây thêm ưu phiền.

“Thật sự. Cô ấy rất đẹp, rất đẹp, một thân áo trắng quần trắng, cả tóc cũng là màu trắng đấy, lần đầu tiên nhìn thấy, rất có khí chất thoát tục.” Doãn Tâm Ngữ rất dụng tâm mà muốn hình dung ra loại cảm giác này, dừng lại, rồi chần chờ mở miệng: “Bất quá —— cô ấy giống như không nhìn thấy.”

“À, anh biết em nói ai rồi, Tiểu Liên phải không?”

Doãn Tâm Ngừ mím môi: “Hai người rất quen thuộc?”

Phát giác vẻ mặt cô khác thường, Tống Kinh buồn bực cười ra tiếng: “Nói chuyện có vị chua nha, không phải là em đang ghen đó chứ?”

“Cô ấy có một mái tóc dài rất đẹp, đó là anh thích nhất.”

“Chỉ cần tóc dài anh sẽ thích, hóa ra ở trong lòng em, chồng em lạm tình như vậy sao?”

“Cái đó chính là anh nói còn giả được sao? Cũng bởi vì em không thể nói chuyện, anh mới có thể ở bên ngoài tìm phần hồng giai nhân đến bổ sung phần thất lạc kia...”

“Anh nông cạn mà chú ý em không thể nói chuyện, lại đi tìm một người mù sao? Xin hỏi em từ chỗ nào nghe được cái Logic này?” Lý luận này thật sự là làm anh nhin không được nhú mày.

Cô thè lưỡi: “Ai kêu anh muốn nói lung tung, đáng đời!”

Tống Kinh nhin không được bật cười: “Em nha! Biết rõ em vẫn luôn là người quan trọng nhất trong sinh mệnh anh, cũng là người phụ nữ duy nhất, còn cố ý nói lời này chọc giận anh, thật sự là lòng dạ hẹp hòi.”

Nhưng mà, anh lại yêu chết cô lòng dạ hẹp hòi, bởi vì điều này đại biểu cô đối với anh quan tâm và không thể che hết nùng tình luyến ái.

“Kinh ——” Cô thấp giọng khê gọi.

“Hửm?” Tống Kinh đáp, chìm đắm trong vuốt ve ỉ ôi,

“Em yêu anh.”

Tống Kinh nhẹ nhàng cười cười: “Như thế nào đột nhiên nói lời này?”

“Đền bù trước kia. Em đã nói, chỉ cần anh tỉnh lại, mỗi ngày em đều nói câu này, cho anh lúc nào cũng ghi nhớ, “

“Đồ ngốc, anh luôn biết a!” Không có người nào so với anh rõ ràng hơn vợ anh yêu anh bao nhiêu.

Ngón cái của Tống Kinh vuốt môi mềm của cô, mang theo tràn ngập đau sủng.

Cũng không dám yêu cầu xa vời sẽ có ngày hôm nay, từ trong miệng cô, nghe cô kể ra nùng tình, giọng của cô, quả nhiên như anh nghĩ, thanh uyển du dương, rung động lòng người, cùng với hương vị thường nếm giống nhau, rất ngọt.

Doãn Tâm Ngừ ở trong lòng anh ngẩng đầu lên: “Sau này bất luận phát sinh chuyện gì, đừng rời bỏ em, được không?”

“Ừm, anh đáp ứng em, những mưa gió trong đời, có anh và em làm bạn với nhau, anh cũng sẽ không để em bởi vì tìm không thấy anh mà một mình ở trạm xe bus khóc thảm.” Anh nghiêng người hôn cô, dần dần xâm nhập quần lấy lười cô.

Đã có lời hứa của anh, Doãn Tâm Ngừ an tâm, gơ tay ôm lấy cổ anh, nghênh đón nóng rực của anh thăm dò.

Mặc kệ ngày mai sẽ có bao nhiêu chuyện xấu, bao nhiêu trắc trở, bọn họ kiên định gắn bó, mưa gió không sợ, hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi a?

_____Happy Ending_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dang-im-lang>